

Bá Đạo Vương Gia, Điều Ngoa Công Tử

Contents

Bá Đạo Vương Gia, Điều Ngoa Công Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	56
19. Chương 19	58
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22: Vĩ Thanh	68

Bá Đạo Vương Gia, Điều Ngoa Công Tử

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, Xuyên qua, Cổ xưa, Hài, Tổng, 1 vs 1, (nam nam) sinh tửĐộ dài : 23 chương Lãnh Tà Dương chỉ m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-dao-vuong-gia-dieu-ngo-cong-tu>

1. Chương 1

Vương phủ, vĩnh viễn cũng không bao giờ là nơi làm cho người ta có cảm giác tịch mịch! Tựa như đêm nay, bởi vì Vương gia đi biên quan tuần tra một chuyến, vô quan thắng trượng, thân thể như tiếp phong trường diện! Ấm dạ, cùng hắc sắc vô quan, vồn vện cũng chỉ là bắt đầu của một đêm phồn hoa cùng xa hoa lãng phí!

Bên trong, tiếng người cười nói rộn ràng, đèn ***g lửa đỏ cùng dạ minh châu chói sáng làm cho toàn bộ Vương phủ đẹp rực rỡ như ban ngày!

Tại đây, chính giữa trường điện, bất kể là người nào, chỉ cần mắt vẫn còn sáng thì nhất định sẽ phải nhìn về phía nam tử mày kiếm mắt sáng ngự giữa cao đường, vô luận hấn diện mạo như thế nào, khi hòa quyện vào dòng người, ánh mắt của người cũng sẽ vô thức bị hấp dẫn! Bởi chính cái biệt cụ khí thế(1) của hấn, chỉ cần ngồi ở chỗ kia, liền tản mát một loại khí chất kiêu ngạo làm người ta cơ hồ không thể hô hấp! Một người như vậy, giống như là trời sinh vương giả, làm cho tất cả mọi người trong thiên hạ cũng phải quỳ dưới ánh mắt cuồng vọng của hấn!

Bất quá, diện mạo của hấn, chính là làm cho người ta không thể không ngược nhìn, đường cong tuấn lãng trên khuôn mặt, khóe miệng mỏng manh gợi lên một mặc cười tà nịnh, ánh mắt như tiểu đao ngoan độc trào phúng nhìn những tên sắc nhân không ngừng ở trước mặt hấn a dua xu nịnh!

Người nam nhân này, khiến người ta phan nhiên tâm động, cũng làm cho kẻ khác không dám tiếp cận! Người nam nhân này, có được các điều kiện tiên quyết để trở thành vương tử trong giấc mộng của tất cả các nữ nhân, anh tuấn tiêu sái có tiền cao quý..... Hấn, đương nhiên chính là thân đệ đệ của đương kim Thánh Thượng Cảnh Dương Vương (ta không nhớ rõ, dường như không phải Cảnh Dương Vương, nhưng tại lười đi tìm đúng cái gì Vương gia, mọi người chấp nhận một chút đi!) Lãng Tà!

Mà điều thứ hai hấp dẫn ánh mắt người khác chính là một chiếc hộp khảm một viên dạ minh châu nho nhỏ đặt trên chiếc bàn khảm vàng nạm ngọc bên cạnh hấn! Viên dạ minh châu kia không giống với bất kỳ viên minh châu nào khác, tương đối mà nói, bình thường các vương công quý tộc đều thích thu thập đại khoáng dạ minh châu (2), bởi vì càng lớn là càng kỳ lạ, là càng khó tìm! Bất quá, người nam nhân này, thân phận cơ hồ không ai có thể sánh bằng, dưới một người trên vạn người nhưng bên người lại chỉ mang theo một viên dạ minh châu nho nhỏ! Đương nhiên, đây chính là tinh phẩm thể gian hiếm thấy! Bởi vì ánh sáng nó phát ra, không phải là màu trắng bình thường, mà chính là một màu sắc chưa từng có ai gặp qua: thanh sắc ngọc! Chính vì vậy mà một dạ minh châu nho nhỏ như vậy đã cùng với Thanh Liên của Tê Phượng sơn trang trở thành một vật phẩm tối cao không gì có thể siêu việt hơn!!

Mà điều thứ ba hấp dẫn ánh mắt người khác, chính là ánh mắt tham lam hoặc *** loạn của vô số nam nhân đang hướng về phía vũ nương thân vận phi hồng sắc nghệ thường(3)! (vũ nương(?): tại sao cuối cùng mới nhắc tới ta?! Để tới lượt thứ ba thật là dọa người a!!! Mỗ ở một bên lau mồ hôi một bên ứng phó nói: nhân vật trọng yếu luôn lên sân khấu cuối cùng đó thôi! Vũ nương:..... Thiết!!!) vũ nương kia, trên người tuy phục rất nhiều đồ trang sức thể nhưng lại khiến cho nàng xem ra càng thêm phần thiên kiều bá mị, ánh mắt bán mị hơi hơi lộ vẻ câu nhân, khuôn mặt tinh xảo giờ phút này đã làm cho mọi người không thể dời mắt, lại nhìn đến, chỉ thấy thân thể nhỏ bé kia uyển chuyển tựa như du xà, vô luận là động tác yêu cầu độ khó cao tới đâu, nàng ta cũng có thể làm đến tận thiện tận mỹ, đem vẻ quyến rũ của mình phát huy vô cùng nhuần nhuyễn! Khiến cho phần đông những vũ nữ bên người nàng, giống như chúng tinh phụng nguyệt – ngôi sao bình thường vẫn tồn tại bên trăng sáng!

Bất quá, mọi người không thể không chú ý tới mỹ lệ nhân mẫu đang thu hẹp lại, ánh mắt như đao của nam nhân kia quét qua tất cả khiến những nam nhân khác biết như thế nào là trải qua khiếp sợ!

Một tên nam nhân giống như lúc trước làm hấn động tâm!!! Đây quả tuyệt đối là một sự tình hi thế hiếm thấy! Một người nam nhân a! Một nam nhân hàng thật giá thật thế nhưng lại bị một nam nhân giả dạng vũ nương bán mình vừa thấy đã chung tình!!! (uy, người ta là bán nghệ không bán thân nha!!!)

Trước đó không lâu, vào thời điểm Lãng Tà đi tuần thành, bị ‘nàng’ ngấm trúng, sau đó..... Đương nhiên, vũ nương hiện tại, cũng chính là người làm chúng ta khóc không ra nước mắt, đồng chí Lãnh Tà Dương. Bởi vì tiếp ứng với hoa khoản kính lúc đi trộm Khỏa Thanh Liên trong bảo tàng, kết quả duy chỉ có một chính là bị hút đến thời cổ đại chết tiệt này! Cái chỗ này có cái gì hảo?! Chắc kiếp trước hấn đã tạo không ít nghiệt nên mới bị lôi về cái thời Minh triều quái quỷ kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay này?!

Các người đều cho là gặp gỡ giao tiếp với thi cốt cổ nhân nhất kiện đều là một sự tình khiến người ta khoái hoạt sao?! Nghĩ tới những người này lúc ở thời đại của hấn tất cả đều là lũy lũy bạch cốt(3), liền đến cơm cũng ăn không vô!! Bất quá, điều kiện tiên quyết nhất, chính là phải có cơm ăn mới được!!!

Đúng vậy, Lãnh Tà Dương lúc vừa tới thời đại này, thân phận cùng lắm cũng chỉ có hai bàn tay trắng! Bất

đắc dĩ, đành buộc lòng đi theo dấu chân của tiền nhân làm một cuộc hành trình nam cải nữ trang trở thành vũ nương!!! Phải biết rằng, phi thiên vũ kỹ của hắc lặc còn ở thời hiện đại cũng có thể được liệt vào cấp bậc thiên vương nha! Khụ khụ, hảo hạn không đề cập tới năm đó!

Nghĩ tới chính mình hiện tại lưu lạc tại nơi này còn phải dựa vào việc giả dạng nữ nhân bán mặt, Lãng Tà Dương trong lòng thật chua xót a..... Tâm sinh buồn bã liền biểu lộ ra bên ngoài! Làm cho vô số nam nhân đang ngắm nhìn xung quanh cũng cảm thấy cảm thông thương hại, hận không thể đem nàng nâng trong lòng bàn tay hảo hảo quý trọng!

Lãng Tà nhìn nữ tử biểu tình dối trá khi này nhưng giờ đây khuôn mặt bên dưới lớp phấn trang nong hậu lại dần thay đổi, có thể gọi là kinh điển! Một nữ nhân thôi, không phải là hắc lặc từng cùng ai âm thầm áp áp trên giường, Lãng Tà hắc chỉ cần muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi tới chỉ bằng một cái huơ tay!!! Buồn cười chính là, bên tai tự nhiên lại truyền đến thanh âm nuốt nước miếng của người khác: “Vũ nương này yêu diễm như thế, có phải đã sớm bị người khác đem dưỡng dưới thân?”

“Chắc không có đâu, tuy rằng mặt hàng hảo, cho dù người ta có tùy tiện nâng giá tiền, những người khác nhất định cũng sẽ đáp ứng! Phải biết rằng, vũ nương này tên là Lê Hoa Lạc, rất nhiều người trong lòng muốn có! Người dứt không ra nhất định chịu thống khổ a! Người dù cho có nhiều ngân lượng hơn nữa, cũng chưa chắc được một cái liếc mắt của người ta!”

“Không phải cũng chỉ là một cái vũ nương thôi sao! Nàng còn dám chọn?! Nữ nhân, sớm hay muộn đều là đồ chơi trong tay nam nhân!”

“Nói cũng đúng! Người này, chẳng qua cũng chỉ là mới nổi danh ở cái Lung Linh các này, hồng bài sái sái tính tình kiêu ngạo, qua hai năm, nàng ta liền uy phong bất khởi! Bất quá, thật đúng là tuyệt sắc a.....”

“.....” Các người khi ta là kẻ điếc sao?! Lãng Tà Dương một bên khiêu vũ một bên tức giận đến mức bốc hỏa trong lòng! Bọn khốn kiếp các người, đại gia người là nam đấy!!! Căn bản là không phải cái gì nữ nhân! Bất quá..... Hắc hắc, nếu bảy vị nữ tử kia nghe được những lời nói khinh bỉ nữ nhân của các người vừa rồi, để coi các người sẽ phải hảo hảo nhận lấy chuyện gì!!!

Ở trong lòng cười lạnh một tiếng, rồi lại nghĩ về chuyện các nàng bẽ cổ tay mà giáo huấn người khác trong lòng không khỏi nảy lên một trận run rẩy, quả nhiên đối với hắc ảnh hưởng rất lớn a, nhớ tới lúc đó vẫn cảm thấy như đang gặp ác mộng! Bất quá, hiện tại, cuối cùng đào thoát! Ha ha! Một bên đắc ý vênh vao còn một bên lại không để ý vênh tai mà nghe tình hình bên phía nam nhân mà hắc chú ý. Chỉ thấy một tên nam tử tăng đầu thử mục (phối hợp diễn đều là như vậy, đồng chí người liền nhận đi!) ở bên cạnh Lãng Tà cung kính nói: “Vương gia, cảm thấy vũ nương này như thế nào? Đây là vũ nương có tư sắc cùng vũ kỹ tốt nhất đích thân ta chọn ra từ Lung Linh các! Không biết ý Vương gia như thế nào?”

“Còn để xem!” Lãng Tà thản nhiên nói cũng không thấy liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái. Những người này có chủ ý gì, hắc đã sớm vô tâm tư nghiên cứu! Huống chi lại câu dẫn sáng tỏ như thế, nếu cự tuyệt thì không khỏi có điểm nhỏ nhen, “Đêm nay lưu lại nàng đi!!”

“Là là! Cảm tạ Vương gia để mắt!”

“!!!”Lãng Tà Dương nhướng mày, cái gì mà đêm nay lưu lại hắc?! Chẳng lẽ..... Hắc bị người ta bán?! Tốt, tú bà Lung Linh các nha, ta đã kiếm không ít bạc cho người, người làm gì mà muốn đem bán ta?! Người không thấy..... đã làm ta thất vọng sao?!

Tuy rằng bị bán vào nơi hắc trăm phương nghìn kế muốn vào – Cảnh Dương Vương phủ!!! Nhưng là, hai việc này không thể đánh đồng được a..... Hơn nữa, theo như trí nhớ kém cỏi của Lãng Tà Dương thì hắc cuối cùng cũng nhớ tới, hắc sở dĩ hiện đang ở trong vương phủ, dường như, nếu hắc nhớ không lầm thì ở Lung Linh các địa vị của hắc chỉ thấp hơn Mẫu Đơn cô nương một chút! Bởi vậy, người đến đây đêm nay, hắc phải là Mẫu Đơn chứ không phải Lãng Tà Dương hắc! Ngẫm kỹ lại, nếu Lung Linh các không có tiểu tử Lê Hoa Lạc hắc ở đây thì các còn mở cửa làm ăn tốt được sao?!

Chẳng lẽ, người bọn họ bán là Mẫu Đơn chứ không phải mình?! Không, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm phải..... Những người này phỏng chừng cũng không biết nguyên lai Mẫu Đơn bị đánh tráo?! Bởi vì mình gặp tên nam nhân này nên mới liền làm ra cái chuyện ngốc nghếch mạo hiểm như vậy! Hơn nữa, buổi tối hôm nay rất có thể sẽ bị bại lộ..... Tư vị bị lừa gạt khẳng định là sẽ không thể chịu được a.....

Nhịn không được liền vô hình run rẩy một chút! Một khúc kết thúc, Lãnh Tà Dương chân thành đi đến trước mặt Lãng Tà, tại nơi này hình như phảng phất một ánh mắt như lợi tiễn(5) chòng chọc nhìn xuyên thấu cả người hắn, cúi đầu thẹn thùng, hơi hơi quỳ gối, hắn nói: “Lê Hoa Lạc bái kiến Vương gia.” Ác..... Cái thanh âm này tự mình nghe còn cảm thấy muốn phun nha! Bất quá, một vài nam nhân ở xung quanh rõ ràng chỉ hận không thể xông lên đem y phục của hắn bạc quang để xem bộ dáng của hắn sẽ trông như thế nào?!

Ánh mắt Lãng Tà như muốn đem hắn bóc ra từng mảng để soi kỹ từ đầu tới chân! Cơ hồ làm cho thân hình gầy yếu trong mắt hắn thiên sang bách khổng! Sau đó, hơi hơi nhếch lên...khóe miệng, đích thật là không tồi chút nào, nhan sắc không hề thua kém với bất kỳ thê thiếp nào trong vương phủ của y, có điều, năng ta dùng yên hoa thủy phần như vậy không phải là so với các nữ nhân khác có phần nhiều hơn sao?! Bất quá ngoài việc thần nhiên nhú mày một chút, y cũng không nói thêm gì nữa!

Lãng Tà đứng lên, trực tiếp ôm chầm lấy thắt lưng Lãnh Tà Dương, thắt lưng mảnh khảnh làm cho hắn có chút sững sốt, cười lạnh hai tiếng, vì lấy lòng hắn, mà cực phẩm như vậy cũng có thể dâng lên, thắt lưng này, quả thật, không nhận lấy cũng thực uổng phí! Quay đầu lại, lạnh lùng hô lên: “Tàn tiệc!”

“Là!”

Lãnh Tà Dương cảm thấy giống như sau lưng mình có một mũi nhọn, mỗi một bước đi đều cảm thấy như đang đến gần tử vong! Nếu hắn đoán đúng, người nam nhân này, buổi tối hôm nay, nếu dùng thuật ngữ chuyên nghiệp để nói thì là “Sủng hạnh”! Một nam nhân bị nam nhân khác sủng hạnh?! Giết hắn đi?! Thật là chuyện vô nhân đạo nha, Lãnh Tà Dương hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện này phát sinh!!!

Tuy rằng mỗi đêm hắn đều vừa tưởng tượng vừa chảy nước miếng, nhưng không lẽ đã thật sự xảy ra sao, hắn khẳng định là chết chắc rồi! Đơn giản là, hắn sợ đau!!! Phi thường sợ!! Dương nhiên đó là chuyện về sau, hiện tại thì điều kiện tiên quyết là, Lãng Tà sẽ bắt chấp sự thật hắn là nam nhân chứ! Y có thể, chấp nhận sao?! Lãnh Tà Dương cảm thấy được bàn tay bên hông hắn gần như phát hỏa đến nơi, cũng sắp đem hắn nướng thành thịt khô rồi! Người nam nhân này, nam nhân tên là Lãng Tà này!

Tại Đại Minh triều này, mọi người tuyệt đối đều biết! Mười sáu tuổi, niên kỷ tuy còn nhỏ nhưng đã một mình phá vòng vây giết địch còn lấy được thủ cấp của thủ lĩnh địch quân mà đại thắng trở về! Vào thời điểm mười tám tuổi, cũng bởi vì phệ sát(5) mà thành danh! Đây quả thật là một người mà chỉ cần nghe danh cũng đủ khiến cho địch nhân sợ mất mật, hơn nữa, bởi vì hắn hi nộ vô thường cùng tâm ngoan thủ lạt(6), khiến ai đối với hắn cũng nơm nớp lo sợ, lời nói cũng hết như miếng băng mỏng!

Lãnh Tà Dương trong lòng cũng thấy lo sợ! Dao động! Hắn tuyệt đối sẽ có được Lãnh Tà người này, nhưng khẳng định không phải là hiện tại! Hiện tại, người nam nhân này có khả năng sẽ giết hắn!!! Nhìn xem đi, một đường đi tới, cũng không ai dám liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đều là vừa nhìn thấy đã liền quỳ xuống đất! Xem ra, Lãng Tà này làm Vương gia thật tốt, thật là phi thường thành công! Ngay cả hoàng đế cũng không được như thế! Một bên cân nhắc trong lòng, Lãnh Tà Dương ngẩng đầu, thật cẩn thận nói: “Vương gia.....” Bước chân vừa ngừng, ngẩng đầu nhìn thấy, hách! Tới phòng rồi?! Sao lại nhanh như vậy!!!

“Cái kia, Vương gia, ta.....” Đã sớm có thị nữ ra mở cửa phòng! Có điều Lãnh Tà Dương liền một mực đứng ngoài cửa không chịu đi vào, bất đắc dĩ, bàn tay Lãng Tà đặt bên hông hắn liền căng lên, hắn sau đó cũng bị ôm lên đem vào! Thể trọng của mình, không đến nỗi nhẹ như vậy.....Lãnh Tà Dương bị ai thăm nghĩ! Rồi mới nhìn đến tình hình bên trong gian phòng, không khỏi kinh ngạc mở to mắt! Mắt hắn mù rồi hay vẫn còn sáng?! Đằng sau sa liêm mỏng manh kia xông lên một tầng nhiệt khí, cái đó không phải gọi là ôn tuyền sao?! Nam nhân này định cùng hắn tắm uyên ương dục sao?

Nga, không không, phải là uyên uyên dục mà hay là ương ương dục ta? (tại đây khẩn yếu quan đầu, tiểu thụ lúc này không phải là nghĩ muốn mấy thứ này sao! Tà Dương!!!) ngay tại thời điểm Lãnh Tà Dương đang sững sờ, Lãng Tà trào phúng nhìn về mặt hoảng hốt của hắn! Cái tên thị lang kia phái người này đến để thăm dò tình hình của y sao?! Cũng không tránh khỏi trông rất được! Bàn tay to vung lên, bọn thị nữ vội lui ra ngoài, đóng cửa lại. Lãng Tà vén rèm lên, thân thủ đi vào, thử thử nước ấm, rồi mới đứng lên, nói: “Giúp ta thay y phục!”

“Hảo.....” Lãnh Tà Dương ngây ngốc đáp ứng đi đến, thật sự là thanh âm dễ nghe a! Từ tính trầm thấp có điểm hơi khàn khàn, ca hát nhất định phi thường hảo nghe nha..... Từ từ, hắn mới vừa nói cái gì? Giúp ta

thay y phục? A! Giúp – ta – thay – y – phục!!! Ác mộng a! Lãng Tà nhìn qua hắc là sẽ không ra tay với một nam nhân, nhưng là, chính mình, không biết có thể hay không! Phải biết rằng, chỉ cần nghĩ đến, liền biết dáng người Lãng Tà, nhất định là hảo chết người a!! Không thể tưởng được, Lãng Tà Dương hắc sống đã 16 năm cũng có ngày hôm nay a! Giúp một nam nhân mình thích nhưng cũng có thể sẽ giết mình thay y phục! Ngày tử của hắc sao?!

_____*****_____

- (1)Biệt cụ khí thể: khí chất lạnh nhạt, xa cách.
- (2)Đại khóa dạ minh châu: viên minh châu lớn.
- (3)Phi hồng sắc nghệ thường: Áo lụa màu hồng. Thật ra là ‘phi’=lụa đào; ‘hồng’=màu đỏ, màu hồng; ‘sắc’=màu; ‘nghệ’=cầu vồng, nhiều màu; ‘thường’=xiêm y.
- (4)Lũy lũy bạch cốt: xương trắng chất chồng.
- (5)Lợi tiên: mũi tên bén nhọn.
- (6)Phệ sát: tàn sát
- (7)Tâm ngoan thủ lạt: tâm địa độc ác ra tay tàn nhẫn
- (8)Uyên ương dục: nghĩ đến là thiên nga được và thiên nga cái cùng tắm, nghĩa bóng là nam nữ cùng tắm a
- (9)Uyên uyên dục: hai con thiên nga được cùng tắm, hai tên nam nhân tắm chung. Khắc khắc yaoi a.
- (10)Ương ương dục: hai con thiên nga cái cùng tắm, hai nữ tử tắm chung nga. Yuri a.

2. Chương 2

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Lãng Tà Dương nhận mệnh tiến lên, hơi hơi cúi thấp đầu, đưa tay về phía cái hồng của y. Người này, một khi đứng lên, so với hắc mà nói, cao lớn có điểm bất khả tư nghị! Dựa theo phương pháp tính toán ở hiện đại, y chắc cũng cao đến một thước tám! Còn hắc thì chỉ cao tới một thước bảy là cùng..... Thân hình cao lớn thật làm người ta tự ti! Bối bối không phục,Lãng Tà Dương cời bỏ y phục của nam nhân cao lớn bên cạnh, một tầng, lại một tầng! Thẳng cho đến khi nhìn thấy khoang ngực màu đồng mà hắc phi thường hâm mộ! Cơ thể rắn chắc như vậy, thật muốn hảo nhìn...thật muốn sờ sờ xem sao a! Bất quá, Lãng Tà Dương hiện tại cũng không có lá gan này.

“Tại sao không tiếp tục?” Lãng Tà đứng khá lâu nên cũng bắt đầu không kiên nhẫn, không khỏi quát lên! Các cô nương ở Lung Linh các đều là một tay già đời, này một cái..... Sẽ không phải là cố ý ở đây giả bộ ngượng ngùng chứ?! Hừ lạnh một tiếng, hạ lệnh, “Nhanh lên!”

“.....”Lãng Tà Dương khẽ cắn môi, hít sâu một hơi, thay y cời bỏ tiết khó! Hắc nhìn không được thật muốn mắng người, những ý nghĩ vừa nảy đối với thân thể này đều tiêu tan thành mây khói, chỉ còn lại nợ khí âm ỉ!

Thiết nghĩ hắc đường đường là Ám Minh Lãng đại thiếu gia Tà Dương công tử, bán mặt còn chưa tính, bất quá cũng chỉ kiếm miếng ăn thôi! Chính là, hắc sao lại phải giúp tên gia hỏa này thoát y, còn phải chịu đựng y ác thanh ác khí?!

Lãng Tà nhìn hắc một cái, trong lòng hơi hơi cảm thấy có chút cổ quái! Vũ nương này, có điều gì cổ quái, khiến y không thể không hoài nghi nàng ta là do thị lang đại nhân phái tới làm gian tế! Bất quá, nếu đã dâng đến tận cửa, y cần gì phải cự chi môn ngoại(1) a, huống chi, nữ nhân này, bộ dạng coi như cũng không tồi! Trong lòng lạnh lùng nở một chút nụ cười, Lãng Tà bước vào trong nước, thoải mái cảm thụ nước ấm bao bọc toàn thân, mệt nhọc nhất thời tiêu trừ không ít!

Tựa đầu lên phiếm đá cẩm thạch phía sau, Lãng Tà ngờ vực nghĩ về những chuyện mới phát sinh gần đây, đáng nói nhất là ngay cả cái tên thị lang đại nhân luôn luôn đối đầu y cũng có vẻ muốn lấy lòng y?! Những người này sẽ không dốt nát đến mức thật sự nghĩ y muốn soán vị chứ?! Tuy rằng hoàng đế đại ca kia mười ngày nửa tháng đều không có ở hoàng cung, hơn nữa tác phong làm việc cũng không người nào có thể hiểu

được, nhưng hấn sẽ không đại dột đến nỗi ngay cả vị trí của ca ca mình cũng nông nỗi muốn chiếm lấy!!! Có ngu ngốc cũng sẽ không nghĩ tới chuyện đó, soán quyền đoạt vị dù gì cũng là một màn lão hí mã(2) tồn không ít thời gian, một cái vương triều rách nát, sớm muộn gì cũng sụp đổ, liệu có đáng để Lãng Tà y hao phí nhiều tâm tư như vậy?!

Trong lòng chấn động, đôi mắt vẫn đang nhắm nghiền bỗng nhiên mở, mạnh mẽ quay người bắt lấy đôi tay đang chuẩn bị tập kích sau lưng mình mà hung hăng lôi kéo, đem người trực tiếp ném vào trong nước, trào thủ chuẩn xác không hề sai lệch khớp trụ ngay yết hầu của đối phương! Ánh mắt sắc bén cùng nhãn thần tỏa định(3) trên gương mặt xinh đẹp đang tái nhợt đi như tờ giấy vì bị kinh sợ cùng khó thở

“Lê Hoa Lạc cô nương, thị lang đại nhân kia phân phó người đến hầu hạ ta như thế này sao?” Nam tử ngữ khí nhẹ nhàng nhu nhuyễn thậm chí là ôn nhu như nước làm cho người khác không thể tưởng tượng được y đang gia tăng lực đạo nơi cổ tay!

Cho nên, khi nhìn vào hung thần trước mặt, Lãng Tà Dương cảm thấy tên Lãng Tà kia ngoài gương mặt tuấn mĩ ra cơ bản tà khí của y còn ghê gớm cả tử thần!

Chỗ yết hầu truyền đến một trận đau đớn, nếu người nam nhân này không chịu buông tay, hấn chắc chắn sẽ bị ghệt thở mà chết! Nhưng mà, trước mắt tuy rằng một mảnh mơ hồ, bọt nước sương mù che mờ tầm mắt, thống khổ làm cho hấn cơ hồ không mở mắt ra được, thì hấn vẫn hiểu, người nam nhân này, hoàn toàn không có một chút ý định buông tay! Chẳng lẽ, cái mạng nhỏ của mình thật sự sẽ chôn vùi ở trong tay của y sao?

Hắn đường đường là Lãng Tà Dương phong phạm vân thanh như thế mà lại phải tiêu thất ở nơi viễn cổ triều đại, bị thế nhân sở quên như thế này sao?! Sao có thể như vậy được?! Nghĩ đến đây, khát vọng muốn sống nháy mắt bùng nổ, hấn dùng sức giãy giụa, bất quá làm vậy chẳng qua cũng chỉ làm cho không khí nơi yết hầu ngày càng trở nên loãng mà thôi! Thật sự muốn hấn phải ra tay sao?! Lãng Tà Dương đem khí lực toàn thân đều dồn hết vào tay trái, là người của Âm Minh, hấn dĩ nhiên là cao thủ dụng độc, bởi vì chỉ có dụng độc mới không cần phải hao tâm tổn sức cho cái việc đánh nhau vừa phiền phức vừa nhảm chán kia! Vậy nên móng tay bên tay trái của hấn so với người thường có điểm dài hơn! Như thế mới có thể che giấu đủ loại độc dược! Ngón tay của hấn ở dưới nước hơi hơi run rẩy, tuyệt không phải vì hoảng sợ, mà là khí lực tập trung ở đó càng lúc càng lớn, nếu hấn không ra tay nói không chừng sẽ thật sự chết trên tay y! Chuyện đó tuyệt đối không phải sự tình hảo ngoạn gì! Như vậy—

Một giây trước khi Lãng Tà Dương ra tay, Lãng Tà đã buông hấn ra! Cước bộ không ổn định làm hấn ngã vào trong nước, bị khớp trụ tư vị đúng là khổ sở, nhưng ở trong nước giãy giụa tư vị cũng thật sự là thoải mái đến không biết phải diễn tả thế nào! Nuốt xuống vài ngụm nước, Lãng Tà Dương mới có thể đứng vững, thân người tựa vào khối đá cẩm thạch phía sau không ngừng hít thở! Hấn nghĩ, sắc mặt mình hiện tại nhất định là rất khó coi, hơn nữa, chình mình lại tô son trát phấn nhiều như vậy để che giấu khuôn mặt thật! Bất quá, hiện tại, cũng chẳng cần để ý nhiều đến vậy.

Lãng Tà lạnh lùng nhìn thân hình gầy yếu ở trong nước sau vài cái giãy giụa cuối cùng cũng trôi lên, tên gia hỏa nửa người nửa quỷ kia hiện tại đang há to miệng tham lam hít thở luồng không khí mới mẻ! Thanh thần điều chỉnh lại tư thế tiếp tục tắm, khoe miệng hơi cong lên, trào phúng cười lạnh một cái khiến máu huyết của người khác cũng phải đông cứng lại: “Người rút cuộc là ai?”

Lãng Tà Dương bạch liễu tha nhất nhãn, tức giận nói: “Thiếu chút nữa Lê Hoa Lạc ta bị người bóp chết a! Trí nhớ của vương gia không tồi đến thế chứ?!”

Bị ánh mắt khiêu khích như vậy làm cho thoáng sửng sốt một chút, Lãng Tà trực tiếp duỗi thẳng chân đá vào ***g ngực hấn, cũng đã đoán trước được một tiếng kêu rên! Y châm chọc nói: “Ta chỉ là không nghĩ tới, Lung Linh các từ lúc nào lại có nam kỹ?! Người tốt nhất nên ngoan ngoãn nói cho ta biết người rút cuộc là ai, nếu không, nhất định sẽ chết rất khó coi, có như vậy mới khiến người nhớ mãi bài học này!” Vừa rồi y buông tay cũng chính là do khiếp sợ khi thấy trong nước hấn hấn nhiên lại là nam nhân! Bất quá, y hiện tại có chút hối hận khi làm như vậy!

“Ta sợ người sao?!” Bị ánh mắt khinh thường cùng khẩu khí kia chọc giận! Lãng Tà Dương không chút nghĩ ngợi ngẩng đầu lên, cũng không thèm để ý bàn chân đang gia tăng lực đạo trên ngực mình, ánh mắt không

chút sợ hãi nhìn Lăng Tà. Đôi mắt đó là sao a! Nhìn kỹ mới phát hiện kia cư nhiên đúng là đen như mực! Không phải màu nâu sậm mới là bình thường sao?!

“Người là đến ám sát ta sao?!” Lăng Tà cười lạnh, “Người là tên thích khách thứ 500 đến ám sát ta!”

“Đây đúng là vinh hạnh của ta!” Lãnh Tà Dương đồng dạng cười lạnh.

“Thật không?” Lăng Tà trợn mi, “Ta nghĩ là người hắc đang cao hứng muốn biết 499 vị tiền bối kia đã đi nơi nào đúng không?”

“Âm phủ!” Đây là đáp án đầu tiên Lãnh Tà Dương nghĩ đến.

“Người thật ngây thơ a” Lăng Tà nở một nụ cười tà mị “chẳng lẽ người nghĩ ta lại là một kẻ cuồng sát sao? Đối phương đều là những dũng sĩ can trường mới dám tới hành thích ta, ta tất nhiên cũng phải theo lễ mà tiếp đãi nga. Bọn họ hiện đều ở dưới tầng hầm vương phủ để làm khách. Người yên tâm tất cả đều còn sống a, ta nghĩ bọn họ phi thường muốn cùng người làm bạn. Dù sao, bọn họ cũng đã vĩnh viễn không còn thấy được mặt trời, ngày ngày trôi qua cũng thật nhàm chán, không phân rõ thật hư.

“.....” Lãnh Tà Dương đột nhiên rung mình một cái. Không phải vì sát ý lạnh như băng trong mắt Lăng Tà, mà là vì hắc nghĩ tới những lời nói vừa rồi. Nếu nói như vậy, như vậy, giờ phút này những tên thích khách kia chẳng phải toàn bộ đều bị giam cầm trong vương phủ sao, hít thở không khí ẩm ướt, vĩnh viễn làm bạn cùng hắc ám!

Hắn nào giờ nghe qua những loại phi thường khổ hình tra tấn người khác! Thì phải là chặt bỏ tay chân người ta, hoặc là cắt rụng lỗ tai bọn họ, hoặc hơn nữa là chọc mù hai mắt bọn họ, nói chung cũng là phải có tiếng hét vang ra tận bên ngoài! Rồi mới đem bọn họ vùi vào trong đất, không cho bọn họ chết một cách tiêu sái, cũng không để bọn họ sống một cách thống khoái! Bởi vì, con người dù có cường hãn tới đâu, tới không thể chịu đựng được chính là cô độc, cùng tịch mịch!! Nhìn không thấy bất kỳ đồ vật gì, nghe cũng không nghe được bất kỳ tiếng vang nào, lại không thể đi được, thậm chí ngay cả hạ sách là cắn lưỡi tự sát cũng không cách nào làm được, bất cứ người nào, nhất định cũng sẽ phát điên!!! Nếu hắc đoán không sai, Lăng Tà sử dụng chính là loại phương pháp sa hoa này! Quả nhiên là tên lòng dạ nham hiểm thủ đoạn tàn độc!!! Danh bất hư truyền a!!! Cẩn cẩn môi dưới, Lãnh Tà Dương quyết định cung khai: “Ta gọi là Lãnh Tà Dương.”

Lăng Tà nhướn nhướn mi không nói gì, tựa hồ là để cho hắn tiếp tục nói. “Ta ẩn cư thế ngoại đã lâu, vừa mới vào kinh thành! Không có gì quen thuộc, người kia nói cho ta mấy lượng bạc, ta không thể chịu được sự hấp dẫn của tiền tài, cho nên liền.....” Ai bình chính sách đệ nhất chiêu, Lãnh Tà Dương trưng ra bộ mặt đau khổ, hoàn toàn không còn sự quật cường cùng kiêu ngạo vừa rồi, hắn ôm lấy bàn chân đang đạp trên ngực mình khấn cầu nói, “Vương gia, ngài buông tha đi! Ta trên có lão mẫu tám mươi tuổi, dưới lại có vài đứa nhỏ ngày ngày đói ăn.....”

“Người hắc chỉ mới mười mấy tuổi?” Lăng Tà lạnh lùng đánh gãy lời hắn, vạch ra sơ hở.

“Đúng vậy! Ta mười lăm.....” ngờ ngợ ngẩn ngẩn nói xong, lập tức cảm thấy không được thích hợp liền sửa miệng, “Nga! Sai lầm rồi! Ta kỳ thật đã năm mươi hơn! Vương gia a, người đừng tưởng rằng ta nhỏ, kỳ thật là bởi vì ta ẩn cư tiên lâm, chủ yếu ăn sơn quả cỏ dại, cho nên phản lão hoàn đồng! Vương gia a..... Xem như ta tuổi còn nhỏ, không hiểu thế gian phiền tạp văn sự(4)! Thỉnh phóng ta một con đường sống, cho ta một lần nữa trở về nhà nha.....”

Người không phải mới vừa nói người năm mươi hơn sao, như vậy còn nhỏ?” Lăng Tà khinh bỉ chăm chăm nhìn y, không thể tin được trên thế giới này lại có tên da mặt dày lại còn nói dối chồng chất sơ hở như vậy!

“.....” Lãnh Tà Dương lần thứ hai ngẩn người, mình thật sự nói dối tệ như vậy sao?! Hay là, hắn đã bị bảy vị nữ nhân kia huấn luyện đến nỗi ngay cả nói dối cũng nói không xong?! Mặc kệ đi, Lãnh Tà Dương lần thứ hai giả bộ đáng thương, đôi mắt trong suốt như nước nhìn Lăng Tà, chớp chớp nói, “Chúng ta ở nơi đó, đều là bình quân niên linh (5).....”

“Thật không?!” Y nếu tin lời nói kia thì còn mang danh là Lăng Tà sao?! Cái danh kêu ngu ngốc còn hơn!! “Sao vậy, người vừa rồi bị ta kháp (siết cổ) đâm ghỉên rồi sao? Không sao, ta sẽ thỏa mãn người!”

Thu lại chân dài, Lãng Tà thực sự có ý định đem cổ hần bẻ gãy! Hít sâu một hơi, Lãng Tà Dương chăm chú nhìn Lãng Tà, khó xử nhiều lần, mới mở miệng nói: “Kỳ thật ta không thể vứt đi nghĩa khí mà làm trái lời bọn người kia được! Chính là..... Ta lại không thể không nói! Là do thị lang đại nhân bắt cóc cha ta nương ta lão lão ta gia gia ta bà bà ta cô cô ta cữu cữu ta ép ta phải đến đây ám sát ngươi! Bởi vì, bọn họ cho rằng bộ dạng của ta sao với nữ nhân xem còn hảo hơn, câu dẫn ngươi nhất định có thể thành công..... Ngươi cũng biết, đầu năm nay, hồng nhan họa thủy là chuyện thường tình..... Ai, bộ dạng thật đẹp chính là một loại sai lầm..... Ngươi giết ta là chuyện nhỏ, nhưng nhất định phải nhớ rõ đem cha ta nương ta gia gia ta lão lão ta.....”

“Câm miệng cho ta!” Lãng Tà quát lên! Khinh y ngốc sao?!

“—” Lãng Tà Dương cuối cùng cũng ngậm miệng, không phải bởi vì Lãng Tà tức giận rống lên, mà là, đột nhiên trên cổ xuất hiện một trường kiếm sắc bén! Lãng Tà vẫn đứng ở tại chỗ động cũng chưa động một chút, như vậy, trường kiếm đang làm cho cái cổ hần đau nhức là từ đâu xuất hiện?! Bất tri bất tuyệt mà đem nghi vấn của mình hỏi ra.

Lãng Tà đồng tình nhìn hần nói: “Ngươi có biết, thích khách muốn mệnh của ta quả có rất nhiều, nếu chỉ có một mình ta thì sao có thể ứng phó hết được?! Cho nên..... Bên cạnh ta, tả hữu luôn có mười ảnh vệ.

“Bọn họ..... Xuất hiện ở đây vào thời điểm nào.....” Lãng Tà Dương đột nhiên cảm thấy được đầu lưỡi chính mình có chút thất.

“Đã gọi là người bảo hộ thì dĩ nhiên là một tắc cũng không rời.....” Lãng Tà hảo tâm giải thích cho hần!

“Nga!” Lãng Tà Dương kêu rên một tiếng, “Giết ta đi!” Như vậy, hình dạng ngu xuẩn của hần chẳng phải là có rất nhiều người thấy được sao! Một đời anh minh của hần lại bị hủy trong một chốc!

“Ta sẽ thành toàn giúp ngươi!” Lãng Tà cười lạnh.

_____*****_____

- (1) cự chi môn ngoại: cự tuyệt từ lúc đầu.
- (2) lão hí mã: hài kịch.
- (3) nhân thần tỏa định: nhân thần kiên định.
- (4) phồn tạp văn sự: cái này Nguyệt hiểu nhưng ko bit giải thích sao XD.
- (5) bình quân niên linh: cái này Nguyệt cũng không biết, bằng hữu nào giải thích giùm Nguyệt với.

_____***_____

3. Chương 3

Trong mắt Lãng Tà không hề có một chút cũng ý tứ đùa giỡn! Y tuyệt đối sẽ không chịu ý thành toàn tiền một người lên Tây Thiên! Nhất là một tên nam tử phần nữ trang lai lịch bất minh! Tuy rằng, người kia quả thật rất được! Nhưng mà, Lãng Tà y, ngoại trừ cái tính thích sự chết chóc ra, quả thật là không có bất kỳ ham mê bất lương nào! Dùng một nam nhân đến câu dẫn hần! Quả thực là quá ngu xuẩn!!!

Lãng Tà Dương chính là thích loại người lãnh khốc như vậy! Ngắm lại thời điểm hần lần đầu tiên nhìn thấy Lãng Tà, cái con người cao lớn, lẫm liệt uy phong, dáng vẻ hiên ngang oai vệ ấy! Nhất là ánh mắt, bằng lãnh vô tình kia, giống như bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì vật gì cũng không thể chống đối sự độc tài của y! Trong khoảnh khắc đó, Lãng Tà Dương đã yêu y! Cũng chính vào lúc đó, hần đã quyết định, vô luận như thế nào, cũng muốn cùng người này tâm linh tương thông!!! Nhưng tình hình bây giờ thật là không lạc quan cho lắm!

Lãng Tà nghĩ người kia nhất định sẽ cầu xin tha thứ, nhưng lại không nghĩ rằng, con người nhu nhược trước mặt kia ánh mắt đột nhiên lại mang đầy ai oán, trộm liếc mắt thì lại nhìn thấy ánh mắt hần lấp lánh vẻ bất định, muốn nói nhưng lại thôi, há miệng thở dốc, lại đột nhiên thở dài một tiếng, nói: “Ngươi giết ta đi..... Dù sao.... đây cũng là số mệnh của ta.....”

Trong lòng một phen bốc hỏa! Người này rốt cuộc có ý tứ gì?! Giết hần?! Y cứ nhiên bị hần ra lệnh?! Lãng tà cười lạnh: “Người rốt cuộc muốn nói cái gì liền nói cho ta! Tính nhẩn nại của ta rất là kém cỏi! Đường nhiên, đao trên cổ người cũng rất là sắc bén!”

“..... Ai!” Hai con người trong suốt lồng lánh của Lãng Tà Dương làm cho sự thống khổ càng sâu, sắc mặt tái nhợt càng thêm trắng thuần, cơ hồ giống như một tờ giấy trắng trong suốt, hần mấp máy khóe miệng, tựa hồ như sắp sửa hạ một quyết tâm rất lớn, nhưng cuối cùng vẫn là cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Người vẫn là giết ta đi.....” Thanh âm kia, tựa hồ ai đồng dạng thường(1), nghẹn ngào sắp khóc.

“.....” Lãng Tà chưa bao giờ cảm thấy phiền toái như thế này! Biết rất rõ nam hài này có khả năng đang bày ra một cái vòng lẩn quẩn lừa đảo, mà chính mình lại cứ nhiên cam tâm tình nguyện rơi vào, chỉ vì không đành lòng nhìn thấy gương mặt đó bị che phủ bởi một tầng đau thương không tương xứng với tuổi tác như vậy! “Mình khẳng định là điên rồi!”

Y hét lớn một tiếng: ” NÓI! Nếu không, ta cho ngươi sống không được yên thân!!!” Tính cách thô bạo trong một thoáng bộc lộ rõ ràng! Lãng Tà nhếch môi, trong lòng bỗng dâng tràn một loại cảm giác bất lực, khiến y nhất thời không thể rủ bỏ! Nếu là bình thường, y đã sớm mỉm cười không khách khí mà đem kẻ kia ra đùa bỡn đến khi hần phải quỳ xuống cầu xin tha thứ! Hôm nay, dường như có điểm gì là lạ! Thật sự là dễ dàng bị chọc giận a!

Lãng Tà Dương nâng mắt, thủy châu trên đôi mi hẹp dài khẽ động, giữa làn hơi nước bốc lên mờ ảo lại càng kinh động lòng người, cuối cùng, hần nhỏ giọng nói: “Kỳ thật, ta vẫn bị dưỡng ở Lung Linh các..... mẹ mẹ ở Lung Linh các nói, ta là do nàng lượm ra từ đồng rác..... Nàng từ nhỏ liền huấn luyện ta khiêu vũ, còn nói, nàng nuôi ta ta phải hồi báo nàng..... Cho nên, năm mười bốn tuổi, ta đã bắt đầu tiếp khách..... (ha ha, Lãng Tà, người dám nói biểu tình phần nộ trên mặt là không phải vì ta đi?! Xem ra phải tăng mạnh trình độ thâm trầm mới được!) trong triều đình đầy trẩy những quý nhân quyền cao chức trọng..... Ở bên ngoài ai cũng đều là chính nhân quân tử, kỳ thật tất cả đều là bọn người biến thái, mặt người dạ thú (chính là người nga! Vương gia đại nhân)..... Bọn họ đùa bỡn qua các nữ tử trong Lung Linh các cảm thấy vẫn còn chưa tận hứng, thế là, nghĩ ra đủ loại biện pháp để hành hạ ta..... Vào ban ngày, ta là hồng bài vũ nương cao cao tại thượng, Vào buổi tối, ta cũng chỉ là món đồ chơi trên giường của vô số nam nhân..... (uy uy, Lãng Tà, biểu tình của ngươi sao lại giống như muốn ăn thịt người vậy!) cứ như vậy, cả thể xác lẫn tinh thần ta đều bị bọn chúng tàn phá..... Hần không thể tự kết liễu đời mình để được giải thoát! Bởi ta biết, ta khẳng định ta không phải là bị nhốt được, ta cũng tin tưởng cha mẹ của ta khẳng định còn sống trên đời..... Ta chỉ hy vọng một ngày kia có thể trở lại bên cạnh bọn họ, dĩ tấn hiếu đạo..... Chính là, mẹ mẹ nhất định sẽ không buông tha cái cây hái ra tiền là ta đây..... Mãi cho đến khi thị lang đại nhân kia xuất hiện, hần nói, chỉ cần ta ám sát người thành công, hần liền cho ta khai thiên giá thực thân(2).....” Ai nha, má ơi, chính mình nói ra mà còn cảm động muốn khóc a..... Lãng Tà Dương nâng lên khuôn mặt đầm đìa châu lệ, nên không thể thấy rõ biểu tình của Lãng Tà đang đứng đối diện, hần cố ý kinh hoảng nắm lấy cổ áo, nói, “Hoặc giả, thân thể ta một bộ bị tàn phá, nhục nhơ..... Nhất định là làm cho Vương gia ngài cảm thấy ô uế hai mắt mình..... Thỉnh Vương gia thành toàn, ban thưởng cho ta cái chết..... Cha nương, hài nhi bất hiếu —”

”Đủ rồi!!!” Lãng Tà bạo phát ngắt lời hần! Ánh mắt rực lửa! Y không ngừng ở trong lòng tự nói, người này chắc chắn đang diễn trò, lời hần nói hết thấy đều là bịa đặt! Giả dối, bịa đặt!!! Nhưng y lại không thể áp chế lửa giận trong lòng! Chỉ vừa nghĩ tới chuyện hần bị đùa bỡn dưới thân của một nam nhân khác, trong lòng bức bối đến hô hấp cũng không thông. Người này nhất phái hồ ngôn(3), nhưng cứ nhiên lại ảnh hưởng đến tâm tình của y! Cái này tuyệt đối không phải chuyện tốt! Cách phòng bị sớm nhất chính là, giết hần!! Dĩ tuyệt hậu hoạn(4)! Nhưng nhìn dung nhan tái nhợt tràn đầy nước mắt kia, tổng lại làm cho mình có cảm giác xúc động len lỏi trong lòng ngực! Chuyện gì xảy ra đây? Xiết chặt bàn tay, Lãng Tà bình ổn lại cảm giác khác thường trong lòng ngực, đôi môi mỏng xả ra một mặt tươi cười châm chọc, quái dị cơ hồ vặn vẹo: ” Lời nói dối của ngươi, còn hơn cả trong tưởng tượng của ta!”

Lãng Tà Dương hoảng hốt, một phen nhanh chóng lau bọt nước trên mặt, kinh ngạc nhìn người đối diện, người này ý chí sao lại có thể sắc đá đến vậy?! Quả nhiên vô cùng lãnh khốc a!

Không nhìn đến ánh mắt kinh ngạc kia, Lãng Tà khẽ gạt đầu! Ngay thời điểm Lãng Tà Dương còn chưa thông suốt việc gì, hần kinh ngạc nhìn vào những vòng tròn đỏ ửng phù phiếm trên mặt nước, thậm chí là càng ngày càng đậm! Hậu tri hậu giác hần mới cảm thấy trên cổ truyền đến một trận đau đớn! Như vậy,

hồng sắc này, là máu tươi của chính mình sao?!

“Người có biết người chọn nhầm người để đùa bỡn rồi không? Kỳ thật ngay từ đầu người đã sai lầm rồi.....” Lãng Tà khinh bỉ nhìn hắc, ánh mắt vô tình cùng ngữ khí đùa cợt, “Thị lang đại nhân kia tuyệt đối không có lá gan phái người đến ám sát ta..... Hắc lấy lòng ta còn không kịp mà!”

“.....” Lãng Tà Dương ở trong lòng thầm mắng một câu! Thật là, ai lại dám động đến Cảnh Dương Vương a! Đây chính là thân đệ đệ của hoàng đế! Chỉ có ai ăn sung mặc sướng, nhàn rỗi không có việc gì làm mới đi ám sát một tên đại ma đầu như y!!! Xem ra, nhân hữu thất sách, mã hữu thất đề, xem ra Lãng Tà Dương hắc cũng có ngày hôm nay!

“Người thật sự không chịu khai ra là ai phái người tới sao? Thật là ngượng ngùng a! Ta cũng không còn hứng để nghe.....” Lãng Tà nhìn hắc một cái, đứng dậy, thân thể cao lớn cường tráng dẫm lên nền đá cẩm thạch bóng loáng, hạ lệnh cho những người ở phía sau, “Nhớ rõ, không được làm dơ dục trì của ta!”

Không có một thanh âm hồi đáp! Nhưng Lãng Tà Dương biết mình nếu không mở miệng nói, hắc chết là điều không thể nghi ngờ! Cho nên, trước khi thanh đao trên cổ và tính mạng hắc tiếp xúc thân mật, bất chấp tất cả hô to một tiếng: “Ta yêu người!!!”

“! Bịch ——” dường như có người ngã sấp xuống!

Thừa dịp tất cả mọi người ngây ngẩn, Lãng Tà Dương lớn tiếng nói: “Ta gọi là Lãng Tà Dương, năm nay 15 tuổi, thuở nhỏ không cha không mẹ, đi theo bảy vị tỷ tỷ trưởng thành! Ham thích khiêu phi thiên vũ, hỉ hoan cái gì đó đôn hoàng, am hiểu sử độc, hai tháng trước thì đến kinh thành, vì để kiếm miếng cơm ở nơi phồn hoa đô thị này, thế nên mới đi kiếm một công việc dễ làm nhất nhưng cũng kiếm tiền nhanh nhất, vì vậy mới nam phần nữ trang khiêu vũ ở Lunh Linh các! Cách đây một tháng, ta đã đổi người nhất kiến chung tình!”

Lãng Tà đứng lên, ánh mắt lợi hại giống như tiễn thất phi tốc lưu động, cơ hồ đem cả thân thể Lãng Tà Dương chọc thành cái tổ ong! Y trừng trừng nhìn hắc một lúc lâu, vẻ mặt người thiếu niên kia quả thật rất kiên quyết, ánh mắt lại là chân chí cùng cố chấp như vậy! Một chút cũng không có bất kỳ ý tứ khinh nhờn nào! Trong mắt dần dần khôi phục lại vẻ lãnh tĩnh cùng kiêu ngạo! Thanh âm lạnh lùng đủ để đóng băng cả ngọn lửa: “Ta đối với bất kỳ thứ gì cũng là bất tiết nhất cố(5)! Đối với biến thái lại càng không có hứng thú gì! Không cần lo lắng cho cha và nương của người, người cứ yên tâm ra đi đi!”

“.....” Hắc không tin! Người nam nhân này cư nhiên như vậy!! Sao lại có thể?! Nhất thời tình thế cấp bách, Lãng Tà Dương linh hoạt chuyển động thân thể, cơ hồ không ai thấy rõ bằng cách nào hắc có thể thoát được nhiều kiếm như thế đặt trên cổ, đợi người phía sau kịp phản ứng, hắc cũng đã vươn tay cơ hồ muốn chụp lấy y phục trên người Lãng Tà! Lãng Tà mắt nhắm lại, trực tiếp mạnh mẽ nắm lấy cổ tay hắc, dùng sức bẻ xuống dưới, thanh âm xương cốt thoát vị rành mạch truyền vào lỗ tai mọi người! Sắc mặt Lãng Tà Dương nháy mắt một mảnh tuyết trắng! Sắc mặt còn trắng bệch hơn khi nãy tựa như không còn một tia sinh khí! Mồ hôi lạnh đại tích đại tích theo trên trán trượt xuống, môi dưới cơ hồ bị hắc cắn rách, hắc sợ hãi chính mình hé miệng, thần kinh sẽ không thể chống đỡ nỗi cơn đau đớn cường đại kia mà âm âm sụp đổ! Thật sự, rất đau!!!

Lãng Tà cũng không thèm nhìn hắc một cái, trực tiếp xoay người: “Còn phải đợi ta đích thân ra tay?” Cư nhiên chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà có thể tới gần mình! Người này, vô luận như thế nào, đều là một cái tai họa! Thà rằng thác sát nhất thiên(5), cũng không có thể có một con cá lọt lưới! Đây chính là chuẩn tắc của Lãng Tà y!

Cho tới bây giờ cũng chưa từng quay đầu lại phía sau nhìn xem rốt cuộc có bao nhiêu người, hiện tại lại càng không có khí lực để quay đầu lại! Nhưng là, hơi thở của những tên đứng phía sau thật làm cho da đầu của Lãng Tà Dương run lên! Hắc đối với độc phi thường miễn cảm, cho nên, đối với hết thảy hơi thở của thường nhân bình thường sẽ có cảm giác! Chính là, vừa rồi, gần mười người đứng ngay sau hắc, hắc lại không hề cảm giác được bất cứ cái gì!!! Từ đó có thể biết, những người này, tuyệt đối là cao thủ ám sát! Như vậy, cũng không cần khách khí với bọn họ!

Nâng lên cổ tay đau nhức muốn chết của mình, Lãng Tà Dương cũng đâu phải loại dễ chọc! Chính vương gia các người ép ta trước, cũng đừng trách ta hạ thủ không lưu tình với các người! Tay trái run lên, một vết

gì đó dài nhỏ theo cổ tay áo hắt bắn ra, quai quai, người nhất định phải thay ta báo thù a! Lãng Tà vừa bước ra không tới mười bước liền sững sốt! Vừa rồi, thanh âm đó là gì?! Hắn lập tức xoay người, liền nhìn thấy năm hắc y tử sĩ của hắn toàn thân bất động nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh! Ở trên mặt đất, uốn lượn du động, chính là một con rắn nhỏ màu ngọc bích!!! Nó du động cái lưỡi đỏ như lửa, trườn quanh chân Lãng Tà Dương, tựa hồ như lấy lòng hắn! Toàn bộ thân rắn lại có xu hướng muốn trườn lên phía trên!

Gương mặt Lãng Tà loáng cái cũng trở nên trắng nhợt hết như Lãng Tà Dương! Y đường đường là Cảnh Dương Vương không sợ trời không sợ đất, giết người không chớp mắt, chính là, y kiêng kị nhất chính là — động vật máu lạnh!!!

“Người sợ sao?!” Lãng Tà Dương nhếch nhếch khóe miệng, nhưng vẫn không dám khinh thường vọng động! Dù sao cơn đau đớn nơi cổ tay hắn không phải nhất thời nửa khắc là có thể dừng lại!!

Ném cho Lãng Tà Dương một cái nhìn băng lãnh: “Chỉ là một con rắn nhỏ thôi! Người nghĩ rằng ta sẽ để ý đến nó sao?!”

“Ta không phải nói quai quai! Ý ta nói là, người sợ sẽ yêu phải tên đồng tính là ta, cho nên, mới nhanh chóng kêu sát thủ giết ta để trừ hậu họa?” Lãng Tà Dương nhìn y nói.

Có lẽ trạng thái run sợ con rắn nhỏ kia đã dừng lại, Lãng Tà âm thanh lạnh lùng nói: “Người cho là trên thế gian này còn có chuyện khiến ta sợ hãi?! Cái chuyện đó quả thật hư vô mờ ảo thậm chí có thể nói căn bản là không tồn tại, căn bản không có gì hảo hiểm lạ!!”

“Thật không? Vậy chúng ta đánh cược xem như thế nào?” Lãng Tà Dương mỉm cười, lập tức vặn vẹo chỉnh lại khuôn mặt xuy nha liệt chủ(6). Chết tiệt, tại sao gãy xương lại đau như thế này?! Hắn lại tiếp tục thêm vào một câu, “Đương nhiên, nếu sợ người liền có thể không cược! Dù sao, toàn bộ vương phủ đều theo sự sắp đặt của người!”

“Phép khích tướng đối với ta vô dụng!” Lãng Tà cười lạnh, rồi mới dừng lại một chút, “Cược cái gì?”

“Một tháng!” Lãng Tà dương trong đáy mắt hiện lên cái nhìn kiên định, khiến cho cả người hắn như sáng lên, “Để cho ta ở tại vương phủ của người một tháng! Để xem, sau một tháng, người làm sao có thể không yêu ta!”

“Sao có thể như vậy!” Lãng Tà lạnh lùng phản bác, “Ta đối với nam nhân không dám hứng thú! Nữ nhân ôn hương nhuyễn ngọc mới là sở thích của ta!”

“Vậy là người không dám cược?” Lãng Tà Dương khích bác Lãng Tà! Hắn đột nhiên phát hiện, người nam nhân này, kỳ thật căn bản cũng không tới nỗi quá mức khùng bố, thậm chí còn dễ dàng mắc câu! Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ, đây chính là cái mà nhân gian thường gọi là mưu cầu danh lợi?! Hoặc là, thịnh danh chi hạ, kỳ thật nan phó(7)?! Chỉ sợ hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra, điều này hoàn toàn là nhờ công lao của một con rắn nhỏ thôi!

“Ai nói!” Lãng Tà lập tức phản bác lại! Bất quá ánh mắt y lại sắc bén hơn! Thiếu niên này, chỉ sợ cũng đang chờ chính mình cắn câu thôi! Chính mình vừa rồi sơ suất làm hắn thực hiện được! Cười lạnh hai tiếng, Lãng Tà khôi phục lại thần thái cuồng ngạo trước kia, nhìn Lãng Tà Dương ở phía dưới như nhìn một tên hạ nhân ti tiện, rồi mới nói, “Lần cá cược này, ta cược là được! Người có thể ở trong vương phủ một tháng! Nhưng một tháng sau, chờ người đến nhặt xác người đi!!!”

(1)Ai đồng dị thường: đau thương dị thường.

(2)Khai thiên giá thực thân: cho tiền chuộc thân.

(3)Nhất phái hồ ngôn: lời nào nói ra cũng là giả dối

(4)Dĩ tuyệt hậu hoạn: giống như ‘diệt cỏ tận gốc’ ý.

(5)Bất tiết nhất cố: không cố chấp.

(6)Thác sát nhất thiên: câu này giống như ‘thà giết lầm còn hơn bỏ sót’. Nguyệt cũng ko chak XD.

(7) Xuy nha liệt chủ: gương mặt méo mó. (đại khái là vậy)

(8) Thịnh danh chi hạ, kỳ thật nan phó: Nguyệt bó tay.

_____***_____

4. Chương 4

Cho nên, cứ như vậy! Lãnh tà dương vô cùng cao hứng khoái khoái lặc lặc tiến vào bên trong gian phòng thượng đẳng của Cảnh Dương Vương phủ! Hơn nữa, lại là gian phòng lớn nhất nhì của Cảnh Dương Vương phủ lại còn gần phòng của tên kia!! Vốn là muốn ở cùng phòng với tên gia hỏa kia, nhưng ai có thể cam đoan một lúc nào đó y sẽ không đột nhiên nổi hứng đem hấn ra mà phanh thây xẻ thịt, khiến hấn chết không toàn thây a?! Cảnh tay phải này chính là một minh chứng tốt nhất!! Tình yêu tất nhiên quan trọng, nhưng sinh mệnh mất đi cũng đâu đòi lại được

Đó là cái gì?! Oa! Thanh Đồng Kính hảo phiên lượng! Trong Vương phủ này bất cứ đồ vật nào cũng đều có giá trị liên thành! Lấy về nhất định có thể bán được không ít tiền a?! Đây chính là đồ cổ hàng thật giá thật mà! Oa, cái bình hoa bên kia..... Bức tranh trên tường, quả là chân tích a..... Ôi, chén nhỏ này cũng thật sự được làm bằng vàng a..... Ách, vừa rồi ai nói sinh mệnh không thể thay thế?! Đó là sai lầm, sửa sai nhanh thôi, trên đời này, bạc mới là không thể thay thế!!

Vết thương trên cổ vốn cũng không nặng lắm, dùng trăn được trong Vương phủ bôi vào, cơ bản cũng không còn cảm giác gì!

Quanh quẩn trong phòng suốt hai ngày, Lãnh Tà Dương nhàm chán đến mức muốn đánh người!

Tuy rằng hấn dám khẳng định Lãnh Tà nhất định trốn không khỏi ma quỷ của hấn, nhưng ai biết được! Thế giới này biến cố nhiều lắm! Đúng rồi! Dùng cái gì đó làm tín vật trời chạt y, xem y còn dám không để ý tới mình! Thật cẩn thận từ trong người lấy ra một cái đồng tâm kết màu đỏ, chăm chú nhìn một lúc lâu sau, mới thở dài nói: “Quên đi, vẫn là tha y đi! Dù sao y tương lai cũng là người của ta!”

Đồng tâm kết này thật ra chính là kiệt tác của sư phụ hấn – cao thủ dụng độc Phong Trần Vũ đại nhân! Vào sinh nhật năm mười tuổi của hấn, do bị hấn quẫn lý, không kiên nhẫn mà làm ra một cái! Nhưng hấn lại xem đó như bảo bối mà cất giữ, bởi vì, đối với một người không có thân thích như hấn mà nói, Âm Minh mới đúng là ngôi nhà duy nhất của mình! Đám biến thái ở Âm Minh, cũng chính là thân nhân duy nhất của hấn! Không biết Lãnh Tà có hay không cười nhạo hấnQuả thực là đem tính vật tặng cho tình lang..... Có chút kì dị, trên mặt Lãnh tà Dương cư nhiên ửng đỏ..... Người có da mặt dày như hấn thật khiến cho kẻ khác khó có thể tin hấn đang thẹn thùng!!!

Cách cửa phòng không xa, liền nhìn thấy đại tổng quản của Vương phủ đang đi tới! Ân, nói không chừng trong tương lai mình sẽ trở thành nửa chủ nhân của Vương phủ, đương nhiên việc đầu tiên là phải cùng tổng quản thiết lập hảo quan hệ, Lãnh Tà Dương lập tức ngọt ngào cười, vô cùng thân thiết gọi: “Tổng quản đại nhân, người hảo! Người đang đi làm sao a?”

Tổng quản sững sốt một chút, lúc này mới nhìn rõ người đang cười đến vô cùng xinh đẹp trước mặt chính là Lê Hoa Lạc của Lung Linh các mà ngày hôm qua Vương gia lưu lại! Tuy rằng xuất thân thấp kém một chút, nhưng dáng điệu đích xác không tệ! Vương gia tuyển nữ nhân cho tới bây giờ cũng chưa từng để ý đến xuất thân, chỉ cần vi khẩu tự hành là được! Lê Hoa Lạc này, có lẽ phải tiếp đãi tử tế một chút a. Tổng quản lập tức cung kính nói: “Vương gia phân phó, Lạc cô nương có thể ở lại đây một thời gian! Tiểu nhân, tới đây chuẩn bị thêm đồ đạc này nọ cho cô nương! Chút nữa sẽ có người lập tức đưa đến.”

“Kia làm phiền ngài!” Lãnh Tà Dương nín thở nói, thanh âm ngọt đến phát ngấy! Hấn thiếu chút nữa đã quên mất trong mắt những người ở đây hấn hiện tại là một cô nương! Nhìn xung quanh một chút, hỏi, “Như vậy, tổng quản đại nhân, ngài có nhìn thấy Vương gia không?”

“Ách.....” Quái dị chính là tổng quản cư nhiên sững sốt một chút. “Tiểu nữ tử thật là có chuyện vô cùng trọng yếu cần nói với Vương gia! Xin tổng quản đại nhân cho biết, báo cho Vương gia một tiếng!”

“Vương gia người.....” Tổng quản khó khăn nhích người một chút, nói, “Người hiện ở Lan uyển, từ phía trước đi về bên trái, sau đó quẹo phải là được!” Dù sao những nữ nhân mới đến Vương phủ đều gặp trường hợp như vậy, thích ứng sớm một chút cũng tốt!

Tổng quản thậm chí đem lộ tuyến giảng giải hết ra! Bất quá, hắc hắc liếc mắt nhìn Lê Hoa Lạc một cái, vị cô nương này đêm qua chưa thỏa mãn gia sao? Bằng không tại sao còn muốn đến Lan uyển? Xem ra, vị cô nương này không thể thỏa mãn Vương gia, vậy thì, cũng không cần mất nhiều tinh lực trên người nàng, phòng thoáng bố trí một chút là được!

“Cám ơn!” Lãnh tà dương vội vàng nói tạ ơn, rồi mới đột ngột tông cửa chạy đi, khiến cho tổng quản kinh ngạc không thôi.

Lan uyển, nghe tên, không phải là chỗ ở của nữ nhân sao?! Một đại nam nhân như vậy tới nơi đó làm trò gì a?!

Tổng quản đứng phía sau sắc mặt giống như là nhìn thấy quỷ, bộ dáng đó trông giống như một thiếu niên, vừa rồi thật sự là Lê Hoa Lạc ôn nhu dịu dàng sao? Chẳng lẽ, gặp quý giữ ban ngày?! Quên đi, vẫn là đem gian phòng của nàng bố trí hảo một chút, nếu không sạch sẽ một chút chỉ sợ bản thân sẽ bị trách phạt! Huống chi hắc chỉ là một phạm nhân tổng quản nho nhỏ!

Dựa theo hướng dẫn của tổng quản, Lãnh Tà Dương vòng qua hành lang dài, chợt nghe thấy một trận oanh thanh yển ngữ cách đó không xa, khi thì là tiếng nói khi là tiếng cười to sang sảng của nam nhân! Mặt Lãnh Tà Dương nhất thời âm trầm xuống! Tên hỗn trướng này, cư nhiên dám ở sau lưng hắc tìm nữ nhân!!! Đàng đàng sát khí một đường tiến lên, nơi hắc đi qua, dọc đường phong sinh thủy khởi, tất cả đều bị lửa giận hùng hực của hắc nướng thiêu, trăm năm sau này, sở kinh chi địa, không có một ngọn cỏ!

“Vương gia, Lan nhi vì ngài làm một cái đồng tâm kết, ngài có thích không? Đây chính là do người ta vài ngày không ngủ mới làm được đó a!” Lan nhi nằm trong lòng ngực của Lãnh Tà, khẽ vuốt mái tóc dài của mình, ngọt ngào hỏi.

“Lan nhi làm, bổn vương sao lại không thích a? Quý trọng còn không kịp!” Lãnh Tà giờ cao đồng tâm kết màu đỏ đang cầm trong tay, chậm rãi nhìn, trong lòng cười lạnh, nữ nhân kia cư nhiên vọng tưởng dùng đồng tâm kết trói chặt y, thật sự là buồn cười!

“Thật vậy sao?” Lan nhi cao hứng cười, ôm chặt thân hình Lãnh Tà. “Đương nhiên là thật sự! Đúng rồi, gần đây có người đưa tới cho ta một vòng tay bằng ngọc bích rất hiếm có, ta sẽ gọi người đem nó đến cho người! Cũng chỉ có cổ tay xinh đẹp như tuyết trắng của người là có thể đeo vật như vậy.”

Tuy rằng đối với nữ nhân, hắc chỉ có đùa bỡn cùng khinh thường, nhưng, hư tình giả ý mới là thủ đoạn mà Lãnh Tà hắc am tường nhất! Huống chi, nhìn thấy vô số nữ nhân vì hắc mà tranh giành, khiến hắc thập phần cao hứng

“Cám ơn Vương gia!” Lan nhi cao hứng lưu lại một nụ hôn trên mặt Lãnh Tà! Rồi mới lại oa trở lại lòng ngực y! Trong lòng toan tính sẽ đem chiếc vòng mới khoe với các nữ nhân khác của Vương gia, để cho các nàng biết ai mới là người trong lòng của Vương, ai mới là đại tỷ của các nàng!!!

“A!” Không đợi Lan nhi mở nhạc trong lòng xong, liền cảm thấy một cỗ khí lực cường ngạnh lôi nàng ly khai khỏi sự ôm ấp của Lãnh Tà, hung hăng đẩy nàng qua một bên, nàng lơ đãng một cái, hoảng hốt ngã trên mặt đất, quần áo bị xả loạn, đầu hình như cũng bị lộn loạn, thật lâu sau nàng mới vất vả phục hồi tinh thần, liền thấy một mỹ nhân trừng trừng nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng phẫn nộ, ánh mắt kia hận không thể đốt nàng thành tro rồi cho biến mất khỏi thế gian này, một chút dấu vết cũng không lưu lại!

Lan nhi co rúm một chút, lúc này mới nhận ra, nàng ta chính là vũ nương đêm qua! Trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng, chỉ là một vũ nữ không sạch sẽ mà thôi! Nhớ tới khi nãy Lãnh Tà nhận lời cấp cho nàng một chiếc vòng tay! Vốn nàng có chút sợ hãi khi bắt gặp ánh mắt sắc bén như dao của người kia, nhưng ngay lập tức đắc ý mà đem về mặt từ sợ hãi chuyển hoá thành yếu đuối đáng thương. Lãnh Tà Dương nhìn thấy tốc độ biến sắc trên gương mặt của nữ nhân ngã trên mặt đất kia, tức giận hận không thể một cước đá văng nàng! Nhưng nề tình nàng là thân nhi nữ mới không ra tay, chính là oán hận nói: “Cách xa hắc một chút cho ta! Hắc là của ta!”

Của người?! Người không biết xấu hổ sao?! Ngại có Lãng Tà ở đây! Vốn nghĩ muốn giáo huấn nữ nhân mới tới không biết quy củ này, Lan nhi dùng ánh mắt mê ly tan nát cõi lòng của nàng nhìn về phía Lãng Tà ngồi một bên tựa hồ như đang xem tuồng kia, khẽ gọi cầu cứu: “Vương gia.....” Thanh âm gì đây, nhào muốn chảy nước, thậm chí là có cái gì đều chảy ra hết! Nhìn Lãng Tà Dương tức giận đến run người, còn dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn Lan nhi chăm chăm, Lãng Tà chẳng biết tại sao tâm tình tốt hẳn lên! Hắn bước đến ôn nhu nâng Lan nhi dậy, vẻ mặt biểu tình đau lòng: “Lan nhi, người không sao chứ?”

Vừa nghe lời này, Lan nhi cũng phối hợp, mắt ngấn lệ quang, lắc đầu nói: “Chỉ là chút tiểu thương, không có gì đáng ngại..... Ôi!” Hai chữ cuối cùng kêu rất là kinh điển a! Lãng tà dương lạnh lùng nhìn một nam một nữ trước mặt nhu tình như nước! Cuối cùng, cúi đầu thét lên: “Lãng Tà, người sao có thể bính người khác! Người là của ta!” Thanh âm của hắn, giống như một con báo nhỏ bị thương!

“Ta là của người?! Ta không thể đụng vào người khác?” Lãng Tà trợn mi, trào phúng nhìn nó, “Thật sự là kì lạ, Cảnh Dương Vương ta làm việc gì còn phải hỏi qua người sao?!”

Lãng Tà Dương sắc mặt tái nhợt, mấp máy môi vài cái, âm lượng thấp tới mức làm người khác không thể nghe thấy: “Người đã nói cho ta thời gian một tháng.....”

“Ta có nói như vậy sao?!” Lãng Tà đang chuẩn bị tiếp tục trào phúng, ánh mắt sắc bén bắt gặp đồng tâm kết không kịp che dấu trong tay Lãng Tà Dương, châm chọc cười, “Cái đồ vật này nọ của người, không phải là cho ta đây chứ?”

Sắc mặt Lãng Tà Dương càng thêm trắng nhợt! Gắt gao nắm chặt thứ trong tay, cuối thấp đầu không mở miệng! Thanh âm Lãng Tà nhu nhu, không hề mang vẻ trêu chọc: “Đưa lại đây ta xem xem.”

Lãng tà dương do dự một chút! Vẫn là hai tay đưa tới! Nhìn cái vật nho nhỏ trong tay! Hắn chắc đã giữ món đồ này nhiều năm?! Màu sắc tiên diễm trước kia trên sợi dây thừng cũng đã bị mất đi! Trong lòng giật mình, Lãng Tà đột nhiên dùng sức giương tay về bên phải, món đồ đó ‘Rầm’ một tiếng rơi vào ao sen bên phải! Lãng Tà Dương kinh hoàng mở to mắt, nhìn một mạt màu đỏ theo tay y bay ra! Tâm can như vỡ nát! Hắn thậm chí nghe được thanh âm máu tươi ồ ạt lưu động!

“Người nghĩ cái đồ vật gì đó của người hiếm lạ với ta sao?! Thủ công của Lan nhi so với cái thứ rách nát kia thật hảo hơn! Sao vậy? Nghĩ giống một nữ nhân muốn trói chặt ta sao?! Người cũng đừng quên, người là một nam nhân!!! Người có thể giống những nữ nhân khác theo ta lên giường sao?! Người có thể giống các nữ nhân khác sinh cho ta một đứa con sao?! Sớm đã nói với người, ta đối với biến thái không dám hứng thú!!!”

Lời nói giống như một mũi tên nhọn bình thường nhưng ngoan độc bắn thẳng vào tâm hắn! Nháy mắt khắp cả người phát lạnh! Lan nhi hít một hơi lạnh khí, một người xinh đẹp như thế cư nhiên lại là nam nhân?! Hơn nữa còn là tên biến thái?! Thời điểm hắn nâng đầu lên lần thứ hai, trên mặt hiện lên một nụ cười âm hiểm làm cho những ai nhìn thấy đều Mao cốt tửng nhiên: “Tốt lắm, người dám chọc giận ta!!!! Quai quai ~ đi ra!”

“A a ——”

Cách đó không xa, một đại thúc đang quét lá rụng sau này bỗng nhớ ra mà kể lại cảnh tượng lúc đó như sau: Một ngày nọ ở Lan uyển vang lên một tiếng hét chói tai tứ khí! Vương phi sau này của bọn họ đã từng bắt gian tại giường của vương gia, phỏng chừng tình hình bên trong lúc đó cực kỳ nguy hiểm! Không biết vương phi đã giở thủ đoạn gì đối với Lan nhi cô nương mà khiến cho Vương gia luôn bách chiến bách thắng, không gì cản nổi, sắc mặt cũng tái nhợt, giống như Lâm muội muội từ trên trời rớt xuống! Từ trước tới nay đó là lần đầu tiên trong mắt vị Vương gia anh minh thần võ của bọn họ lóe ra quang mang kiêng kị, do đó khơi dòng tính sợ vợ sau này!

Sau khi chờ quai quai trườn từ đầu tới chân Lan nhi, Lãng Tà Dương mới thu lại tiểu thanh xà bảo bối của hắn, mặc kệ Lãng Tà mà mắng to: “Con mẹ nó người quả thật là một tên hỗn trướng!” Rồi mới vén tà áo nhảy xuống hồ nước tìm đồ vật gì đó của hắn!

Khi tiểu xà kia rời xa, sắc mặt Lãng Tà mới dần dần khôi phục huyết sắc! Ánh mắt vô thức lộ ra mỉm cười! Quả là một con tiểu miêu có móng vuốt phi thường sắc bén!!! Hắn giờ đồng tâm kết trong tay lên, màu sắc

sớm đã cũ kỹ, dưới ánh mặt trời chói xạ tiến trong mắt hắn, quay đầu nhìn thoáng qua người đang phấn đấu giữa hồ nước, hồi lâu hắn nở nụ cười: “Ngu ngốc, người tìm thấy mới là lạ!”

Ở hồ nước cơ hồ chỉ còn là tàn hà bại hoa trở mình một cái, Lãnh Tà Dương vẫn không thể tìm thấy đồ vật của hắn! Ai oán thở dài, hắn ngửa đầu nhìn tận khai nguyệt lưỡng mà khinh ngữ: “Cái cũ không đi, cái mới không đến..... Coi như hết..... Mệnh a..... A?!” Vừa rồi là vật gì a?!

5. Chương 5

Nếu không phải nhờ vầng trăng sáng kia, thì căn bản Lãnh Tà Dương không thể nhìn thấy một tế ảnh xẹt qua với tốc độ nhanh như thiểm điện! Một mặt tán thưởng tốc độ thật nhanh a, một mặt cố gắng đi theo! Kết quả bóng người phía trước hốt đông hốt tây chọt trái chọt phải, làm cho đầu óc Lãnh Tà Dương choáng váng hết sức, cuối cùng cũng dừng lại trước một lầu các, có vẻ nơi đó chính là tầng trên các!

Thân ảnh phía trước so với mình thấp hơn, lại gầy yếu, Lãnh Tà Dương đánh một cái ngáp, lo lắng không biết khi nào y đột nhiên bị một cơn gió thổi bay đến chân trời góc biển.

Bóng người kia một phen hung hăng nghiên cứu cái ổ khóa cũ kỹ! Khiến cho hắn đầu đầy mồ hôi! Làm Lãnh Tà Dương đứng phía sau cũng không khỏi lo lắng thay, tốc độ mở khóa như vậy, cùng lắm chỉ là một tên tiểu tặc?!

Bóng người đó, một bên tiếp tục đẩy ổ khóa cũ một bên lau mồ hôi còn không quên nói thầm: “Không hổ là vương phủ a! Ổ khóa cơ nhiên cũng khó mở như thế này a!!!”

Một cơn gió lạnh thổi qua..... Lại một cơn gió lạnh thổi qua..... nhìn cái khóa kia vẫn không có dấu hiệu mở ra, Lãnh Tà Dương cuối cùng nhịn không được đành tiến lên, đem người phía trước đẩy qua một bên, nói: “Để ta!”

“Nga, a, cảm ơn a!” Bóng người đại khái cũng là một muốn chết rồi. Lau mồ hôi, y chủ động lùi qua một bên! Lãnh Tà Dương vừa thấy khóa kia, liền nhịn không được thấp giọng nguyên rủa: “Nhìn đi! Cửa đâu có khoá!!!”

“.....” Bóng người phía sau lập tức tự biết xấu hổ, hổ thẹn rũ đầu xuống, cảm thán tài nghệ không bằng ai, nhân lực cũng thua người ta! Đẩy ra đại môn lung lay sắp đổ, Lãnh Tà Dương mượn ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng để nhìn vô số thứ gì đó mông mông lung lung bên trong! Hắn quay đầu lại hỏi: “Uy, người muốn tìm cái gì?”

“A? Ta muốn tìm chính là một cái ——” Người đang nói đột nhiên im bặt, kinh ngạc trừng trứ Lãnh Tà Dương, sững sờ nói, “Người là ai?!”

Sau đó, vẻ mặt của y mới chuyển từ xanh sang trắng, thân thể thậm chí còn có chút run rẩy! Lãnh Tà Dương rất là thất vọng! Hắn vẫn cho là mình cuối cùng cũng gặp được một hiệp đạo cướp của người giàu chia cho người nghèo! Kết quả từ tình hình xem ra, tay gia khóa này, rõ ràng là tay mơ! Lãnh Tà Dương tà ác vẹo khóe miệng, chớp chớp ánh mắt nói: “Nói đi, người đến Cảnh Dương Vương phủ định trộm thứ gì?!”

“.....” Bóng người đáng thương càng thêm run rẩy. Ánh mắt thỉnh thoảng loạn phiêu, chuẩn bị tư thế tùy thời mà đào tẩu.

Khinh công của y Lãnh Tà Dương cũng đã thấy qua, thật sự mà nói, toàn bộ vương phủ không có mấy người có thể đuổi kịp y! Hắn hừ lạnh một tiếng, đe dọa nói: “Muốn chạy?! Đừng tưởng khinh công của người có thể chạy thoát! Kỳ thật, vào thời điểm ngươi tiến vào vương phủ, toàn bộ người trong vương phủ đều đã phát hiện được ngươi! Bất quá bọn hắn núp ở chỗ tối mà ngươi không biết thôi! Một tên vô danh tiểu tốt như ngươi, không đáng để nhất đẳng thị vệ phải vì ngươi mà xuất thủ! Ta khuyên ngươi vẫn là sớm đầu hàng đi, Cảnh Dương Vương tàn nhẫn vô tình mọi người đều biết! Chỉ sợ ngươi giờ đây không còn cơ hội thấy được ánh mặt trời ngày mai, bọn họ sẽ khiến ngươi thống khổ đến rơi lệ, khiến cho ngươi kêu trời, trời không thấu; kêu đất, đất không nghe!”

Lãnh Tà Dương cho tới bây giờ cũng không biết mình nguyên lai là người nói nhiều a! Nhìn kẻ đáng thương kẻ bên, cơ hồ sắp tuyệt vọng mà lệ rơi đầy mặt! Ta tiến lên hữu hảo vỗ vỗ bờ vai của y, âm thanh ôn nhu nói: “Không có vấn đề gì, nhìn dáng vẻ của ngươi, ngươi cũng là vi phạm lần đầu..... Đến, nói cho ca ca, ngươi rốt cuộc muốn tìm đồ vật gì, nói không chừng, bằng giao tình giữa ta và Cảnh Dương Vương, cũng có thể bỏ qua mà đưa vật đó cho ngươi a!”

Người bị dọa khi này nhìn hẩn vẻ nghi hoặc lại khiếp đảm, Lãnh Tà Dương mới phát hiện hai cặp mắt kia thật to, quả thực cực kỳ xinh đẹp! Còn có cái miệng cùng khuôn mặt nhỏ nhắn kia..... Rõ ràng một hình tượng ngoan ngoãn Bảo Bảo!!! Hẩn đến gần, hỏi: “Không cần lo lắng, ta giúp ngươi tìm xem xem!”

“Thật vậy chăng?” Khuôn mặt nhỏ nhắn có điểm chờ mong lại có điểm sợ hãi. Lòng thương hại nổi lên! Lãnh Tà Dương kiên định gật đầu, kẻ trộm cũng liền thuận tiện điểm lên vai hẩn.

Khả hẩn cũng chỉ vừa đắc ý được nửa giây, trong ánh mắt liền hiện lên vẻ quang mang bất đắc dĩ! Hẩn đường đường là Lãnh Tà Dương, xuất sư đệ tử của Phong Trần Vũ! Quan môn đệ tử của Mai Hoa Lạc! Cho tới bây giờ cũng chưa từng sợ bị người khác hạ độc, cho tới bây giờ cũng không sợ bị người khác dụng võ, chính là, thiên tông sử bất toại nhân nguyện (trời phụ lòng người), cũng không cần phải như vậy a?!!!

Lãnh Tà Dương hẩn căn bản là đã quên, quên đi cái thể thái nhân tình của nhân gian này, khiến hẩn giờ đây phải lãnh hậu quả bị người điểm huyết, giằng co trong cái tư thế: hai mắt mở to, toàn thân bất động này!!!

Tạo hóa thật trêu người a!!! Lãnh Tà Dương đáng thương nhìn kẻ lộ ra nụ cười giảo hoạt không giống như biểu tình khi này của y, trong lòng càng thêm ảo não! Đây là cái mà người đời thường nói, dâng heo vào miệng hổ mà!!!

Bóng người vỗ vỗ khuôn mặt Lãnh Tà Dương, cười nói: “Cư nhiên ngay cả thần y ta cũng chưa nghe qua, còn muốn ăn đậu hủ của ta! Ngươi cho rằng ta là loại ngu ngốc dễ bị lừa gạt sao?! Ai da ~ tiểu tử ngươi thật sự là chán sống a!”

Tùy ý nhấc tay lên, đem Lãnh Tà Dương ném vào giữa tầng trên các! Lãnh Tà Dương cảm thấy xương cốt toàn thân giống như bị chấn nát! Tro bụi bay lên một trượng cao!!

Hẩn ở trong lòng nhớ kỹ, chờ ngày nào đó hẩn thành nửa chủ nhân của vương phủ, nhất định phải phái người đến quét tước chỗ âm u bụi bậm này!!!

Cái gọi là thần y kia đóng cửa lại, ở một xó loạn động, lục tung nửa canh giờ, cuối cùng từ trong đồng rác đi ra, cầm trong tay một nhánh cây giống san hô, vẻ mặt thập phần hưng phấn: “Hoàng thiên không phụ kẻ có lòng!!! Ta đã đến nơi trữ vật của hơn hai mươi quan viên tứ phẩm, cuối cùng tìm được rồi a!!!”

Nhìn cái người đen sì sì trên tay cầm một cái gì đó cũng đen sì sì! Lãnh tà dương cảm thấy được chính mình đang trong tình thế nguy hiểm! Trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm bất tường! Hẩn thậm chí cảm thấy giống như Đường Tăng đang ghé vào lỗ tai hẩn nhắc nhở: “Phật viết, ngươi không vào địa ngục ai vào địa ngục.....”

Lạnh quá!!! Sự thật hùng hồn này lại một lần nữa chứng minh dự cảm của đồng chí Lãnh Tà Dương anh minh vĩ đại là vô cùng chuẩn xác thậm chí là chính xác! Thế là, vào một đêm tối trăng thanh gió mát, tại Cảnh Dương Vương phủ phồn hoa xa mỹ, ở một góc không người nhớ tới trong Vương phủ, bên trong một gian trữ vật tại cái góc tối âm trầm kia, một thiếu niên nhu thuận đang cầm một cái khẩu phá oa, một cái lạn thiết giá, một cái gì đó cũng chẳng biết là cái gì, ở nơi nào đó cười trông rất là..... —*** loạn!!! Mà cách hẩn không xa, có một nữ tử xinh đẹp tuyệt vọng đang nằm! Nga, không, một tên thiếu niên xinh đẹp tuyệt vọng trông giống như nữ tử!!!

“Ngươi là nam đúng không?!” Thần y thiếu niên nhu thuận quay đầu ngọt ngào cười, trong mắt cũng phát ra vô số sát khí! Lãnh Tà Dương toàn thân run rẩy, tâm nhất thời giống như tro tàn! Mà người bên cạnh hẩn, một bên vừa cười vừa ngâm nga một bên cao hứng thêm củi lửa vào dưới cái đáy nồi cũ nát! Mà cái gọi là củi lửa kia, đúng là vương phủ bất tri danh nhưng nếu là người sáng suốt vừa thấy sẽ biết ngay đó chính là hảo hảo dược liệu cùng các loại tượng gỗ điêu khắc tinh mỹ!

Không có được lời đáp, thần y tuyệt nhiên lại không tức giận! Lững thững bước đến bên người Lãnh Tà

Dương, đem Lãnh Tà Dương từ đầu đến chân đánh giá, rồi mới gật gật đầu, trong miệng lẩm bẩm: “Ân..... Nhìn khuôn mặt này của ngươi, này dáng người, này biểu tình, này ánh mắt..... Liền biết ngay chính là nhất vạn niên nữ vương thụ a!!!!”

“.....” Tâm Lãnh Tà Dương càng thêm lạnh như băng! Đây rốt cuộc là cái thời đại gì a! Cự nhiên còn có cách dùng từ tiên tiến như thế! Thần y này, thật là người cổ đại sao?! Còn có, ánh mắt gian xảo đó của hắn là có ý tứ gì?! Hắn không có để ý mình đấy chứ?! Ai nha, quả nhiên xinh đẹp chính là một sai lầm a! Cuối cùng mình lại đi dẫn sói vào nhà!

Chính là..... Lãnh Tà Dương ngẩng ngẩng người đang đứng trước mặt mình, thấp hơn mình một cái đầu, khuôn mặt so với mình thì cũng đáng yêu, thân thể so với mình nhỏ gầy hơn..... Chẳng lẽ, lịch sử đam mê nơi này gọi là nhược công nhược thụ?! Không phải a, người ta coi trọng chính là Lãnh Tà a!!!! Chia rẽ nhân duyên của người ta nhất định sẽ bị sét đánh a! Lão thiên gia a, ngươi ở nơi nào a!!!!

Đang lúc Lãnh Tà Dương mở miệng ai oán! Cầm bị mạnh mẽ khai mở, một cỗ hỗn hợp cổ dịch dính dính có vị tanh hôi và mùi mốc meo lên men do quá hạn sử dụng tràn vào! Phản ứng đầu tiên của Lãnh Tà Dương chính là, nghĩ muốn phun ra, nhỏ...muốn nhỏ...hảo muốn nhỏ ra a!!! Tuy nhiên, tay của thần y dè dặt, rồi mới đột nhiên khớp miệng hắn lại! Cái thứ kỳ quái gì đó liền một đường trơn trượt vào bụng Lãnh Tà Dương!!!

Loại tư vị vô cùng ghê tởm thống khổ này làm cho toàn thân hắn co rút một trận!!! Đến cả lực phủ ngũ tạng trong bụng cũng không biết chạy đâu!!! Tất cả các cảm quan của hắn đều dừng lại tại cái hương vị làm cho hắn cả đời cũng không sao quên được!

“Cái hương vị này thế nào?! Ngươi có cảm thấy không thoải mái không??” Thần y lườm hắn bằng đôi mắt tinh lạng, hưng ý ngang nhiên hỏi.

Lãnh Tà Dương sắp khóc lên: “Ngươi rốt cuộc cho ta uống cái gì?! Nếu như ta chết, ta nhất định sẽ không bỏ qua của ngươi! Nói cho ngươi biết! Ta đường đường là Âm Minh Lãnh Tà Dương bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo!!! Ngươi hôm nay đến giết ta, phải không.....”

“Được này nghe nói có thể khiến cho nam nhân có con.....” “Phải ma, ta dù chỉ còn một hơi thở, nhất định cũng sẽ san bằng hang ổ của ngươi——” lời đang nói đột nhiên chấm dứt, Lãnh Tà Dương phẫn nộ dùng ánh mắt giết người liếc qua, “Ngươi mới vừa nói cái gì?!”

Thần y nhìn hắn, quyết định nói cho hắn biết sự thật: “Loại được này là do sư phụ sư phụ phụ sư phụ phụ..... Sư phụ phụ của ta nghiên cứu phát minh đi ra!! Nghe nói có thể làm cho nam nhân có con! Người ta vốn nghĩ sẽ sinh cho sư huynh một tiểu bảo bảo đáng yêu! Chỉ tiếc, thuốc này quá mức cổ quái! Mỗi một vị thuốc đều là những thứ có nghĩ cũng không dám nghĩ đến..... Ví dụ như thiềm thừ (con cóc) rồi khưu dẫn (giun đất) rồi biến sắc long (tắc kè hoa) rồi ngô công (con rết) rồi, hơn nữa, ta đã tìm ra được vị thuốc cuối cùng trong này, chính là phân của một loại sinh vật kỳ quái ở dưới đáy biển xa xôi.....”

“Nôn.....” Lãnh Tà Dương hận không thể đem cả ruột nhỏ ra!!! Cái thứ ghê tởm gì đó, thật sự hắn đã nuốt hết xuống bụng sao a?! Sao lại gặp phải chuyện xui xẻo như thế này a?! Từ xưa hồng nhan thường bạc mệnh a!!!! Nhưng cũng đừng cho hắn ăn mấy thứ kỳ quái kia a!!!! Cái gì mà phân của một loại sinh vật kỳ quái dưới đáy biển xa xôi?! Hắn ta không thể nói cho dễ nghe một chút sao?! Hai chữ san hô bộ đắc tội y sao?!!!

Nhìn Lãnh Tà Dương nôn khan, thần y trang trọng vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Ngươi liền nhận đi, đường đường Âm Minh Lãnh Tà Dương..... Tên ngươi sao lại dài thế?! Tốt lắm, một tháng sau ta sẽ trở lại đây xem tình hình của ngươi..... Ngươi cũng biết đấy, lương y như từ mẫu, cho ngươi uy được, ta nhất định cũng phải có trách nhiệm!! Tuy rằng được này cũng chỉ là nghe nói có thể khiến cho nam nhân sinh con..... Chưa chắc có thể sinh được a.....”

Ngươi coi ta là con chuột bạch dùng để thực nghiệm sao?!! Ngươi nhớ đấy!! Còn có, ngươi nói hai chữ ‘Nghe nói’ là có ý tứ gì?! Ngươi có dám đảm bảo được này đã trải qua giám sát chứng thực chất lượng quốc gia và không có tác dụng phụ?!

Thần y ngẩng người, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nói: “Phỏng chừng ngươi cũng chưa chắc sẽ thích thượng một người nam nhân, xem ra, trong thời khắc phi thường phải sử dụng thủ đoạn phi thường!!! Đường đường

Ám Minh Lãnh Tà Dương a, xin lỗi! Đây là một viên tương tự lam đậu! Không cần trừng ta, trừng ta cũng vô dụng thôi..... Đến, ngoan ngoãn ăn đi!!!”

Cái miệng đang ngậm chặt lần thứ hai bị khai mở, một viên thuốc nhỏ lạnh lẽo còn không kịp chuyển hai vòng trong miệng Lãnh Tà Dương đã biến mất vô hình! Thần y giải thích: “Người cũng biết..... Thuốc này cũng giống dược kia, hơn nữa dược kia là chuyên môn dùng cho tiểu thụ..... Ai nha, thật ngại quá! Sư huynh ở nhà mà không nhìn thấy ta sẽ rất lo lắng! Ta đi đây!!!”

Lãnh tà dương trong lòng không ngừng nguyên rửa, tiểu tử đừng để ta bắt được người! Nếu không người nhất định biết tay ta!!! Hiện tại, điều duy nhất hắn không muốn chính là, có người nhìn thấy tư thái chật vật của hắn.....

Chính là, tại nhà kho sau khi tìm xong đồ vật này nọ rồi bao thành một cái tay nải nho nhỏ, thần y quay đầu hướng hắn phát tay: “Tái kiến, đường đường Ám Minh Lãnh Tà Dương, ta gọi là Tầm Kính! A! Đúng rồi, do không muốn người khổ sở vì bị dục hỏa dày vò, yên tâm, ta sẽ hảo tìm đến thật nhiều nam nhân cho người.....”

Lãnh Tà Dương trong lòng khổ ải! Chờ chút! Hắn không phải muốn.....

“Đừng đừng làm!!!” Một trận khua chiêng gõ trống làm cho toàn bộ Cảnh Dương Vương phủ gà chó mất linh, một cái góc nhỏ nhỏ cổ xưa truyền đến thiên cổ tề rống: “Người tới a, có thích khách a! Cứu mạng a _____”

Lãnh Tà Dương cũng chỉ còn biết khóc, thiên lý ở đâu, chỗ nào..... thế giới này ta không bao giờ... tin tưởng nữa.....

6. Chương 6

Lãnh tà dương cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy mình bị uất ức đến như vậy! Cái loại quốc thù gia hận táng quyền nhục quốc (!!) này, hắn đường đường..... Hắn Lãnh Tà Dương nếu không báo được thù! Hắn đường đường..... Dựa vào! Lãnh Tà Dương hắn sẽ đem tên viết lại!!!!

Ám Minh từ trước tới giờ chỉ biết sỉ nhục người khác chưa bao giờ bị người khác sỉ nhục, lần này mình cư nhiên lại khiến Ám Minh phải hổ thẹn, trở thành thành viên thứ nhất của Ám Minh từ trước tới nay bị sỉ nhục!

Sỉ nhục a!!! Bất quá, kia vẫn là chuyện tiếp theo, còn bây giờ chuyện làm cho hắn khổ sở nhất chính là tình hình hiện giờ của hắn, quần áo hỗn độn nằm trên mặt đất, con người nửa mở nửa khép, thân hình xinh đẹp phỉếm trứ một màu ửng đỏ nhợt nhạt, cái miệng ửng hồng nhỏ nhắn thổ khí như lan..... (uy, Tiểu Lãnh, người tự mình thấy được sao?! Thật làm cho người khác hoài nghi!) hơn nữa, đám người xung quanh nhìn thấy tình trạng hiện giờ của hắn chỉ hận không thể lập tức xông lên ngấu nghiến hắn (cái này ta phan bậy)..... Lãnh Tà Dương vì trình tiết của mình khê cắn môi, chất giọng chết chóc từ cổ họng truyền ra: “..... Ta là nam nhân.....”

Khả những người đó ánh mắt vẫn như trước không có thay đổi, thậm chí có vài cá nhân sắp chịu không nổi nghĩ muốn tiến lên! Tầm Kính, người nhớ đó!!! Một ngày kia, ta nhất định cũng đem người nhét vào miệng thật nhiều nam nhân như thế này!!! Không có biện pháp! Chỉ còn một kế duy nhất, chỉ có.....nhắm mắt lại, thu gom chút khí lực, hít vào một hơi thật sâu, Lãnh Tà Dương hô to một tiếng: “Lăng Tà.....con mẹ người.... cõn ra đây cho ta”

Mọi việc đều trở lại bình thường, mọi người lại ai làm việc nấy!!! Lăng Tà lạnh lùng đích trừng trứ thiếu niên hiện tại đang nằm trên giường của hắn với vẻ mặt say hồng cùng hơi thở yếu mị! Lãnh Tà Dương lạnh lùng nhìn chăm chú nam nhân vẻ mặt khó chịu, hơi thở tà nịnh hiện tại đứng ở bên giường hắn! Địch không động, ta không động! Địch động, ta cũng không động ——quên đi, nếu địch động, ta động trước ——

“Tà.....” Lãnh Tà Dương ngửa đầu, dùng con người tối ôn nhu có thể mê hoặc nhân tâm nhìn tên nam nhân duy nhất có thể khiến hắn động tâm! Con người như thủy ẩn ẩn lộ lộ vẻ cầu xin. Ngay cả thanh âm nhỏ bé yếu ớt, cũng đều là khẩu nhân tâm huyền như vậy (đúng “Đãng nhân xuân tâm” a!)

Thân thể Lãng Tà đột nhiên chấn động dữ dội! Một khắc trước, tại Tàng Trân Các nhìn thấy Lãnh tà Dương, y còn có loại ý nghĩ muốn đem những người nhìn thấy tư thế liêu nhân của hắn hết thấy giết sạch một tên cũng không chừa!! Tư thái xinh đẹp quyến rũ như vậy, giống như, chỉ có thể là sở hữu của Lãng Tà y!!!

Lãng Tà cho tới bây giờ cũng không yêu thích nam sắc! Tuy rằng yêu thích nam sắc cũng không phải là chuyện dọa người gì! Nhưng là, y thích mùi hương!! Thích ôm lấy nữ nhân mềm mại thư thư phục phục! Không phải một khối xương cốt nam nhân là có thể làm đau y!!

Nhưng mà, thiếu niên có khuôn mặt đáng yêu cùng thanh âm cũng ngọt ngào trước mặt này, đều làm y nổi lên dục vọng! Nhưng chỉ là muốn động mà thôi! Y không hề tiến lên cũng không có hành động gì tiến tới! Vẫn là dùng ánh mắt lạnh như băng nhất thành bất biến nhìn chăm chú người đang nằm trên giường y! Đồng thời ở trong lòng vận hành!

Người này xuất hiện tại nơi ở của y rốt cuộc là có mục đích gì?! Nếu chỉ thật sự là muốn tới câu dẫn hắn, một nữ nhân xinh đẹp thôi là đủ rồi! Như vậy, tại sao lại là một nam nhân?!!! Tuy rằng Tầm Kính đối hắn kẻ đơn là chuyện ngược đời, nhưng dù sao ngày này sớm hay muộn cũng sẽ tới! Chỉ bất quá đột biến làm cho chuyện này đến sớm một chút mà thôi. Cho nên ——

Lãng Tà Dương lợi dụng toàn bộ thân hình mềm mại vạn năng của chính mình trình ra 108 thức mật truyền khó khăn nhất, nhiều chủng loại nhất, tối mê người nhất trong lịch sử đam mỹ, Lãng Tà Dương hắn ra sức tung hết thủy thủ đoạn dụ a hoặc a câu a dẫn a, hắn không tin dựa vào mỹ mạo của hắn, dáng người của hắn bằng bộ dáng hiện tại của hắn, hắn đường đường Ám Minh Lãng Tà Dương lại không thể mê hoặc được một tên Lãng Tà cổ đại!!! Nếu không, hắn sẽ không mang họ Lãng, sửa họ Nhiệt!!!

Lúc ban đầu bởi quá ngạc nhiên, Lãng Tà liền tận dụng mọi khả năng để ức chế dục vọng cùng cái cực nóng bên dưới đang từ từ ngóc đầu dậy kia!!! Trấn định, trấn định! Cũng không phải chưa thấy qua mỹ nhân!!! Lãng Tà xuất động cả đời kiên cường ý chí, kháng a cự a nhẫn a nại a! Hôm nay nếu y thua bởi tên lai lịch không rõ ràng, động cơ không tinh khiết, sẽ không công mà hủy diệt hạnh phúc nửa cuộc đời còn lại của chính mình!!! Nếu không làm được, y sẽ không kêu Tà, sửa kêu Chính!!!

Sự thật chứng minh, kẻ tám lạng người nửa cân, khó phân cao thấp, nan quyết thư hùng! Lãng Tà Dương chỉ cảm thấy trong cơ thể bị hỏa thiêu càng lúc càng nóng! Một bên ở trong lòng hung hăng mắng nhiệt được lực hiệu quả cao của Tầm Kính, lại một bên ở trong lòng nhỏ giọng nói, Lãng Tà, thượng đi, thượng đi, nhanh lên thượng đi!!! Dừng cảm mà xuất ra một bước đi lịch sử này đi! Lãng Tà người bước một bước nhỏ chính là cả một bước thật dài của giới đam mỹ a!!!

Lãng Tà hừ lạnh một tiếng, nội tâm dần dần trầm xuống! Có được khuôn mặt câu hồn người cùng vô số tư thế chủng hoa biệt dạng! Nhất định là do được nghiêm chỉnh huấn luyện! Thậm chí tuyệt có khả năng là người của cái tổ chức do Đại minh vương triều huấn luyện ra nhằm đánh bại hắn!

Người như vậy nhảy định đã chịu khổ nhọc chịu nhục rất nhiều mặt, ở thời điểm tất yếu tuyệt không hé răng nửa lời cứ như vậy mà tự sát, thậm chí chính là loại tình cảnh trước mắt, câu dẫn! (tạc tử đồ mồ hôi, Vương gia ngài thật đa nghi!) hỏa trong cơ thể càng ngày càng cao! Lãng Tà Dương khê cắn môi: “Lãng Tà, người không phải là sợ đấy chứ?!”

“Phép khích tướng đối ta là vô dụng!” Tỉnh táo lại, Lãng Tà ngược lại cảm thấy hưng trí! Nhìn một người ở trước mặt người bị dục hỏa thiêu đốt cũng là nhất kiện sự tình có chút không tồi! Đường nhiên, nói không chừng cũng có thể mượn cơ hội này biết rõ ràng lai lịch của hắn!

“Phải không?! Người liền như vậy không nghĩ bính ta sao?! Thị vệ trong vương phủ vô số đếm không xuể đúng không?! Ta cũng không tin ta tùy tiện từ trong đồng người chọn ra một tên có thể nhẫn nhịn được!!!”

“Người nghĩ rằng ta hội dễ ỷ?! Không có quan hệ, người xem coi thế nào?! Hay là để ta đem tất cả bọn họ đến cho người lựa chọn?! Người thích dạng nào, cường tráng, tuần mỹ, thô bạo, hay ôn nhu? Tận lực chọn, đừng khách khí, vương phủ chúng ta cái gì cũng không có, chỉ có nam nhân là không thiếu! Cần bao nhiêu có bấy nhiêu!! (Vương gia ngài mở X ***?!)” Lãng Tà cười nhạo hắn khờ dại! Tuy rằng nghe hắn nói như vậy, thật là cảm thấy ghen ghét! Y quyết định đứng dậy, không nhìn tới thân ảnh kiều diễm trên giường!

“.....” Lãng Tà Dương nhăn nhó cái mũi, gạt đi hai giọt nước mắt, nói: “Như vậy hay là thôi đi..... Ta biết người xem thường xuất thân của ta, loại người sinh nơi phong nguyệt này quả nhiên vẫn sẽ bị kỳ thị..... Ta thực đơn thuần, vẫn nghĩ đến trên thế giới thật sự vẫn tồn tại chuyện hoang đường cái gì mà chim sẻ cũng có ngày thành phượng hoàng.....”

Lãng Tà khoe miệng run rẩy một chút, vẫn là quyết định đi khỏi cái nơi khí phần quái dị này, nếu không hẳn cũng không dám đảm bảo chính mình có thể hay không nhất thời bị cái gì đó khiến cho đầu óc mê muội, làm ra chuyện ngu xuẩn gì đó không kịp hối tiếc!

“Hong nhan quả nhiên đều là bạc mệnh a..... Ta còn tưởng rằng mình sẽ là một ngoại lệ.....” Thanh âm đau khổ vô cùng, hàm chứa một tia bi thương không thể kháng cự, tổng làm cho người ta cảm lòng không đành mà dừng chân....

“Chỉ sợ là người không biết a..... Được này, sẽ chết người..... Bất quá, ta nghĩ người căn bản là sẽ không để ý..... Người đã khinh bỉ thân thể cùng xuất thân ti tiện của ta, nên tuyệt đối sẽ không bính ta, mà ta, theo truyền thống bản xứ tốt đẹp của con gái Trung Quốc tuyệt đối sẽ theo một... mà... Kết cuộc! Ta yêu người nhưng người lại không yêu ta, đó là mệnh của ta, ta nhận thức..... Cho nên, cầu người cho ta chết thanh thanh thản thản a, nhưng xin người đề trên linh vị của ta ‘Cảnh Dương Vương vong thê Lãng Tà Dương’, như vậy ta mới có thể yên lòng nhắm mắt.....”

“.....” Lãng Tà tận lực khống chế miệng mình cùng tay chân! Y không ngừng tự nói với chính mình, cùng một người thần trí không rõ so đo đúng là sự tình nhất kiện phi thường không sáng suốt! Tuyệt đối không cần cùng hắn chấp nhặt!!! Đi ra ngoài, người phải can đảm đi ra ngoài! Chuyện hắn chết cùng người có quan hệ gì đâu!!!

Đột nhiên, từ phía sau nho nhỏ vang lên một câu nói tưởng chừng như bình thường, thật chất còn tàn độc hơn cả ác ma: “Không biết có phải là do ta lỗi giác..... Quai quai nhà chúng ta hình như có điểm thích người.....”

Quai quai?! Lãng Tà thân ảnh cao lớn bỗng dừng cứng đờ! “Nếu người không tới đây, ta sẽ kêu quai ”

Lời còn chưa dứt, thân thể Lãng Tà đã không còn tuân theo ý chí của hắn! Hắn mạnh xoay người, giựt người đang nằm trên giường ngồi dậy!

Điện thểm lôi minh (sấm đánh chớp lóe) phong vũ giao gia (mưa sa gió giạt)

Nam nhân tuấn mỹ nằm ở trên giường, thần tình đáng sợ, như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, ánh mắt lạnh như băng nhìn đến thiếu niên đang nằm sấp bên cạnh, ngủ vùi vẻ mặt thỏa mãn! Nam nhân ngồi dậy, tơ lụa bị trượt xuống, lộ ra nửa thân trần.....

Lãng Tà đột nhiên cảm thấy được thế giới này điên đảo thị phi hắc bạch! Còn chính mình, thật sự, thượng một nam hài!!! Mà kia căn bản không cho hắn cơ hội để trốn tránh!!! ~

7. Chương 7

Đau, rất đau, phi thường đau..... Cũng gần giống như tất cả xương cốt đều lệch vị hết rồi! Lãng Tà Dương mộng một giấc mộng kỳ quái, trong mộng có một người dùng đại pháo oanh hắn, dùng loạn tiễn bắn hắn, rồi mới, khiến hắn chết vô toàn thân.....

Cố gắng mở đôi mắt buồn ngủ, bóng người mơ hồ trước mắt cuối cùng dần dần rõ ràng hơn! Lãng Tà Dương ngọt ngào cười, gọi đến: “Tướng công.....”

Lãng Tà run lên một chút, đột nhiên cảm thấy được tương lai của mình là một mảnh xa vời, y lắc đầu, ý đồ làm cho mình tỉnh táo lại! Chính mình sáng sớm tỉnh lại, sau đó, cứ như vậy mà nhìn chăm chú gương mặt hắn tới lúc mặt trời lên cao! Ngay cả thị nữ sáng sớm đến hầu hạ hắn đều bị y đuổi đi! Tại sao?! Không phải chỉ là một nam nhân sao?! Chính mình thật sự lại nông nổi đến độ rơi vào sao?! Mình thật sự không coi trọng hắn sao?! Ánh mắt Lãng Tà có chút kỳ quái! Gợn sóng không sợ hãi, rồi lại lạnh như băng làm người khác phải lùi bước! “Tà?”

“Người lập tức câu dẫn người mà người muốn câu dẫn như thế này sao? Mặc kệ người kia là nam nhân hay là nữ nhân?” Lãng Tà cuối cùng mở miệng, câu chữ phun ra cũng là tuyệt tình lãnh khốc cùng tàn nhẫn vô cùng!, làm cho tâm Lãng Tà Dương hoảng hốt trầm một chút, “Ta chỉ là muốn nói cho người biết! Người có thể ở lại vương phủ! Nhưng là, người có biết, địa vị của người cùng những nữ nhân khác quanh ta là giống nhau! Không cần hy vọng xa vời một ngày nào đó người lại trở thành một nhân vật đặc biệt nơi vương phủ!!”

“.....” Lãng Tà Dương lẳng lẳng nhìn gương mặt anh tuấn đóng băng ba thước kia, hiện tại là tình hình gì đây?! Trên tiểu thuyết không phải đều nói, một nam nhân vô luận trước kia đối với người như thế nào đi nữa, chỉ cần cùng người lên giường về sau nhất định sẽ nảy sinh tình cảm?! Chẳng lẽ, tiểu thuyết cũng là gạt người? Không đúng không đúng, chẳng lẽ, cảm tình cũng là có thể gạt người?!

Không đợi Lãng Tà Dương có phản ứng gì, Lãng Tà đã muốn đứng dậy, một bên mặc quần áo biên nói: “Từ hôm nay trở đi! Người có thể chuyển đến Lưu Uyển, ta cũng sẽ phái người đến hầu hạ người! Nhớ kỹ, không có sự chấp thuận của ta, người không thể tái bước vào nơi này một bước!!! Còn có, chớ quên, thời gian của người chỉ còn một tháng!!! Thỉnh nắm chặt!”

“Phanh !” Cửa bị đóng sập lại! Lãng Tà Dương chậm rãi đứng lên, ôm lấy chân, cuộn mình thành một khối! Thân thể đau muốn chết, trên giường cũng còn lưu lại vết máu ám nâu, thân hình trần trụi của chính mình cũng che kín thanh xanh tím tũ, vẻ mặt đáng thương ai uyển dich trên khuôn mặt xinh đẹp của hắn dần dần biến mất, thay vào đó lại hiện lên nụ cười xảo quyệt, sau đó là cuồng tiếu..... Lãng Tà, người trốn không thoát ma trảo của ta đâu, người sớm nên giác ngộ đi!!

Lãng Tà Dương một thân nữ trang vẫn như trước hãnh diện nhìn vô số người hầu đối hắn vô cùng cung kính, mang theo đồ vật này nọ tiến tiến xuất xuất?! Vậy là hắn sắp sửa ngụ ở Lưu Uyển sao?! Nhìn xung quanh một chút, bên trong quả thật có rất nhiều cây lựu! Mấy trăm cây lựu tranh nhau nở hoa, đỏ rực một vùng! Đứng bên cạnh đó chính là một nhóm các nữ nhân xinh đẹp! Nếu hắn đoán không sai, đám người kia, chính là đội ngũ hậu cung hùng tráng của Lãng Tà! Tùy tiện gảy một chút tóc dài! Đương nhiên, tóc này là giả rồi! Lãng Tà Dương khẽ mở môi đỏ mọng: “Lạc nhi xin thỉnh an các vị tỷ tỷ!”

“.....” Nhất trí coi thường!

Lãng Tà Dương cười lạnh hai tiếng, nữ nhân! Đem ngón tay xinh đẹp của chính mình ở dưới ánh mặt trời lung lay một chút, gương mặt ửng hồng, đem chuyện đêm qua ra nói, lập tức phân rõ cao thấp. Lãng Tà Dương nhẹ giọng khinh ngữ nói: “Đa tạ các vị tỷ tỷ cùng đại ca hỗ trợ đem đồ vật này nọ tới! Ai, không có biện pháp, người ta vốn là cái gì cũng không muốn, chỉ cần có thể đủ hầu hạ Vương gia là được rồi, chính là, Vương gia a, hắn không nên cho ta nhiều đồ vật này nọ như thế, cũng không ngại phiền toái..... Đêm qua còn ban cho người ta cái gì mà san hô ngàn năm do ngoại quốc tiến cống để an ủi..... Thật là, có Vương gia ở đây, người ta làm sao còn sợ.....” Đến đây đi, bọn tỷ muội, ác nhân tử tâm..... Hôm nay chính là ngày để đấu tranh a!!

Một bên nhước can nữ nhân sắc mặt lập tức trắng bệch, rồi mới, không hẹn mà cùng nhau đi ra ngoài! Trước khi đi, cũng không biết là ai hung hăng dùng cái mũi hừ một hơi!

Lãng Tà Dương chậm rãi mỉm cười, cùng hắn tranh giành nam nhân, chán sống đây mà!! Chờ hắn ngày nào đó nhàn rồi hắn nhất định từng bước từng bước chậm rãi thu thập!! Tiểu nha hoàn bên cạnh thấy tân chủ tử của nàng tươi cười gian xảo, mà hung hăng rùng mình một cái!

“Thạch Lựu! Vương gia ở nơi nào?!” Lãng Tà Dương nhàn nhàn nhìn về phía tân nha hoàn của mình! Thạch Lựu, thật đúng đúng là một cái tên ăn ngon!!! Tiểu nha đầu này bộ dạng cũng man tươi ngon mọng nước, chính là phỏng chừng não bộ không quá linh hoạt!

Thạch Lựu vội cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Theo như tổng quản đại nhân nói, hành tung của Vương gia, chúng nô tì không được tùy tiện hỏi đến.” Không biết tại sao tổng quản đại nhân lại hạ lệnh phải tùy thời đề phòng cô nương mới tới này! Thạch Lựu thật sự là nghĩ không ra nàng ta có chỗ nào không hảo, làm gì mà phải đề phòng nàng a! Thiết! Lãng Tà Dương cười cười: “Nói cách khác, hắn không ở vương phủ?”

“Ách..... Đúng vậy!”

“Như vậy.....” Lãnh Tà Dương thoải mái huýt sáo một cái, lại thêm một ngày rảnh rỗi a! Đi ra ngoài chơi đi! Lãnh Tà Dương cảm thấy việc tốt nhất khi trở lại thời cổ đại chính là, nếu muốn, hắn sẽ có thật nhiều đồ ăn một cách dễ dàng! Ngẫm lại hắn, đường đường Ám Minh Lãnh Tà Dương, đi vòng qua một con phố, mà một đồng cốt cũng không có! Nhưng thật ra ông mật ruồi bọ đưa tới không ít! Xem đi, mứt hoa quả trong tay còn chưa ăn xong, thì lại có một tên cầm quạt phe phẩy tự nhận phong lưu bước tới! Từ đệ, đối hắn cười khanh khách đích khom người, nói: “Cô nương, tại hạ mời người ăn Vần thần được không?”

Một mỹ thực gia chân chính chính là ai đến mời cũng tuyệt đối không——cự tuyệt! Cho nên “Cảm tạ!” Một chén Vần thần tới tay! Lãnh Tà Dương một bên lay động hết nhìn đông tới nhìn tây, tiểu nha hoàn phía sau hắn cẩn thận ôm vô số cái hộp cao hơn cả đầu nàng! Nghe nói bên trong chính là các lễ vật mà những công tử dọc đường đi đưa tới cho tiểu thư nhà nàng! Mà chung quanh bọn họ, có biết bao nam nhân cũng đang chảy nước miếng vì vẻ mỹ mạo của Lãnh Tà Dương!

“Cô nương, quý rầy! Không biết tại hạ có thể là người may mắn cùng cô nương du ngoạn thưởng thức hoa sen Đông Hồ hay không?” Lại một nam nhân tiến lên, không hề che dấu ánh mắt kinh diễm của chính mình!

“Đông hồ?” Lãnh Tà Dương cảm thấy hứng thú trợn trợn mi. Dừng cước bộ, chính là Đông Hồ nơi có hoa sen nổi tiếng nhất kinh thành cũng là nơi có đồ ăn vặt nổi tiếng nhất thiên hạ sao?! Nghe nói hàng năm vào mùa này tại Đông Hồ còn có thể tổ chức hoa sen mỹ thực vật lễ! Hoa sen tốt nhất cả nước đều đã được chuyển về đây, mà các loại đồ ăn vặt cũng sẽ có rất nhiều, nhất quyết cao thấp! Lãnh Tà Dương tựa hồ nghe thấy thanh âm chảy nước miếng của mình! Hắn sáng lạn cười, đang muốn đáp ứng, kì nhiên cũng không nhìn đến bóng dáng quen thuộc thoáng qua phía trước! Trí nhớ của Lãnh Tà Dương hắn cũng không phải loại tốt nhất thế giới! Nhưng năng lực thù dai thì chính là thiên hạ đệ nhất! Cái bóng dáng kia, ánh lên trong mắt Lãnh Tà Dương, chính là hai chữ cong cong màu đỏ: Tầm Kính!!!

“Không rảnh!” Vất lại phía sau hai chữ lạnh như băng cùng với tiểu nha hoàn, nam nhân, vằn thần trong tay! Lãnh Tà Dương nhanh chóng đuổi theo! Tầm Kính có cảm giác không tốt nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân xinh đẹp âm hiểm cười thẳng hướng hắn mà đến! Ai nha, đây không phải là khuôn mặt đêm qua sao?! Lập tức, thầm kêu không tốt! Vội vàng sử xuất bản lĩnh toàn thân chạy trốn chết

Trong khoảng thời gian ngắn, trên đường cuồng phong gào thét! Chỉ thấy hai cổ gió yêu ma thổi quét qua, ngộ vật vật phi (vật bay tán loạn), ngộ nhân nhân đảo (người người ngã nghiêng)! Toàn bộ ngã tư đường ở kinh thành tro bụi che lấp mặt trời, ánh mặt trời cũng sợ hãi khép nép! Lúa cũng ngừng sinh trưởng! (a? Những lời này tại sao lại xuất hiện ở trong này?!) quyết chiến, tử kinh, chi điện!

Trên bãi cỏ ở một nơi phế tích (dừng hỏi chỗ này của ta tại sao lại có loại này đồ vật này nọ!), xa xa nhìn lại chính là hai vị thiếu niên xinh đẹp! Ánh mắt đồng dạng lạnh như băng, đồng dạng ý đồ muốn đưa đối phương vào tử địa!

Gió nhẹ chợt thổi, trong không khí ẩn ẩn mùi hương của hoa sen. Quần áo hai người bay tán loạn, diễm lệ vô cùng! Ánh mắt Tầm Kính bỗng nhiên trợn mắt rồi mới kinh ngạc nhìn Lãnh Tà Dương.

Lãnh Tà Dương mỉm cười: “Hôm qua từ biệt, không biết các hạ có hảo không?! Cái gọi là một ngày không thấy, như cách tam thu, tại hạ ta, đối với người quả thật tưởng niệm rất lâu a!”

Tầm Kính vẫn như trước không nói gì, chính là chậm rãi ngã xuống! Bên dưới bầu trời xanh xuất hiện một chữ đại ()!

Lãnh Tà Dương tới gần, cười gian: “Người có thể đối ta kẻ đơn, ta lại không biết đối người hạ độc sao?! Tùng hương này có làm người vừa lòng không?! Chính là hương vị của hoa sen a! Phải biết rằng, đây chính là do ta vất vả tìm hoa kinh lệ gì đó! Người khẳng định không thể có may mắn động đây, giãy giụa cũng chỉ phí công! Phải biết rằng, đây tuyệt đối là hàng thực, vạn vô nhất thất! Người cứ yên tâm ngủ đi! Khi...tỉnh lại người nhất định chắc chắn nằm kề bên một nam nhân!! Người cũng không cần khách khí nói đa tạ nhiều lời, ghi tạc trong lòng là được!”

Tầm kính nước mắt trong suốt nhìn Lãnh Tà Dương! Trên bầu trời xanh hiển rõ hai chữ: báo ứng!

Đem một viên viên thuốc uy tiến vào miệng Tầm Kính, Lãnh Tà Dương cười đáp: “Loại dược này, ta dĩ nhiên phải có! Vốn là muốn để dành cho Lăng Tà, nhưng là, huynh đệ chúng ta cảm tình sâu nặng, thôi thì trước hết cho người dùng vậy! Đã nói là không cần cảm tạ ta! Người xem người, cảm động đến khóc rồi

sao?!” Thân thủ lau đi nhiệt lệ nơi khóe mắt, Lãnh Tà Dương nghĩ nghĩ nói, “Có phải hay không lo lắng không tìm được nam nhân?! Không sao đâu Tầm Kính, người nghĩ ta là ai a! Ta nhất định sẽ giúp người giải quyết vấn đề này! Người thấy Lung Linh các thế nào? Nơi đó đều là nam nhân hái hoa?”

Tầm Kính không ngừng nháy mắt.

“Sao vậy? Người không thích sao?! Ta nói huynh đệ, người đừng có kén chọn quá được không?! Người nháy mắt như vậy là ý tứ gì?! Không được ư, người cảm thấy một người nam nhân không thể thỏa mãn được người?!”

Tầm Kính tiếp tục nháy mắt!

“Người rốt cuộc là ý tứ gì a?! Chẳng lẽ, người nghĩ muốn ngoạn 3P? Ai nha, nói sớm chút không phải là tốt rồi sao! NP cũng không có vấn đề gì! Người cứ giao hết thấy cho ta đi! Ta nhất định sẽ làm cho người thoải mái! Người đẹp ta tuyệt đối sẽ không chọn, ta biết người không thích! Ôn nhu ta cũng sẽ không tìm, ta biết người ghét bỏ! Yên tâm, không cần tái nháy mắt, nháy riết bị rút gân thì biết làm sao?! Được rồi được rồi, thật sự là bó tay với người, ta đáp ứng người, sẽ tìm SM cho người!”

Tầm Kính bạch nhãn nhất phiến, hôn mê bất tỉnh! Thế giới này ta cũng không bao giờ... tin tưởng nữa.....

_____***_____

8. Chương 8

Lung Linh các cái nơi phong nguyệt này cho tới bây giờ cũng chưa từng tịch tịch!! Một người lại một người nữ nhân xinh đẹp lượn lờ quanh vô số nam nhân nói cười vui vẻ! Mà tú bà Lung Linh các, thủ đoạn lại khéo léo! Tiếng người bắt đầu ồn ào! Liền sau đó một đêm chân chính sa đọa cùng thối nát cũng chỉ là vừa mới bắt đầu!

Nhìn sự nghiệp của mình phát triển không ngừng, tú bà không đến bốn mươi phong vận dư âm! Vui mừng chăm chú nhìn đám người bên dưới, chuẩn bị trở về phòng dặm thêm một chút phấn trang, tuy rằng đã lão, nhưng là, nàng vẫn còn hảo a! Kết quả vừa mở cửa, lại thấy một người không có khả năng xuất hiện ở đây.

“Yêu, mù mù a, ngài cuối cùng cũng trở lại! Làm cho ta hảo chờ mà!” Lãnh Tà Dương một bên uống trà một bên mỉm cười khách khí ngoắc ngoắc nàng.

Lập tức nói ra chính là lời kịch chuyên nghiệp: “Yêu, khách ít đến a! Không biết cơn gió lớn nào lại thổi Lạc cô nương ngài đến đây a?!” Người một bên nói chuyện, một bên lại di chuyển về phía cánh cửa, tùy thời chuẩn bị xé vỡ cổ họng hô to một câu “Người đâu!”

Đáng tiếc của nàng ý đồ quá mức rõ ràng, bị Lãnh Tà Dương trước một bước thấy rõ tiên cơ! Hắn nhảy dựng lên, nắm cổ áo tú bà ném vào phòng, rồi mới đóng cửa! Thả chó! Nga, không phải, ngồi xuống, cười nói: “Mù mù cũng thật sự là gấp gáp! Ta bắt quá cũng chỉ là len lén trở về, cần gì phải gây ồn ã để mọi người biết a!”

“Người..... Người chính là người của Lung Linh Các ta!! Khế ước bán mình của người còn ở trong tay ta!!!” Tú bà nhìn tư thế vừa rồi kia! Phỏng chừng nữ nhân này biết võ công! Nàng ở trên người một trận hồ sơ, rồi sắc mặt lại càng ngày càng khó coi.

“Cái này đúng không?” Lãnh Tà Dương giơ giơ lên trang giấy trong tay, mặt trên còn có dấu tay của đại gia ta mà! Rồi mới, trong lúc tú bà trợn mắt há hốc mồm, đem tờ giấy kia xé thành từng mảnh!

“Người..... Người.....” Tú bà cuối cùng tìm về thanh âm của mình, vừa tiếc vừa run hỏi: “Người muốn làm cái gì?!”

“Ngồi xuống ngồi xuống, ta đâu có hại ai đâu a! Ta trở về cũng bất quá là muốn xem mù mù sống ra sao thôi a! Đừng lo lắng!” Lãnh Tà Dương cười cười, không thềm để ý hỏi: “Cái kia cái gì..... Mẫu đơn cô nương có khỏe không..... Ta lần trước có phải hay không xuống tay hơi nặng?”

“.....” Tú bà ngoài cười nhưng trong không cười ngồi xuống, đem Lãnh Tà Dương từ đầu đánh giá đến chân, rồi mới, thuận thuận khí, nói, “Hiện tại có người nào lại không biết Lê Hoa Lạc cô nương của Lung Linh

Các chính là tân sủng của Cảnh Dương Vương gia a! Người chẳng ngần ngại mà đánh Mẫu Đơn tới tay chân tê liệt, ai còn dám cùng người so đo! Có phải hay không a?!”

“Thật không hổ là chủ nhân bốn mươi năm của nơi này!” Lãnh Tà Dương tới gần tú bà, nói, “Mụ mụ này, kỳ thật ta biết mình có một số việc không hợp quy củ cho lắm, nhưng mà, lần này ta là mang đến một thứ tốt cho người “

“Thứ tốt? Là cái gì?” Tú bà hồ nghi nhìn người trước mặt, trong lòng một trận sợ hãi! Ngay từ đầu nàng đã cảm thấy Lê Hoa Lạc này là lạ, có đề phòng vẫn tốt hơn. Lãnh Tà Dương thần bí mỉm cười không nói, rồi mới xốc lên bức màn che trên giường tú bà, nói: “Mụ mụ duyệt vô số người, cảm thấy mặt hàng này như thế nào?”

Tú bà đứng lên, đi tới, nhìn thoáng qua, liền há to miệng ba! Kinh nghi nhìn về phía Lãnh Tà Dương. Lãnh Tà Dương buông màn, thần nhiên nói: “Đây chính là ta đưa cho mụ mụ để bồi tội nga! Mụ mụ cảm thấy sao? Có hài lòng không?! Người này tư sắc tuyệt đối không hề thua kém ta..... Đương nhiên, ta thừa nhận chính mình vẫn là hơn một chút, mụ mụ cũng không cần so đo nhiều điểm chênh lệch như thế?”

“Người này.....” Tú bà thoáng sửng sốt, nàng đột nhiên cảm thấy mình quả thực đã già! Hiện tại thiên hạ mỹ nhân cư nhiên lại nhiều như vậy, hơn nữa lại còn là dạng núi cao còn có núi cao hơn! Mặt hàng tốt như vậy không lấy thật uổng phí!”Nàng ta có cái gì phiền toái không?!”

“Sao vậy?!” Lãnh Tà Dương liếc nhìn tú bà, “Ta chính là do một tay mụ mụ dạy dỗ trưởng thành! Nếu có phiền toái thì ta làm sao dám mang tới nơi này a?! Mụ mụ, ngài thật đa nghi! Ta cho người biết a, cô nương này là một hảo tử muội của ta! Cha nương đã mất, chuẩn bị bán mình táng phụ mẫu..... Nàng còn nói, nàng cảm thấy được chính mình chỉ sợ không có dũng khí tiếp khách, cho nên, liền uống thuốc, mụ mụ, chắc ngài đã biết là được gì đúng không?! Nàng nói làm như vậy nàng cảm thấy tốt hơn! Mụ mụ, ngài đi tìm người đến đây! Ta lo hiệu lực của thuốc sẽ chết người đó a!”

“Hảo hảo, ta lập tức phải đi tìm Lâm công tử, người đó quả rất kén chọn! Bình thường son phấn hấn đều chướng mắt! Đây a, nhất định hợp khẩu vị của hần!” Tú bà cao hứng đến mức chân không chạm đất liền tiêu sái bước đi!

Lãnh Tà Dương cười gian hai tiếng, phát tay với người trong màn: “Vĩnh biệt, Tầm Kính đồng học, nhĩ hảo hảo đi đi, ta sẽ nhất xác giúp người! Ta thật đúng là thiện lương a!!!” Người chắc không biết đêm qua ta bị gây sức ép có bao nhiêu thảm, hiện tại, kết cục của người, ân, chỉ có thể trông đợi vào tạo hóa của người!

Lui người bước ra khỏi căn phòng hảo hạng, Lãnh Tà Dương hạ lưu huyết sáo! Tâm tình hảo vô cùng! Một khi đã như vậy, vậy thì, cứ đứng đỉnh mà dạo hai vòng ở đây đi!

Một bên đánh cái ngáp một bên bước trên hành lang. Một thanh âm có điểm quen thuộc bất nhiên bay vào trong lỗ tai: “Ta thật sự không được!” Thanh âm nữ nhân yêu kiều mềm mại có chút thẹn thùng. “Kêu người làm người liền làm, vô nghĩa như vậy làm gì ma?!” Một thanh âm thô bạo của nam nhân! Lãnh Tà Dương toàn thân rùng mình! Thanh quan Thục Dục tỷ tỷ bán nghệ không bán thân của Lãnh Tà Dương hần!!! Ai dám ép buộc nàng?! Lạnh lùng cười, Lãnh Tà Dương xem xét cánh cửa phòng trước mắt rồi lập tức phá cửa xông vào, hô to một tiếng: “Thục Dục tỷ tỷ đừng sợ, ta tới cứu người!!!”

Người trong phòng ghen hờn trần trối nhìn nữ tử nhu nhược vừa phá cửa! Lãnh Tà Dương ghen hờn trần trối nhìn nhìn tình hình trong phòng! Cái người thân vận hồng sắc y phục kia chính là Thục Dục, hai gò má của nàng ửng đỏ, trong tay cầm chén rượu. Mà cái người đang vui đầu uống rượu giải sầu kể bên nàng, nhìn qua thực quen mặt! Lửa giận lập tức bốc cao! Lãnh Tà Dương không nói hai lời, bước đến lập tức giơ chân đá ngã cái bàn! Bối bàn điệp oản rầm rầm vỡ vụn trên mặt đất! Thục Dục kinh hoảng đứng lên, nhìn thức ăn vung vãi trên thân người bên cạnh, bước lên phía trước trấn an nói: “Vương gia, ngài đừng nóng giận! Lạc cô nương nàng chính là.....”

Lãnh Tà vẫn ngồi yên như trước, không có lên tiếng, mắt sáng như đuốc, cùng ánh mắt phẫn nộ của Lãnh Tà Dương gặp nhau trên không, một trận hỏa hoa bùng bùng! Thục Dục có rúm lại! Không khí biến hóa kỳ lạ này làm cho nàng nhện không được cảm thấy rét run.

“Thược Dược tỷ tỷ người đi ra ngoài!” Mặc dù là đang nói chuyện với một người khác, nhưng Lãnh Tà Dương vẫn không rời tầm mắt! Hắn đã sớm bị lửa giận của chính mình đốt cháy hết rồi!! Lãnh Tà cư nhiên dám ở sau lưng hắn tới chỗ như thế này?! Chỉ một cái ôm ấp cùng đám nữ nhân trong nhà đã khiến hắn phát điên! Không nghĩ tới, cư nhiên còn cùng người trong Lung Linh Các liết mắt đưa tình, đàm phong nguyệt, bả tửu ngôn hoan!

Thược Dược liếc mắt nhìn hai người một cái, ngoan ngoãn bước ra ngoài! Tuy rằng mọi người đều biết, Lê Hoa Lạc là tân sủng của Vương gia, nhưng nàng không nghĩ mọi chuyện lại đơn giản như vậy! Xem Lê Hoa Lạc như vậy, giống như là bắt được trượng phu dám lên phen yêu đương vụng trộm! Chẳng lẽ, Cảnh Dương Vương phủ sắp có hỉ sự sao?! Nhưng sao lại không hề nghe đồn đãi gì hết?! Khả năng vừa bước được hai bước nhỏ, một thanh âm lãnh khốc vang lên: “Ai cho người đi ra ngoài!”

Lãnh Tà Dương cùng Thược Dược trong lòng đồng thời lạnh một chút! Người trước thì thương tâm, người sau thì sợ hãi!!! Dù sao cá tính Cảnh Dương Vương mọi người không ai không nghe đến, thậm chí là đã từng tận mắt chứng kiến! Thược Dược bách vu hình thức, vì mạng nhỏ, tạm thời đứng lại! Lê Hoa Lạc, chúng ta tỷ muội một thời, xin lỗi!

“Lãnh Tà, người không cần khinh người quá đáng!!!” Lãnh Tà Dương cảm thấy mắt mình sắp toát ra lửa tới nơi! Người nam nhân này, đêm qua mới cùng hắn..... Hôm nay thế nhưng lại cùng nữ nhân khác khinh khinh ta ta, y rốt cuộc đem mình đưa đến hoàn cảnh nào đây!! Y rốt cuộc biến hắn trở thành cái gì?! Thược Dược ở một bên đi cũng không được ở lại cũng không xong đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn qua nhìn lại hai người ở trước mặt! Đường đường Cảnh Dương Vương lại chịu được người khác tùy ý không chút nào bận tâm ép hỏi như vậy?!

Lãnh Tà nhìn bộ dáng Lãnh Tà Dương như muốn phát cuồng, chỉ cảm thấy phi thường cao hứng! Hắn đứng lên, khiêu chiếc cầm nhọn của Lãnh Tà Dương, chăm chú nhìn cặp mắt trong suốt kia, truyền đến bên tai thanh âm vô tình cùng lãnh khốc: “Người có cái tư cách gì quản chuyện của ta?! Hành tung của ta đâu tới phiên người trông nom?! Người cho là chuyện trên giường tức cười như vậy có thể giữ được ta?!”

Thược Dược nho nhỏ hít vào một hơi lãnh khí! Loại chuyện này, không tốt mà lại nói công khai ra như thế sao?! Dù sao cũng phải giữ thể diện của cô nương người ta một chút chứ! Sắc mặt Lãnh Tà Dương nháy mắt tái nhợt hết sức khó coi, hắn hung hăng đẩy tay Lãnh Tà ra: “Người đã nói cho ta thời gian một tháng!”

“Đối! Đúng vậy!” Lãnh Tà gật đầu, “Nếu ta là người, nhất định sẽ ngoan ngoãn ngu lại Lưu uyển mỗi ngày ăn mặc cùng trang điểm xinh đẹp để chờ ta lâm hạnh! Chứ không phải giống như kỹ nữ thuận tiện xuất nhập cái nơi thanh sắc trường viện như vậy! Hay là, người cảm thấy được trở về tiếp khách mới là cách sống người thích nhất?!”

“Câm miệng cho ta!” Sắc mặt Lãnh Tà Dương trắng bệch không còn huyết sắc! Nguyên lai, ở trong mắt Lãnh Tà, hắn là cái loại bất kham như vậy sao?! Hắn nhin không được bị thương găm nhẹ, “Chính là ta yêu người!!!”

“Yêu?!” Lãnh Tà trợn mi, ghé sát vào bên tai hắn, dùng thanh âm chỉ hai người bọn họ mới có thể nghe được nói, “Người xứng đáng nói với ta từ đó sao?! Nữ nhân ở trong mắt ta chính là công cụ để nối dõi tông đường! Mà người ngay cả điều kiện đầu tiên cũng không thể làm được, người có tư cách nói ra cái chữ đó bằng cái miệng dơ bẩn của người sao?! Lãnh Tà Dương, người cho là tất cả mọi người đều biến thái giống nhau ư! Có thể cùng người ngoạn trò biến trang rồi đối một người nam nhân thị ái sao?! Người cho là cùng nam nhân lên giường là sự tình nhất kiện thánh khiết sao?! Nói thực ra, ta căn bản là khinh thường!!”

“Không cần nói nữa, người tên hỗn đản này!” Lãnh Tà Dương đột nhiên bạo phát tiến lên cho Lãnh Tà một quyền cũng không nhẹ! Không dự đoán được hắn đột nhiên ra tay, trên mặt Lãnh Tà hiện lên một khối bầm tím! Hắn quay đầu, giống như nhìn thấy địch nhân, trong mắt tràn đầy phệ huyết quang mang! Hắn nhẹ nhàng cười, nói: “Thược Dược.”

“Cái..... Cái gì.....” Người bị điểm trúng tên thân thể run rẩy kịch liệt, cảm thấy hai chân mình còn có thể đứng thẳng quả thực chính là một kỳ tích. “Đi ra ngoài, đóng cửa lại! Đừng cho bất luận kẻ nào tiến vào!”

“..... Vâng.....” Thược Dược giống như được đại xá liền xông ra ngoài! Cuống quýt đóng cửa lại, hận không thể cách xa cái nơi thị phi này càng xa càng tốt! Liếm liếm máu nơi khóe miệng, Lãnh Tà mỉm cười: “Sao

vậy?! Bị ta nói trúng điểm yếu?! Ta còn tưởng rằng ở trong mắt ngươi một người nam nhân đối người nam nhân nói yêu chính là nhất kiện sự tình cực kỳ phổ biến mà! Hơn nữa, thân thể ngươi như vậy..... Cũng không biết đã bị nhiều ít nam nhân chơi đùa, bị dùng tư thế như vậy tiến vào địa phương như vậy..... Ngươi cảm thấy rất sung sướng sao?! Thật sự là ti tiện ”

“Ngươi đi chết cho ta!!” Lãnh Tà Dương cảm thấy được chính mình giận điên lên! Hắn cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới một ngày nào đó những lời nói độc ác như vậy sẽ phát ra từ miệng Lãnh Tà! Lúc còn ở Âm Minh, tình yêu đồng tính hắn đã sớm nhìn quen nên không trách! Cho nên, hắn nghĩ đến, Lãnh Tà cũng sẽ chấp nhận hắn! Xem ra, hắn sai lầm rồi! Nơi này không phải cái gì đều có thể bao dung như Âm Minh, mà đây chính là Đại Minh triều kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay!!! Hắn hiện tại, thậm chí phải hảo hảo dùng võ lực giáo huấn tên hỗn đản không biết tốt xấu này!!!tuy rằng hắn chưa chắc sẽ thắng!!!

9. Chương 9

Nói thực ra, mặc dù Lãnh Tà Dương cũng đã luyện qua vài năm công phu, nhưng hắn tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Lãnh Tà! Lãnh Tà Dương làm bất cứ chuyện gì đều là tam thiên bả ngư lương thiên sai vồng (3 ngày làm thì hết hai ngày là nằm chơi phơi nắng), tuy rằng cũng từng học qua quyền thái không thủ đạo, nhưng hơn phân nửa chẳng qua cũng chỉ là khoa chân múa tay! Nhất là vài năm bị buộc học công phu Trung Quốc, có thể làm biếng hắn liền làm biếng, nhưng công phu Trung Quốc chính yếu là phải tạo nền tảng vững chắc, hơn nữa tiến độ thông thả! Từ đó có thể thấy, nếu không phải học trộm được một chút bản lĩnh sử độc, Lãnh Tà Dương sớm đã bị cừu gia của hắn ngũ mã phân thân! Hà tất đợi hắn chạy đến cổ đại này tiêu dao!

Lãnh Tà nhìn Lãnh Tà Dương phần nộ đến mức đồng tử hiện rõ mấy đường tơ máu, lạnh lùng cười, tiếp lấy mấy thế võ mèo quào không có gì đáng nói, theo thói quen định bẻ cánh tay ấy về phía sau, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Lãnh Tà Dương! Tay y ngưng lại, lúc này mới nhớ tới, cánh tay kia, vài ngày trước mới bị y bẻ gãy xương! Một cảm giác gì đó dâng lên trong lòng, y buông hắn ra! Lùi lại hai bước.

Mà hiện tại vị nhân sĩ đang bùng nổ không thể khống chế được bên cạnh tuyệt đối không thể tưởng được đối thủ của hắn còn có thương hương tiếc ngọc chi tâm mà hắn ngày thường vẫn hay kỳ vọng, một lòng thậm chí đem khuôn mặt anh tuấn của y đánh cho biến thành đầu heo, xua đi ý niệm hừng khởi trong đầu!!! Nắm tay đánh tới vừa nhanh vừa chuẩn lại ngoan!!!

Lãnh Tà mất nhú lại, sự nhẫn nại cuối cùng cũng tiêu biến hết! Bắt đầu phản kích!

Đây chính là một hồi chiến tranh vô cùng buồn cười của hai nam nhân! Tất cả đều dựa vào sức mạnh! Lãnh Tà Dương một quyền đánh qua đầu, đánh cho Lãnh Tà biến thành mất gấu mèo, Lãnh Tà nắm tay lại trả đũa, gương mặt xinh đẹp của Lãnh Tà Dương lập tức lồm xồm! Lãnh Tà Dương giận dữ, đập cái bàn ngã qua chỗ y, lại bị Lãnh Tà tránh được!

Ở một gian phòng cách vách phòng bọn họ, một vị quý công tử ngã ngửa tiêu sái tay cầm bạch phiến, vẻ mặt âm hiểm cười nhìn mỹ nhân y phục hỗn độn, đôi mắt buồn ngủ phảng phất một tầng sương mù đang nằm trên giường. Phiến tử được khảm bảo thạch nhẹ nhàng trượt theo chiếc cổ màu bạch ngọc nhắn mịn kia, thỏa mãn lướt qua những đường cong xinh đẹp, rồi mới, bạch phiến đẩy ra ngọc đài bên hông đối phương

“! Choang !” Trên tường truyền đến tiếng vang kỳ quái! Công tử nghi hoặc ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi mới tiếp tục.....

Mất thấy Lãnh Tà dễ dàng tránh được cái bàn! Ngươi cư nhiên còn dám trốn?! Lãnh Tà Dương giận không kềm được, ngấn tử, ghé dựa..... Cái gì có thể ném đều ném qua!! Xem ngươi còn có thể trốn làm sao?!!!! Lãnh Tà chẳng biết tại sao đột nhiên cảm thấy hưng trí! Cảm thấy được cứ đánh một trận như vậy tựa hồ cũng là chuyện không tồi chút nào! Dù sao, cho tới bây giờ cũng chưa từng có người nào dám làm chuyện như vậy đối với Lãnh Tà hắn!!! Nhìn thấy Lãnh Tà cư nhiên vẫn đang cười! Chứng tỏ y không coi mình ra gì! Lãnh Tà Dương tức giận ném một cái bình hoa qua

Đang tính đem vật áo của người bên dưới cởi bỏ, công tử thiếu gia chuẩn bị âu yếm cúi người xuống “Rầm!”

“Đáng chết!” Cẩm y công tử đứng thẳng dậy phần nộ trừng trứ vách tường, “Mẹ nó!! Chán sống đúng không?!!!! Dám quấy rầy hảo sự của Vương công tử ta?!!! Nếu còn dám làm vậy, ta nhất định xử đẹp hần!!!!”

Tầm Kính cũng bị một trận kia động tĩnh cả kinh khôi phục một chút lý trí, hần khó khăn mở mắt, muốn ngồi dậy, lại phát giác cả người mình vô lực yếu ớt như một đoàn miên bông, hần cố gắng điều chỉnh lại suy nghĩ hỗn loạn của mình, dường như là..... Bị cái tên đường đường Âm Minh Lãnh Tà Dương kia kê đơn..... Bóng dáng trước mặt này là người sao..... Nhìn không rõ lắm.....

“Người cười cái gì?! Nhìn ta vì ngươi mà nhận hết nhục nhã người rất cao hứng có phải hay không?!” Lãnh Tà Dương kêu to! Một cước đá qua.

“Ta vẫn nghĩ rằng nữ nhân vì ta mà tranh giành tình nhân chính là một hảo sự nhất kiện đại khoái nhân tâm! Nhưng không biết, nam nhân vì ta mà ghen, cũng là chuyện thường tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui) như thế này! Người càng tức giận, ta lại càng cao hứng! Thật sự là không có biện pháp, thiên tính con người chính là như vậy thôi!” Lãnh Tà lãnh lạnh nói! Bộ dáng như một người vừa đứng xem trò vui vừa bình luận.

“Cao hứng cái đầu mẹ ngươi!!” Lãnh Tà Dương càng thêm tức giận, lý do gì mà hần phải vì y chịu nhục nhã như vậy, trong khi cái tên hỗn đản này một chút cũng không hiểu được?! Hay hần chỉ là hồng hạnh xuất tường cùng mỹ nhân đối ẩm hẹn ước một chút áy náy cũng không có?! Lần này ném qua chính là gỏi đầu!

Lãnh Tà nhìn thấy Lãnh Tà Dương bộ dáng giơ chân! Mồ hôi túa ra, khuôn mặt vì phần nộ mà nhiễm thượng một tầng ửng đỏ, làm tăng thêm vẻ tú lệ động nhân tâm. Lãnh Tà đột nhiên yên tĩnh trở lại, mình bị gì thế này, dễ dàng tha thứ cho một tên đồng tính ghen quá hóa điên?! Hơn nữa trong lòng lại nhất mực hưởng thụ?! Nhìn thấy Lãnh Tà Dương lần thứ hai vung quyền đánh tới! Hần không hề tránh né mà lập tức sử xuất nội lực nghênh chiến! Một người cũng có chút võ công chắc không đến nỗi ngay cả một chưởng của hần cũng đỡ không nổi! Chính là, hần sai lầm rồi, người trước mặt hần bây giờ, căn bản cái gì nội lực đều không hề có, thậm chí ngay cả cái gì kêu là nội lực cũng không biết?!

Thế là, mặt tường ầm một tiếng vỡ ra từng mảnh, Lãnh Tà Dương bị một chưởng đánh văng vào bức tường xuyên qua căn phòng cách vách!

Lãnh Tà cả kinh! Vội vàng đuổi theo!

“Khụ khụ!” Vương công tử một mặt múa quạt phẩy phẩy tro bụi trước mặt, một mặt như người nghiện ma túy thổ không nổi, “Mẹ ôi! Đây rốt cuộc là tên hỗn đản nào dám quấy rầy ta! Ta nhất định phải làm thịt hần!!!!”

“Khụ khụ!” Tầm Kính một mặt ho khan một mặt không động đậy mấy may, bi ai để tro bụi tùy ý vùi lấp hần!

“Khụ khụ!” Chỉ có Lãnh Tà Dương đáng thương nhất, ho khan không phải bởi vì tro bụi, mà là bởi vì trong ***g ngực dâng lên mùi máu tươi, không khí trong phổi càng ngày càng loãng! Thiên sát hần sao lại mệnh khổ như vậy a?!

“Tà Dương?!” Lãnh Tà nhìn thân thể trên mặt đất bị gạch che lấp hết phân nửa, vội vàng tiến lên, bị thân hình chật vật nhiễm một màu máu đỏ tươi kia làm cho sợ tới mức tim đập loạn!

Nhìn thấy hai bóng người một trước một sau vào gian phòng, Vương công tử đã muốn bắt măn lửa giận công tâm, quát to một tiếng: “Ta làm thịt các ngươi dám hỗn đản kia!”

Lãnh Tà đã quá phiền não vì Lãnh Tà Dương! Đối với địa phương phát ra tiếng nói kia cũng chẳng quan tâm! Nhưng lập tức đã có người động thủ trước! Một cước đem Vương công tử đá tới một góc! Rồi mới thật cẩn thận ôm lấy người vẫn còn chưa rõ tình hình đang nằm trên giường, sau khi nhìn thấy quần áo bán giải của người kia, một ánh mắt giết người thẳng góc quét tới! Vương công tử nhìn không được rùng mình một cái.

“Đại sư huynh.....” Tầm Kính ngửi được mùi hương quen thuộc, há miệng thở dốc, vô lực thét lên.

Người tới cũng không nói lời nào, chỉ ôm hân thật chặt! Nói với hai nam nhân trên mặt đất: “Người nếu không đem hân đi, hân chết là điều không thể nghi ngờ! Người vừa rồi, xuống tay có điểm nặng!”

Lăng Tà ngẩng đầu nhìn hân liếc mắt một cái, cũng không có hỏi hân tại sao lại xuất hiện ở trong này, mà chỉ cẩn thận ôm lấy người gần như đã hôn mê kia, nhanh chóng bước ra ngoài!

“Ôi! Lung Linh các của ta a!!!” Tú bà đau lòng kêu to chạy lại, “Các người phải chịu trách nhiệm!!! Ta thấy các người là người quen nên không mắng các người..... Vương..... Vương gia?!” Thanh âm lúc trước tự động nhỏ dần lại!

Lăng Tà cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái mà chỉ vòng người qua bỏ đi!

Tú bà trong lòng sợ hãi nhưng hoàn hảo may mắn là vẫn chưa có trêu vào Vương gia nếu không cái mạng nhỏ của nàng chắc cũng chẳng còn! Bất quá, Vương gia nhất kiếm thái sắc, trong lòng còn ôm lấy một người..... Người kia, cũng không biết có phải hay không là người của Lung Linh các nàng nga! Trông thật quen mắt..... Quên đi quên đi, Cảnh Dương Vương muốn người nào nàng còn dám có ý kiến sao?!

Lại một người tập tễnh đi tới! Tú bà trực tiếp níu người lại nói: “Vương công tử, người ngoạn cô nương cũng không đến nỗi đập đổ cả bức tường của ta.....”

Lời còn chưa nói xong, Vương công tử hoàn toàn thay đổi lạnh lùng hừ một tiếng, dùng sức đẩy nàng qua một bên, hít vào một hơi: “Lần sau lão tử sẽ đến đập nát ‘rác rưởi các’ của người!!”

“.....” Bị ánh mắt hung ác kia dọa sợ! Tú bà vội vàng dời đi lực chú ý, lúc này mới phát giác còn có người đi ra! “Yêu! Công tử a! Đến Lung Linh các chúng ta phá phách còn chưa đủ, cứ nhiên còn dám dẫn người đi” bảo kiếm đặt trên cổ chói lọi hàn quang tử thiểm! Tú bà hai mắt trợn trắng hôn mê bất tỉnh!

“Hân sao vậy?!” Lăng Tà không kiên nhẫn nắm lấy cổ áo đại phu, hỏi đi hỏi lại không biết đã bao nhiêu lần! Tâm tình lo lắng muốn chết! Tất cả đều do cái người đang hôn mê bất tỉnh trên giường kia làm hại! Nếu là người khác, y nào quan tâm chuyện hân sống chết! Duy độc người này y không nghĩ muốn hân rời đi!!! Tuy rằng không hề có lý do!!!

Đại phu đáng thương sắc mặt trắng bệch, nơm nớp lo sợ nói: “Thương thể của vị công tử này..... Thương cập tâm mạch..... Tuy rằng hiện tại đã qua cơn nguy hiểm, nhưng vẫn phải hảo hảo điều dưỡng..... Phương thuốc này tiểu nhân.....”

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, thả lỏng tay! Lăng Tà cũng không thèm liếc mắt nhìn tới phương thuốc kia một cái liền lập tức xé tan nó ra thành từng mảnh, khinh thường nói: “Điều dưỡng?! Muốn điều dưỡng thì Vương phủ chúng ta thiếu gì thứ hảo?! Nhân sâm tuyết liên bốn vương thiếu gì! Người cút ra ngoài cho ta!!! Nếu hân mà không thoát ly nguy hiểm như lời người nói, coi chừng cái đầu của người!!!”

“Là..... Là..... Tiểu nhân cáo lui.....” Lão đại phu cúi người cõng ra ngoài, rồi mới than dài một hơi, vẫn là nhanh chóng hướng Hoàng thượng cáo lão hồi hương thôi! Chúc thái y này cũng không phải dễ làm a!

Lăng Tà đến bên giường, nhìn đến khuôn mặt xưa nay không chút huyết sắc của người trên giường nay càng thêm trắng nhợt nhạt! Nếu không phải ***g ngực kia vẫn còn yếu ớt phập phồng, người này nhìn qua cũng không khác gì người đã chết! Lăng Tà ngồi xuống bên giường, nhẹ vuốt mái tóc bán dài bán ngắn sau khi đã cởi bỏ mớ tóc giả kia, nhẹ nhẹ hít một hơi, tựa như đang tự lầm bầm, hoặc như là đang nói với người trên giường: “Lăng Tà Dương, hiện tại, ta cho người thời gian một tháng, có thể hay không làm cho ta yêu thương người, liền phải xem bản lĩnh của người!”

Người trên giường, cùng chính hân, đồng thời cũng không có gì đáp lại! Mà Lăng Tà, căn bản cũng không phản ứng, tự mình nói những lời này, nhiều ít cũng chính là đã thỏa hiệp! Lăng Tà dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, hướng ra phía ngoài thét lên: “Người đâu!”

“Vương gia!” Lập tức có một thị nữ bước đến! “Thạch Lựu?” Lăng Tà đem Thạch Lựu từ đầu đến chân đánh giá, cuối cùng nói, “Đi nói với quản gia, đem nhân sâm ngàn năm cùng Thiên Sơn Tuyết Liên trân quý của vương phủ nấu lên rồi đem đến cho công tử bồi bổ thân thể!”

“.....” Thạch Lựu liếc mắt nhìn mỹ thiếu niên xinh đẹp không có lời nào diễn tả hết được, hiện tại nam nhân kia sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường tĩnh dưỡng! Nhưng không cho thấy nàng cũng giống như người

nào đó sắp đánh mất lý trí, “Chính là Vương gia..... Nhân sâm bổ huyết thượng hỏa, tuyết liên bổ tử khiến người phát lạnh, chỉ sợ, hai thứ đồ vật này..... thân thể Lãnh công tử hội càng yếu.....”

Khuôn mặt Lăng Tà âm trầm hơn phân nửa!: “Ngươi nghĩ rằng ta không biết?! Ngươi cho là đầu óc ta mê muội!!! Đi ra ngoài!!!”

“Là!” Thạch Lựu sờ sờ cái mũi lui ra ngoài! Tổng cảm thấy được Vương gia rống lên hai câu vừa rồi giống như là giấu đầu hở đuôi! Lăng Tà thấp giọng nguyên rửa hai câu, rồi mới dừng một chút, cúi đầu nhìn xuống đất, trên đó là một đồng giấy bị xé vụn! Nếu hắn nhớ không lầm, đây là phương thuốc lão bất tử kia vừa mới kê đơn!

Sau một khắc, quản gia nhìn phương thuốc trên bàn, sắc mặt có điểm cổ quái: “Vương gia, phương thuốc này..... Sao lại giống như bị người xé rách rồi mới hợp lại?”

Lăng Tà sắc mặt không tốt: “Vô nghĩa nhiều như vậy làm gì?! Cho dù nó bị xé rách rồi hợp lại thì cũng vẫn là phương thuốc! Sao vậy, ngươi là cố ý nhìn?! Còn không đi lấy thuốc cho ta, ngay ngốc ở đó làm gì?!”

Quản gia vội vàng dụng cả tay chân thu thập xong phương thuốc! Lúc này mới nhìn thoáng qua thiếu niên trên giường! Một thiếu niên xinh đẹp giống như nữ tử như vậy..... Vương gia không phải là đã động tâm chứ..... Khó trách Vương gia vội vàng xao động như vậy..... Bất quá..... Nam mà.....

10. Chương 10

Hiện tại, trừ bỏ đương sự cùng người bên ngoài vẫn chưa biết, trong vương phủ chuyện của Lăng Tà với Lãnh Tà Dương trên cơ bản đã trở thành chủ đề thuyết thư tán gẫu bàn chuyện phiếm của rất nhiều người! Hơn nữa càng ngày càng nhiều... càng ngày càng đa dạng phiên bản mới chồng chất phiên bản cũ! Trong đó người phao tin nổi bật nhất chính là tiểu nha hoàn Thạch Lựu của Lãnh Tà Dương!

Nghe nói nàng đã từng chính tai nghe được tiểu thư nhà nàng nga không phải, công tử nhà nàng ở tại vương phủ trong phòng cùng Vương gia XXOO, hơn nữa Vương gia còn dùng thanh âm mềm dẻo lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu vô cùng! Hơn nữa đối với công tử gia nhà nàng là hữu cầu tất ứng (muốn gì được nấy) với hữu vấn tất đáp (hỏi gì đáp nấy)

Nghe nói a, lần này công tử nhà nàng không biết bị tên mỗ đẳng đồ tử (kẻ thích trèo cao) nào có mắt như mù, ngu như lợn thể nhưng lại ham muốn sắc đẹp của công tử nhà nàng mà ra tay đánh công tử trọng thương! Vương gia tức giận bạo phát mà huyết tẩy cả nhà đẳng đồ tử! Rồi mới dùng tuyết liên nhân sâm mà năm xưa hoàng thượng ban thưởng cấp cho công tử nhà nàng bồi bổ thân thể!

Trong khoảng thời gian ngắn, Lăng Tà thanh minh tước khởi (Danh tiếng như chim tước bay cao), thể nên hình tượng sát nhân cuồng ma khiến người người run sợ thường ngày, đã biến thành mẫu tình nhân trong mộng của tất cả các khuê nữ!

Thạch Lựu rèn sắt khi còn nóng một phen nước mũi một phen nước mắt bịa đặt toàn bộ quá trình từ thân thể bị thâm của Lãnh Tà Dương cho đến lúc cùng Vương gia nhất kiến chung tình!

Nghe nói Lãnh Tà Dương xuất thân từ một quý gia tộc xuống dốc, lúc nhỏ đã chịu giáo dục lương hảo! Kết quả gia tộc bất hạnh thảm tào diệt môn! Vì phải chăm lo cho sinh mệnh cả gia tộc chín mươi chín miệng ăn, nên đành nam phần nữ trang ủy thân hồng trần! Cuối cùng vào một năm nào đó tháng nào đó ngày nào đó đã cùng Vương gia anh minh thần võ gặp nhau ở ngã tư phố chợ bán thức ăn!

Ngày đó, cảnh xuân sáng lạn, ánh mặt trời chiếu rọi khắp mọi nơi, đại địa một mảnh sinh cơ! Từ đó về sau hai người phá vỡ cấm kỵ yêu đến chết đi sống lại nguyện không bao giờ... nữa chia lìa!!! Trong đó khúc chiết tình tiết cùng phiến tình đối thoại (đoạn đối thoại bịa đặt) làm cho bất cứ ai nghe thấy cũng phải thương tâm bất kỳ ai nghe thấy cũng lâm vào rơi lệ, phi điều lâm vào bồi hồi, vui vẻ cùng hóa lệ rơi.....

Bắt đầu từ ngày đó, phố phường nữ tử đều miệng truyền tụng một câu chuyện xưa về tình yêu đồng tính cùng vượt qua thân phận! Hơn nữa âm thầm ở trong lòng thể, nếu ai chia rẽ bọn họ các nàng sẽ đem tên của người đó viết lên tiểu chỉ nhân thân ngày ngày ghim kim lần xào trên chảo dầu nguyên rửa tên đó không được chết tử tế hơn nữa trọn đời không thể siêu sinh!!!

Lực lượng của nữ nhân quả thật là vĩ đại!!! Thậm chí còn có vài thị thiếp của Lãng Tà chủ động thỉnh cầu được phép dọn ra khỏi vương phủ, dù có chết già cũng sẽ không lui tới nơi ở của Vương gia để tránh cản trở hảo nhân duyên của hai người!!

Thạch Lựu làm tất cả chuyện này cũng chỉ vì muốn cái người luôn dõi mắt theo Vương gia cũng chính là công tử gia nhà nàng có được kết quả tốt! Đương nhiên, có thể nhờ đại cầu trước đại môn làm chứng, Thạch Lựu nàng thuyết thư (kể chuyện) quả thật không hề thu một phân tiền nào!!! Kết quả, nàng cũng chỉ dám mơ ước tìm được một vài bang trợ nho nhỏ, nhưng không ngờ lại tìm được cả một mảnh rừng rậm!!!

Thời điểm lời đồn đãi được truyền ra bên ngoài Lãng Tà Dương đã mê man trên giường ba ngày, mà cứ cách một ngày tâm tình Lãng Tà lại trĩu nặng xuống hai phân, hắn tại sao còn không tỉnh?! Chính mình rõ ràng sử dụng còn chưa tới hai thành công lực, nếu là người bình thường thì đã tỉnh từ lâu rồi!!! Hay là! Lần trước cái lão thất phu kia đã sớm mặc kệ mà chạy tới chỗ hoàng huynh xin từ chức, chạy đến Quỷ ảnh tử cũng không chừa, thật khiến hắn muốn ban lệnh truy nã, nhất quyết phải tìm cho ra tên gia hỏa ấy

Lãng Tà nhìn thiếu niên ăn ngon ngủ ngon chết cũng không tỉnh lại trên giường kia, oán hận nói: “Người có bản lĩnh thì đừng có mà tỉnh lại, cứ như thế ngủ qua một tháng luôn cũng được. Ta nói cho người biết, thời gian của người chỉ còn có hai mươi ngày, cũng đừng trách ta không nhắc nhở người, người cứ chậm rãi mà ngủ cho ta!!!”

“Không có lương tâm, người đem người ta đánh thành nội thương, cư nhiên còn không chấp thuận để người ta ngủ! Táng tận thiên lương!!” Lãng Tà Dương ở trên giường trở mình một cái, đôi mắt bị bao bởi một tầng sương mờ thấp giọng nói!

Thân thể Lãng Tà sưng sốt, lập tức vọt tới bên giường, nói: “Người tỉnh?!” Ngay cả chính hắn cũng nghe không ra, thanh âm của mình lại vội vàng hơn nữa còn tràn ngập kinh hãi như thế!

Lãng Tà Dương lồm bồm hai tiếng, trợn mắt: “Sao vậy?! Ngủ cũng phạm pháp?! Uy, người có hay không ở sau lưng ta làm chuyện xằng bậy với nữ nhân bên ngoài?! Nếu ta phát giác người thừa lúc ta ngủ mà chạy tới Lung Ling các, xem ta có đánh gãy chân chó người không!!!”

“.....” Lãng Tà nhắc tới chuyện này liền bốc hỏa! Hắn dù gì cũng đường đường là thân đệ đệ của hoàng thượng, cảnh Dương Vương uy danh lừng lẫy, tên gia hỏa kia ở đây hôn mê ba ngày, chỉ cần là cùng một cái giống cái nói chuyện, thậm chí chỉ là hai mắt đối nhau, đều sẽ lọt vào sự khuyên can mạnh mẽ của vài tên nhân sĩ chẳng rõ là ai.

Nói cái gì mà, hắn vĩnh viễn phải ở bên cạnh chăm sóc Lãng Tà Dương, không thể cùng những nữ nhân khác nói chuyện để tránh thương tổn trái tim yếu ớt của Lãng Tà Dương! Còn có người trần tình khổ khuyên, hắn phải hoàn toàn phân rõ giới hạn với nữ nhân, trong mắt trong lòng chỉ có thể chứa đựng hình ảnh của Lãng Tà Dương, để tránh cô phụ Lãng đại công tử một khối tình si.

Khiến cho Lãng Tà cũng cho rằng mình không phải là người đã từng thủ nhiễm máu tươi khiến nhiều người khiếp sợ, mà là một người hữu tình cuồng dại, sẵn sàng ở bên cạnh chăm sóc cho ái nhân dù trăm năm cũng không có cơ hội tỉnh lại.

Danh tiếng lãnh tâm lãnh tình từng cực khổ gây dựng giờ đây không còn sót lại chút gì, hình tượng cuồng ngạo thất bại thảm hại!! Thậm chí, còn có người thay Lãng Tà Dương đang hôn mê lên lớp giảng bài “bách đầu ngâm” nguyên một ngày, hơn nữa mỗi một từ đều là khắp huyết chi tác (đại khái là có thể rút máu người ta, có ai bit chỉ với a~), có thể thấy được dụng tâm của tác giả!

Chẳng qua là sau đó, Lãng Tà phát hiện cái gọi là huyết thư kia đích thị chỉ là kê huyết, đương nhiên, điều này cũng không hề ảnh hưởng đến vị thư sinh bán tự mà sống kia, từ nay về sau công việc làm ăn của hắn quả là phát đạt, mỗi ngày nam nhân nữ nhân đến tìm hắn viết thư tình phải nói là xếp thành hàng dài, tạo thành một hiện tượng người người đổ xô ra người, hiếm có nhất từ trước tới nay, trong khoảng thời gian ngắn, văn chương cao quý khó ai bì kịp!

Nhìn thấy Lãng Tà khác thường không nói gì, Lãng Tà Dương tự động suy bụng ta ra bụng người, hắn nghĩ đã làm y đuối lý, khiến y không còn mặt mũi nào nhìn hắn.

Lúc này ánh mắt đỏ lên, lay động thân thể trầm nặng ngồi xuống nắm lấy cổ áo Lãng Tà miệng oang oang

nói: “Người là tên hồn tướng đáng bị ngàn đao phanh thây, cứ nhiên dám làm chuyện có lỗi với ta, người thật không biết xấu hổ, người không phải là người?! Ta vì người mà tan nát cõi lòng ngay cả trong mộng cũng không quên may y phục cho người!!! (gạt người..... a.....) còn làm cả những món ăn ta sở trường nhất cho người..... Ô..... Ta không sống nữa! Ta muốn cùng người đồng quy ư tận!!!!”

Lăng Tà bị hấn làm cho tâm phiền ý tảo, hơn nữa nhìn thấy bộ dáng lung lay sắp ngã của hấn, khuôn mặt tái nhợt, hai mắt đỏ hoe, còn có môi khô khốc kia (Lăng Tà, xem làm sao xem làm sao a!!!), cuối cùng một chút thương hương tiếc ngọc chi tâm cũng bốc hơi đi hết! Hấn một phen ngăn tay của Lãnh Tà Dương lại, lớn tiếng quát lên:

“Tranh cãi cái gì tranh cãi?! Ta không đem người ném ra ngoài hoang sơn dã lĩnh là đã nhân từ lắm rồi, nghĩ xem Lăng Tà ta lúc nào mà lại đi cứu người?! Nằm xuống cho ta, nếu không ta đem người ném ra ngoài uy cầu!!!”

Bị rống như vậy khiến Lãnh Tà Dương sửng sốt chớp chớp mắt nhìn Lăng Tà, rồi mới, mắt đỏ lên, quay đầu về một bên: “Không cần!!!”

“Người nói cái gì?!” Ánh mắt nheo lại, quang mang nguy hiểm lóe lên!

“Không cần! Chính là không cần!!” Cái người không được tự nhiên vẫn như trước quay đầu sang hướng khác, xem nhẹ khuôn mặt tuần tú như giông gió trước cơn bão kia!

“Có giỏi lặp lại lần nữa!” Thân thể bất động thanh sắc phía trước khê di động, tùy thời chuẩn bị bắt giặc trong bàn tay! “.....”

Vốn không nghĩ đến sự tình có nghiêm trọng hay không, vẫn là nói một chút đi, dù sao cũng sẽ không mất miếng thịt nào, “Ta nói không cần a a! Người làm gì a?!”

Ngón tay thon dài của Lăng Tà quần quanh chiếc cổ mảnh khảnh của Lãnh Tà Dương! Trải qua nhiều năm cầm kiếm, ngón tay cũng xuất hiện thật nhiều vết chai, ma sát vào da thịt trắng nõn kia, tương đối mà nói, trên cơ bản cũng không có gì nguy hiểm, ngược lại còn mang theo hơi thở nồng đậm ***!

“Người muốn sát thê hả?” Lãnh Tà Dương nổi giận.

“Ta vẫn chưa có thú (cưỡi) người!!!” Lăng Tà nghiêng răng nghiêng lợi!

“Lại có cái gì khác nhau, đó là chuyện sớm hay muộn mà thôi!” Lãnh Tà Dương đồng tình nhìn Lăng Tà. “Ta tuyệt đối sẽ không để cho cái chuyện dê hèn sai lầm đó phát sinh!” Lãnh Tà âm trầm nhìn Lãnh Tà Dương.

“Trên đời nhân duyên do trời quyết định! Hà tất phải cùng đối nghịch trời đất?!” Một bên siêng năng dạy bảo, mặc cho số phận.

“Nhân định thắng thiên! Người hà tất phải cố chấp nói ta không thể lấy ai ngoài người?!” Một bên ngu muội ngoan cố khản khản lời khuyên giải, quay đầu là bờ.

“Ta yêu người!” ánh mắt thâm tình, mãnh mẽ công kích.

“Ta không..... Không..... Yêu.....” Đột nhiên trong lúc đó, tâm chùn xuống đầu óc rối loạn, kia thiếu niên ánh mắt trong suốt kiên định cùng tín niệm ở đối phương rốt cuộc tìm không thấy chút mảy may dao động..... Y đột nhiên bắt đầu hoài nghi mình..... Hơi hơi cúi thấp đầu, muốn nhìn thật rõ hình ảnh của mình phản chiếu trong đôi mắt ấy, cũng là..... hướng về phía đôi môi đỏ mọng đang hé ra khát khao (Cái này ta phang bừa nha), bàn tay đặt trên cổ người kia cũng hợp lúc mà dời đi, luồn qua sau gáy nâng đầu người kia hơi hơi ôm vào lòng mình.....

“Đừng lộn xộn.....”

Hai người tâm tư đồng thời rung động, rồi mới lưỡng lưỡng tương vọng. Lãnh Tà Dương vô cùng xấu hổ và ảo não! Cái trường hợp âm áp ngọt ngào mà hấn vẫn tha thiết ước mơ này đã bị trộn lẫn với bụng dạ không chịu thua kém của hấn rồi!

Hai vai nhất thời suy sụp, nhụt chí rũ xuống đầu! Khả im lặng, cảm đột nhiên bị nhấc lên, trên môi truyền đến một cái hôn thật khẽ, Lãng Tà nhất thời đồng cứng nhưng sau đó lại dùng thanh âm ôn nhu nói: “Ta đi kêu người làm điểm tâm mang đến cho ngươi! Đói bụng đúng không!”

Lãng Tà Dương ngẩng đầu, lại chỉ nhìn thấy bóng dáng lẩn trốn như bình thường của Lãng Tà!, khóe miệng, thế là hơi hơi gợn lên một nụ cười tối ngọt ngào trên thế gian, một khắc kia, hắn không biết, chính mình trông hạnh phúc như thế nào. Bởi vì hắn yêu thương là một nam nhân không được đứng đắn (chắc chỉ ảnh trăng hoa)!!

Một nam nhân không được đứng đắn không biết là có phải gần như cũng đã bắt đầu yêu hắn!!! Còn nhiều thời gian, Lãng Tà, một ngày nào đó, ngươi nhất định luyện tiếu rồi ta từng giây từng phút, tựa như, ta luyện tiếu ngươi, giống nhau!!!

Một bên uống hà hoa nhưỡng tửu (rượu ủ từ hoa sen) ngọt ngào, một bên không ngừng lay động mũi chân, Lãng Tà Dương trộm liếc mắt nhìn người nam nhân bên cạnh, bộ dáng kia tựa hồ giống như bị vấn đề khó khăn gì đó gây phiền não hoặc suy tư không biết đã làm động lòng của bao nhiêu nữ nhân!

Nếu ở hiện đại, không biết sẽ như thế nào mị hoặc hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ a, xem ra, tình địch của mình, đúng là không ít chút nào a! Như vậy, mình ở trong lòng y, có phải hay không bắt đầu có một chỗ đứng.

Nói thí dụ như hiện tại, biết được hắn thích hoa sen, lập tức sẽ đưa nhưỡng tửu này tới đây cho mình giải khát?! Biết mình hành động không thay đổi, liền lập tức phái người đem hoa sen trong ao nhỏ sạch hơn phân nửa, rồi mới vận chuyển đủ loại tân hà (các loại hoa sen mới) từ các nơi khác đến?!

Người nam nhân này không phải dễ dàng mà có được, lại càng phải làm cho rõ ràng một chút, để một ngày nào đó khỏi lộ ra cái bộ dạng thất vọng vì mình không thể vì y nói dối tông đường, và cũng không thể ở trước mặt mọi người thừa nhận mình chính là nam thiếp của y?!

Đúng rồi, mình vẫn đâu được xem là nam thiếp a?! Tuy rằng ngoài miệng luôn nói là hắn sẽ lấy mình, mà người kia vừa rồi cũng không có phản đối rõ ràng, thế là chính mình liền vẫn hy vọng xa vời ư..... Kỳ thật, căn bản là mình vẫn không có nhiều dũng khí cùng tin tưởng như vậy..... Chỉ là tự mình gạt mình..... Sau khi tỉnh mộng, nhất định vô cùng thống khổ.....

Lãng Tà Dương mỉm cười, hắn đột nhiên nhớ tới cái câu thiêu thân lao đầu vào lửa.....

Thời điểm Lãng Tà quay đầu, chỉ thấy khóe môi Lãng Tà Dương khô khan gợn lên một mặt cười thê lương, trái tim bỗng nhói lên một chút, rồi mới, đổi thành một cơn đau, tuy nhỏ nhưng day dứt không nguôi!

Hắn mê hoặc (mê man nghi hoặc) hai ngày! Hắn không biết ngày đó tại sao lại chủ động hôn nam hài này? Tại sao lại gọi người đem hoa sen trong cái ao mà mình thích nhất nhỏ sạch đổi thành một không gian trống rỗng nhưng mỹ lệ kia? Còn có kia tửu nhưỡng, chính là phái người từ Giang Nam xa xôi vận chuyển về đây..... Chỉ là nghe một tiểu nha hoàn nói qua, hắn dường như thích ăn..... Chỉ là dường như..... Mình lại cố sức như thế, tựa hồ như là muốn thấy hắn vui vẻ..... Chỉ vì một người mà hao phí nhiều công phu như thế, xem ra..... Lãng Tà hắn đã gặp phải vương bận rồi.....

Chính là, đó là cái gì?! Y cho tới bây giờ cũng không biết! Lãng Tà Dương luôn thực xác định, thực khẳng định, thực kiên định mà nói với y ta yêu ngươi! Chính là, y thật sự không tin, trong thiên hạ lại có cái gì gọi là yêu, kêu một người vì người không chút nào liên quan tới mình cũng không có một chút ràng buộc huyết thống nào vì mình mà hy sinh tất cả, đó là chuyện không thể tưởng tượng được! Không có ai có thể thuyết phục với y là nó có tồn tại!!

Như vậy, cái cảm giác dù không muốn nghĩ tới nhưng vẫn tìm lòng không đành mà nghĩ tới thực ra là cái gì?! Giống như rơi vào một mớ hỗn loạn, bị cuốn lấy khiến y cơ hồ không thở nổi! Y hồi tưởng lại đêm đó, y tại sao lại ôm hắn?! Ôm một nam hài tử! Y chỉ biết mình tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào nắm giữ được mình, nhưng hắn mê người như vậy, còn mang dáng vẻ mị hoặc của nữ nhân, dùng con ngươi long lanh như nước nhìn về phía mình, mình dĩ nhiên không có lý do cự tuyệt! Chính là, hắn là một nam hài..... Mình rốt cuộc là làm sao vậy a!

“Suy nghĩ cái gì?!” Cuối cùng, vẫn là nhịn không được hỏi. Lãnh Tà Dương có chút hối hận, nhưng vẫn thực chờ mong đáp án. Tuy rằng kết quả có thể là, không có đáp án.

Ánh mắt của Lãnh Tà lại quay về trên khuôn mặt thiếu niên, ánh tà dương đỏ như máu từ từ buông xuống, mái tóc ngắn ngắn phất một tầng mê ly quang man, con ngươi ẩn ẩn chờ mong rồi lại sợ hãi, là cái gì khiến hắn dao động?! Hắn uống một ngụm trà, nói: “Ta suy nghĩ, người tốt cuộc là ai?”

“.....” Tuy rằng đã nghĩ tới chuyện Lãnh Tà sẽ không nói lời nào, nhưng hắn không hề nghĩ rằng y sẽ lên tiếng, càng không nghĩ tới y sẽ nói những lời này, Lãnh Tà Dương trong khoảng thời gian ngắn phản ứng không kịp, Lãnh Tà thản nhiên lắc lắc đầu, đứng lên, nói: “Coi như hết.....” Y không nghĩ còn muốn.....

Nhìn bóng dáng cao ngạo rời xa. Lãnh Tà Dương lúc này mới phục hồi tinh thần lại, thông thả nở nụ cười: “Ta?! Dương nhiên là ta thôi.....” Cho nên, buổi tối hôm nay, ban đêm tập kích người, Lãnh Tà, có phải hay không, bắt đầu sợ hãi ta?!!

11. Chương 11

Tâm tình không hiểu sao lại tốt hẳn lên, Lãnh Tà Dương một bên chậm rãi giơ lên phỉ thúy bôi tử (chén nhỏ bằng ngọc phỉ thúy) trong suốt điểm lên một chút màu của hoa sen trong tay, nâng đến bên đôi môi u nhả của chính mình, ánh mắt nhìn về phía cái ao nơi trồng đủ loại hoa sen của các mùa khác nhau, trong lòng tràn đầy ấm áp, mùa hè, quả nhiên vẫn là một mùa ấm áp a!!! Minh trước kia quả thật không thích mùa hè, chỉ bởi vì quá nóng, khả hiện tại, hắn phát giác, chính mình cũng bắt đầu thích cái mùa có hoa sen này rồi!

Uể oải duỗi người, lơ đãng quay đầu, đúng lúc nhìn thấy một thân ảnh nhất mạt tử hồng nhẹ nhàng tiến tới, Lãnh Tà Dương vội vàng ngồi ngay ngắn lại, võ trang đầy đủ, toàn lực mà chống đỡ, người tới là một nữ nhân, hơn nữa chính là nữ nhân của Lãnh Tà!!

“Yêu! Đây không phải là lan nhi tử sao?” Tiên hạ thủ vi cường là tôn chỉ hàng đầu của Lãnh Tà Dương, đầu tiên giương lên khuôn mặt tươi cười làm cho người ta chói mắt, “Lần trước Tà đưa cho người cái vòng tay kia vẫn còn đeo chứ?! Người còn thích không?”

Trong lời nói tuyệt đối là mang đầy vẻ châm chọc, chỉ cần là người liền có thể nghe ra!

Lan nhi nổi danh thường ngày chưa từng nhân nhượng ai nhưng nay lại chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, ngồi xuống trước mặt hắn, dường như không có việc gì mà đoạt lấy bôi tử (chén nhỏ dùng uống rượu ấy) trong tay Lãnh Tà Dương, môi anh đào khẽ mím lại, rồi sau đó, mày liễu cũng nhăn lại: “Người cư nhiên thích cái loại đồ ngọt đến phát ngấy này..... Quả nhiên là không giống với thiếu niên bình thường a..... Khó trách y lại thích.....”

“?!” Mới nhất tình địch chiến lược sao?! Lãnh Tà Dương toàn thân lông tơ đều dựng đứng hết lên, cảnh giác tâm cũng nâng lên bậc cao nhất, nhưng là, hắn vẫn cường ngạnh đoạt lấy bôi tử trong tay lan nhi, nói: “Ta không thích người khác dùng chung bôi tử với ta!”

Lan nhi đầu tiên là sững sờ, rồi mới, khanh khách nở nụ cười: “..... Người quả nhiên..... Rất đáng để người khác động lòng.....”

..... Nữ nhân, quả nhiên đều kỳ quái như nhau!!!

Nhìn Lãnh Tà Dương bộ dáng một mực đề phòng mình không chút thả lỏng, Lan nhi cuối cùng cũng có một tia cảm giác thành tựu! Đây thiếu niên đoạt lấy nam nhân nàng âu yếm, quái dị, hơn nữa đặc biệt! Lan nhi thở dài: “Người gọi Lãnh Tà Dương đúng không?! Một thiếu niên xinh đẹp như nữ hài tử bình thường..... Kỳ thật, ngay từ đầu ta dĩ nhiên không phục người trở thành người thắng cuộc trong tất cả các nữ nhân, thành người may mắn được vĩnh viễn thủ hâu bên cạnh Vương gia!”

“May mắn?! Ta cũng cho rằng như thế!” Lãnh Tà Dương đối trá mỉm cười! Vẫn còn chưa biết mục đích của địch nhân là gì, bất cứ hành động khinh xuất nào cũng đều có thể gây ảnh hưởng đến sự thành bại cuối cùng đây chính là huyết lệ kết luận ra đời sau khi đã trải qua thảm thống giáo huấn của bảy vị nữ nhân!

Lan nhi thu hồi nụ cười, nhìn Lãnh Tà Dương, rồi sau đó, có chút bất đắc dĩ nói: “Chuyện của người và Vương gia, làm cho người ta cảm động đến mức cảm thấy nếu như xen vào chuyện của các người thì quả thực chính là một loại tội lỗi!”

Lãnh Tà Dương giương mắt nhìn nữ nhân xinh đẹp này! Ý của nàng là sao?!

“Ta cho tới bây giờ cũng không biết người lại phải gánh vác mối cừu hận diệt tộc sâu nặng như vậy, nhưng sau lại cam tâm dứt bỏ để cùng theo Vương gia! Đối lại là ta, ta thật sự không làm được, phỏng chừng đã sớm không chịu nổi gánh nặng trên vai mà chết đi! Thật sự, Câu chuyện giữa người và Vương gia quả thật vô cùng cảm động!”

?! Đây là cái gì với cái gì a?! Lãnh Tà Dương hoàn toàn nghĩ cũng không hiểu được chiến thuật của Lan nhi! Bình tĩnh, tuyệt đối phải bình tĩnh, nếu thời khắc này mà không bình tĩnh, liền tuyệt đối có thể thất bại!!! (này này.....)

Lan nhi phóng tầm mắt mê ly về phía hồ nước, trong hồ những đóa sen xinh đẹp đã nở rộ hơn phân nửa, vẻ mỹ lệ khiến nàng cũng phải chói mắt, nàng đột nhiên quay đầu lại, thực khâm phục nhìn Lãnh Tà Dương, nói: “Hơn nữa loại tình yêu say đắm vứt bỏ hết thảy không để màn tối ánh mắt thế tục soi mói như thế này, nhất định thực gian khổ a! Nhưng mà, cảm tình khắc cốt铭心 tâm như vậy đúng là làm cho tất cả nữ nhân phải chờ mong hơn nữa hăm mộ đến ghen tị a! Vương gia quả thật khiến tâm của tất cả nữ nhân đau đớn không thôi, không nghĩ tới, cuối cùng lại bị một người đồng dạng thân là nam nhân như người cướp mất, thật sự là ngoài dự kiến của mọi người mà!”

Ách?! Nàng nói rất đúng rốt cuộc là cái gì?! Lãnh Tà Dương chỉ cảm thấy một mảnh mơ hồ! Chẳng lẽ, nữ nhân này, muốn lôi kéo làm quen với hắn, sau đó mới tái tiêu diệt tình địch?! Ngẫm lại a, cái loại tình huống này thường có trong mấy cái tiểu thuyết thường chiếu trên TV, bình thường sẽ diễn ra dưới cục diện nào ta? Có phải việc đầu tiên nữ nhân này làm là sẽ cùng hắn kết thành tỷ đệ thật tốt không có bất kỳ điều gì giấu diếm lẫn nhau, rồi mới nhân cơ hội ném mình xuống ao hoặc là trong một phút hỗn loạn gài bẫy để mình cho nàng ăn một cái tát, trùng hợp ngay lúc đó cái người được gọi là nam diễn viên chính xuất hiện! Sau đó sau đó nữa rồi mới, chịu thảm cảnh bị ruồng rẫy vứt bỏ, trở thành nhai lão thử (con chuột đầu đường xó chợ), bị người người giết bỏ! Kết cục hảo thê thảm a..... Nghĩ tới cũng nhịn không được mà chảy nước mắt nước mũi khóc rống lên! Lãnh Tà Dương lắc lắc đầu, thoát khỏi cơn mơ màng về bi kịch của các nữ diễn viên! Lại ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt chân thành của Lan nhi: “Cho nên, các người nhất định phải hạnh phúc!”

“A?!” Lãnh Tà Dương cảm thấy được hiện tại cái gì cũng không biết cũng chẳng đút kết ra được cái kết luận gì! Cảm tưởng duy nhất còn sót lại trong hắn chính là, nữ nhân, quả nhiên không phải loại dễ đối phó đích a!!

Lan nhi chân thành lấy ra tú hoa thủ quyền (khăn tay thêu hoa) của mình, khẩn thiết nói: “Ta là thiết tình chúc phúc cho người và Vương gia! Hiện tại, mọi người đều cho rằng tình yêu của các người chính là thiên hạ tối hạnh phúc thiên trường địa cửu! Ta có thể gọi danh tự của người được không?”

Lãnh Tà Dương hoàn toàn sững sờ!

Lan nhi chìa về phía sau hắn: “Người xem, tỷ muội chúng ta nhất định sẽ đứng trên cùng một chiến tuyến với người! Nếu như hoàng thượng cùng thái hậu còn có tất cả các hoàng tộc nhân muốn ngăn cản các người, tất cả chúng ta sẽ trở thành lá chắn kiên cường hữu lực đằng sau các người!”

Lãnh Tà Dương hồ đồ mất rồi! Thuật ngữ hảo chuyên nghiệp a! Hắn quay đầu lại, quả nhiên là nhìn thấy đại hậu cung của Lăng Tà! Những nữ nhân xinh đẹp ấy, tất cả đều dùng ánh mắt mong đợi nhìn hắn! Khiến hắn cảm giác mao cốt tưng nhiên! Hắn đột nhiên nhớ tới một việc! Nguyên lai ở cổ đại, cũng có đồng nghiệp nữ a!

Vừa định mở miệng, thật vất vả mới không chế được sắc mặt vắn vẹo thân thể run rẩy của mình, Lãnh Tà Dương cười gượng: “Như vậy, đến đây chơi đấu địa chủ đi!”

“Không tốt không tốt Vương gia!!!”

Một giọng nữ hốt hoảng từ xa truyền tới, Lăng Tà nhíu mày! Tiểu nha hoàn này gần đây tựa hồ theo Lãnh

Tà Dương lẫn lộn vài ngày, lá gan quả thật cũng lớn hơn lúc trước! Hắn trừng mắt giận dữ, tiểu nha hoàn vốn đang hùng hổ xông tới cũng phải sợ tới mức rụt cổ lại!

”Rốt cuộc là chuyện gì?!” Lãng Tà trong lòng thầm chửi cái tên quản gia nhà hắn không biết đang ở nơi nào! Lúc này mới ngừng bút giương mắt nhìn về phía tiểu nha hoàn đang thở hổn hển!

Thạch Lựu thượng khí bất tiếp hạ tức giận nói: “Vương gia..... Ngài — hậu cung của ngài, nga, không đúng không đúng, thê thiếp của ngài tìm công tử gia của ta gây phiền toái a!!!”

“Cái gì!” Cả kinh, vẫn còn chưa kịp phản ứng, người cũng đã lao ra đi!

Chính là, Lãng Tà phong cấp hỏa lan (nhanh như gió tâm như hỏa thiêu) vọt tới gần hoa trì (ao hoa), liền nhìn thấy vô số nữ nhân tụ lại thành một đồng, tiếng cười nói vui vẻ không dứt! Cái trường hợp chết tiệt hoà thuận vui vẻ hoà thuận vui vẻ này rốt cuộc là sao đây?!

”Tà, lại đây a! Chúng ta đang đấu địa chủ, người muốn hay không cũng tới chơi đi?!” Lãng Tà Dương vừa nhắc đầu liền bắt gặp vẻ mặt âm trầm của Lãng Tà. Khả hắn vẫn không một chút để ý đến sắc mặt của người khác hướng bên kia mà trưng ra bộ mặt toe toét cười, lại còn vẫy vẫy tay!

Ngồi cạnh một đám đại nữ nhân như vậy mà còn cười như hoa si (nụ cười hớp hồn thiếu nữ a~~) thế kia!!! (uy, họ cũng đều là nữ nhân của người đó a!) Lãng Tà cũng không biết rốt cuộc tại sao mình lại sinh khí, y chỉ biết là, Lãng Tà Dương cho tới bây giờ cũng chưa từng cười với y nụ cười chân thật vui vẻ như thế!!! Khác biệt đả ngộ!! Lửa giận tiêu sái qua đi, đứng cạnh Lãng Tà Dương, lạnh lùng nhìn hắn!

Lãng Tà Dương tựa như đang hiển vật quý mà cầm bài của mình đưa đến trước mặt y, không ngừng lái nhai: “Người xem người xem! Kỹ thuật chơi bài cùng vận khí của ta, tuyệt đối có thể dùng để xuân thiên nga~!”

“Đây là cái gì?!” Loạn thất bát tao, màu sắc rực rỡ!

”Đương nhiên là bài a!” Lãng Tà Dương ghét bỏ nhìn hắn, “Người đừng nói là ngay cả thứ này cũng chưa gặp qua nhá?! Nhìn bộ dáng Lãng Tà người như vậy chắc là thật sự không biết rồi! Có muốn ta dạy cho người không?!”

“Đúng vậy đúng vậy Vương gia, rất đơn giản!” Lan nhi ở một bên xen mồm, ý cười dạt dào, “Vừa mới bắt đầu, ta cũng hiểu được đây là cái kỳ quái gì đó mà! Vương gia, để Dương Dương dạy người chơi đi a!”

Dương Dương?! Đây là là cách xưng hô quái quỷ gì?! Lãng Tà nhất thời lửa giận công tâm, ôm lấy Lãng Tà Dương thuận lợi để hắn ngồi lên chân mình, giữ đầu hắn, lạnh lùng nói: “Dạy ta!”

Đám nữ nhân bên cạnh vì cảnh tượng trước mắt mà âm thầm nuốt nước miếng! Một mỹ thiếu niên ngồi trên đùi của một nam nhân tuấn dật phi phàm! Một cảnh tượng đẹp mắt mà bao người thiết tha mơ ước a! Đại đa số nữ nhân đoán rằng tình cảnh cuối cùng được trình diễn trước mặt mình sẽ là một màn chân thương thực đạn (dao thực đạn thực)!

Mà một đồng nữ nhân vào ngày hôm nay cuối cùng cũng đã hiểu rõ một điều, nam nhân mà ghen tuông thì ngay cả nữ nhân cũng ko thể sánh được (câu này tương công ta chỉ, cảm ơn chàng nha); không gì cần nổi! Mà phải công nhận là đánh bài quả thật cũng cần có khả năng thiên phú gì đó nữa! Sau khi bị Lãng Tà luân phiên oanh tạc cho xoay trời chuyển đất! Tất cả mọi người sợ hãi lại kính ngưỡng nhìn về phía Lãng Tà: “Vương gia, ngài thật là hảo lợi hại a, lần đầu tiên đánh, hơn nữa chỉ nhìn một lần liền hiểu! Thật là lợi hại!”

“Đây là đương nhiên rồi!” Lãng Tà Dương tựa vào trong ngực người kia đắc ý nói, “Cũng không nhìn xem là ai thay hắn tọa trấn! Danh sư xuất cao đồ thôi!”

“Cái gì tọa trấn a!” Có Lãng Tà Dương ở nơi đây đùa giỡn, Lan nhi lá gan cũng trở nên lớn hơn, “Rõ ràng là đang ngồi trên đùi Vương gia! Nếu muốn biểu hiện ngọt ngào ân ái cũng không cần phải lớn mật như vậy a, kích thích tiểu nữ tử chúng ta mà!”

“Sao vậy, ghen tị! Có muốn tới ngồi ngồi một chút không?!” Lãng Tà Dương khiêu khích hất đầu, thuận tiện vòng tay ôm lấy cổ Lãng Tà!

”Buông tay!” Lãng Tà nhú nhú mày “Tà người nháo cái gì!” Lãng Tà Dương dụi dụi cọ xát vào ngực Lãng Tà. “Cổn xuống đi!” Tên gia khóa này không biết cứ lộn xộn như thế sẽ làm ta sinh hỏa sao?! “Không cần đâu! Tà rất ít khi chủ động ôm ta!”

Ôm?! Hiển nhiên người nói cùng người nghe đối với cái từ này không được thống nhất ý kiến cho lắm! Lãng Tà nhú mắt lại: “Ta không biết người nguyên lai là người thiếu thốn cái ‘ôm’ như thế!”

“Tà người tức giận rồi?! Thật là, bộ dáng tức giận của Tà sẽ làm người khác càng thêm thích thú a!” Lãng Tà Dương thổi một luồng không khí mát mẻ vào lỗ tai Lãng Tà, ý đồ trêu chọc hết sức rõ ràng!

”Cút ngay!” Lãng Tà một phen đẩy hất ra! Cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi! Kỳ thật chính y cũng biết, tư thái rời đi của mình cũng không khác gì so với chạt vật mà chạy! Y cũng không muốn lại để cho tên gia khóa kia tiếp tục hồ nháo, nếu không chính y cũng không biết có thể cầm lòng mà không xé hết y phục của hân rồi ở trước mặt mọi người thượng hân hay không!! Nghĩ đến thôi là đã thấy đáng sợ rồi! Nam nhân chính là có nhiều dục vọng a! Đồng tính, nhớ tới đã cảm thấy có chút khủng bố!

Lãng Tà Dương cười cười với đám nữ nhân đang ngây ngốc: “Tà hân then thùng rồi! Ta thấy lỗ tai của hân đỏ ửng cả lên! Ha ha! Thật sự là tên gia khóa đáng yêu!” Buổi tối hôm nay, nhất định phải thật sự thật sự thật sự tập kích người vào ban đêm nga~! Tà của ta!

Đáng yêu?! Then thùng?! Một đám nữ nhân mắt to trừng mắt nhỏ, đây là cách dùng từ mà những đôi tình nhân vẫn quen dùng đó sao?! Tiểu nữ hảo lãnh nha!!

12. Chương 12

Dưới ánh nến!

Lãng Tà buông quyển sách trên tay xuống! Mày tự nhiên nhú lại! Tròng mắt tuy rằng định trụ bất động, nhưng là, dựa vào cảm quan minh tuệ của chính mình, khóe miệng của y khẽ nhếch lên tạo thành một độ cong rét lạnh!

Có người! Đánh lên!

Tập trung lực chú ý, từ cạnh cửa chuyển hướng lên cửa sổ, rồi mới, định trụ! Xem ra tên đánh lên này quả thật rất thông thuộc đường đi! Lộng sát! Đúng lúc chỉ song (cửa sổ làm bằng giấy) bị vô thanh vô tức hoạch khai (rạch mở).

Hơi hơi âm hiểm cười một cái. Lãng Tà nhẹ nhàng đưa tay đến gần ngọn nến, dùng lệ thủy của lạp chúc (sáp chảy ra từ cây nến ấy) sẵn sàng nghênh đón không biết nhiều ít thích khách, hy vọng đối phương thích!

Cửa sổ bị ba một tiếng đẩy ra! Lãng Tà vươn tay xuất thủ bỗng nhiên ngưng bật, rồi mới nuốt một ngụm nước miếng! Khóe miệng run rẩy thật sự là không biết có nên hay không chửi ầm lên!

Ngoài cửa sổ là một tên phong tình vạn chủng gay!! Một thiếu niên xinh đẹp, mái tóc dài ngang vai phiêu đảng bay bay trong màn đêm, ánh nến le lói chiếu rọi xuống một đôi mắt sắc ngọc lưu ly, khuôn mặt kia tịnh bạch không hề có một chút son phấn nào, nhưng lại mang theo một màu hồng nhợt nhạt của mai khô (hoa hồng hay hoa mai khô), đôi môi không điểm chút son nhưng lại ánh lên sắc hồng hơi hơi hé mở, xinh đẹp tựa một viên đá quý thủy sắc. Nhất là trên người hân, chỉ khoát một tầng lụa trắng mỏng manh, đem thân thể mảnh khảnh xảo diệu (xinh đẹp khéo léo) câu dẫn như ẩn như hiện, chiếc cổ xinh đẹp để lộ dưới làn gió đêm lạnh lẽo! Làm cho người ta, không thể dời mắt.

Đột nhiên, ánh mắt Lãng Tà nhất thời trầm xuống: “Người tới đây làm gì?!” Dọc đường đi không biết đã có bao nhiêu kẻ nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp chết tiệt của hân?! Hiện tại, y bỗng nhiên cảm thấy hoài nghi, sắp xếp nhiều thị vệ ở những khoảng tối trong vương phủ như thế có phải là hại nhiều hơn lợi không!

Lãng Tà Dương ảm đạm cười, hai mắt to tròn lóe sáng quang mang: “Tà! Có phải hay không ghen a?! Không sao! Ta lệnh những người khác đi hết rồi! Bộ dáng xinh đẹp của người ta chỉ là để cho một mình người xem thôi!”

“Lệnh đi rồi?!” Tuy rằng vì một câu cuối cùng của Lãnh Tà Dương nói ra mà trong lòng có chút không hiểu vì sao lại cao hứng, nhưng mà, y vẫn nắm bắt được bộ phận mấu chốt của câu, chuyện gì thế này, Lãnh Tà y chọn người theo lý thuyết hẳn là chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình y, vào cái thời điểm nào mà lại nghe mệnh lệnh của cái tên xa lạ nửa đường muốn giết ta này?!

“Đúng vậy đúng vậy!” Lãnh Tà Dương cao hứng gật đầu, “Bọn họ đi đấu địa chủ hết rồi a! Ta vừa nói hôm nay ta muốn cho người một buổi tối thật lãng mạn, bọn họ cứ nhiên kéo nhau đi hết một người cũng không chừa lại! Tất cả đều đến phòng quần gia xem nào nhiệt! Phỏng chừng toàn bộ mọi người trong vương phủ cũng ở đó! Ha ha! Sao vậy?! Ta đối xử với người của người cũng không tệ lắm a?! Dù sao tương lai ta cũng là người một nhà với các người, xử sự hảo một chút cũng là nguyên tắc chủ nhà mà!”

“Người nói cái gì mà tương lai sau này cũng sẽ trở thành người một nhà?!” Lãnh Tà hai mắt đánh giá hẳn! Xem ra, quần gia đúng là quá rảnh rồi rồi! Lần sau phải để hẳn ném chút phiền toái, coi hẳn còn có... hay không thanh thần trông nom nhân sự bên này!

“Chúng ta sớm muộn gì cũng phải thành thân a!” Lãnh Tà Dương đương nhiên nói.

“Thành thân?!”

“Chính là thành thân thôi! Sao vậy, người nghĩ trốn tránh trách nhiệm với ta?!” Lãnh Tà Dương tức giận trừng mắt, một chân giẫm lên thành cửa sổ, ý đồ trở mình tiến vào!

Đôi chân thon dài trắng như tuyết kia..... Lãnh Tà chỉ cảm thấy nhiệt huyết đột nhiên dâng lên! Phản xạ có điều kiện lập tức rút tay về bụng kín cái mũi của mình! Hẳn không xác định được có phải mình đang chảy máu mũi hay không! Bởi vì Lãnh Tà Dương đi chân trần tới, cho nên, ngón chân nhỏ nhắn tinh xảo cùng đôi chân bạch ngọc ở trước mắt Lãnh Tà triển lộ ra một tư thái huyền diệu!

“Tà! Giúp hỗ trợ, ta leo không tới!” Chân ướt đầm vì sương mù, mà cửa sổ hiển nhiên rất trơn! Lãnh Tà Dương đưa ra thỉnh cầu nho nhỏ.

Lãnh Tà nhìn hẳn giây giũa trên cửa sổ, rồi mới thở dài một tiếng, nhận mệnh ôm hẳn từ trên thành cửa sổ vào! Chỉ một cái đụng chạm vào thân thể gầy yếu kia, y đã cảm thấy nhiệt huyết toàn thân càng thêm cuộn cuộn đến lợi hại! Ánh mắt không tự chủ được nhìn xuống đôi môi đỏ tươi như cánh hoa! Hầu kết chuyển động lên xuống! Y cố đè xuống dục vọng mà đem Lãnh Tà Dương từ trên cửa sổ để xuống, làm ra vẻ thoải mái buông ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng ngực ra. Xoay người sang chỗ khác, che dấu hô hấp không ổn định của chính mình.

“Tà?!” Lãnh Tà Dương xoay người bước ra trước mặt Lãnh Tà, có chút nghi hoặc, “Bộ dáng của ta, Tà không vui sao?! Đây chính là cách ăn mặc chỉ vì một mình người.....”

Lãnh Tà hít sâu một hơi, cúi đầu, chăm chú nhìn hẳn: “Chẳng lẽ ta cũng như những nam nhân khác, đều được người buổi tối dùng bộ dáng này mà đến phòng gặp gỡ sao? Người đều làm như thế này để câu dẫn những tên nam nhân người thấy vừa ý sao?! Ta không thể không nói, trò xiếc của người quả thật đã cũ rồi!”

“Lãnh Tà!” Lãnh Tà Dương ủy khuất cắn môi dưới, nói, “Nói cái gì câu dẫn a! Quả rất khó nghe a! Người ta đây là hấp dẫn!!! Hấp dẫn hiểu không?! Hơn nữa, người ta nào có lừa dối ong bướm như người nói a?! Trong lòng người ta vẫn chỉ có một mình người thôi!”

“Nói quả thật hảo nghe! Bản lĩnh lung lạc lòng người của người ngay cả bốn vương cũng không thể không bội phục! Thị vệ của ta tất cả đều là từ những đội quân trải qua huấn luyện đặc biệt trong hoàng cung tuyển ra, thậm chí ngay cả nha đầu nơi này đều là do một tay hoàng hậu dạy dỗ ra! Nếu không phải là lệnh của chủ tử bọn họ tuyệt đối sẽ không nghe! Ta thật là hảo kỳ lạ, người làm thế nào thu phục được những người này thế?! Dùng cùng một thủ đoạn giải quyết cả nam nhân lẫn nữ nhân? Quả nhiên là chỉ có người tài cán như Lãnh Tà Dương người mới có thể làm ra chuyện như vậy!” Lãnh Tà cũng không rõ ràng rốt cuộc mình sinh khí cái gì, lời nói đả thương người khác cứ như thế mà thốt ra, ngay cả con đường để quay về hồi tiếc cũng không còn!

Lãnh Tà Dương hai mắt đầm lệ chăm chú nhìn Lãnh Tà một lúc lâu sau, cuối cùng mới cúi đầu, thì thào nói: “Người tại sao không thích ta?”

“..... Bởi vì nhìn người không vừa mắt!” Lãng Tà vút tóc, người này luôn gây ảnh hưởng đến lực phán đoán cùng khả năng nhận tri khi đối mặt với những vấn đề của y! Cái hảo sự này quả thật không cần thiết! Nếu như bị đối thủ một mắt một còn phát hiện được, tuyệt đối sẽ bắt hấn để uy hiếp chính mình! Mà phương pháp giải quyết duy nhất chính là, thời điểm chưa lún vào quá sâu phải nhanh chóng thoát thân! Mà phương pháp thoát thân duy nhất chính là, phải bắt hòa với hấn!!! Nhưng là, y không dám khẳng định mình có thể làm được điều này!

Lãng Tà Dương hơi mím lại đôi môi đỏ mọng, cúi đầu không nói một câu.

Lãng Tà nhìn đỉnh đầu của hấn, cố gắng ức chế chính mình không có xông lên ôm cái thân hình đang run rẩy vì xúc động kia vào lòng!

Hai người cứ như thế trầm tịch bên dưới ánh nến, không ai nói chuyện. Sự yên lặng khiến người cơ hồ hít thở không thông.

Hồi lâu, mới là thanh âm nghẹn ngào của Lãng Tà Dương đang cúi đầu: “Ta đã biết! Mấy ngày này quấy rầy ngài thật sự đã gây cho ngài nhiều phiền toái! Biết rất rõ ràng người không thích ta nhưng ta vẫn cứ ôm hy vọng, tổng cho là mình có thể lay động lòng người! Xem ra, ta đã đánh giá quá cao chính mình! Ngày mai ta liền trở về Lung linh Các. Theo cửa sổ đi vào vẫn là theo cửa sổ đi ra ngoài thôi, dù sao mọi chuyện cũng đã rồi, đi đâu về đâu thì cũng vậy.” Nhẹ nhàng vòng qua thân thể cứng ngắc giống như tảng đá của Lãng Tà, Lãng Tà Dương cố hết sức leo lên cửa sổ, chính là, trượt chân, cả người kinh hô một tiếng: “A ”

Sau đó, thân thể rơi vào một cái ôm ấm áp! Hấn kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt thâm thúy như bầu trời đêm của Lãng Tà. Cấn cấn môi, đang chuẩn bị giẫy giụa: “Đa tạ Vương gia cứu giúp, thỉnh buông ra ”

Thanh âm còn lại đều bị chặn lại trong chính khoang miệng của mình! Lãng Tà Dương trừng to đôi mắt theo sau đó, chính là hấn cuồng tiếu khi thấy tâm lý gian kế được thực hiện, Lãng Tà a, dục cự hoàn nghênh (ta nghĩ chính là lửa tình đã cháy), muốn nói còn xấu hổ, bản lĩnh lạt mềm buộc chặt, người kỳ thật vẫn còn kém hơn ta! Hạnh phúc nhắm mắt lại, thật sâu cảm thụ đôi môi cùng đầu lưỡi giao triền. Lãng Tà cảm thấy được mình quả thật điên rồi! Khi nghe được thanh âm nghẹn ngào của hấn, một căn lý chí chi tuyến cuối cùng của mình rốt cuộc cũng đứt rụng! Thân thể luôn thành thật nhất, đi trước cả lý trí, nó từng bước ôm lấy thân hình từ trên cửa sổ trượt xuống, rồi mới, liều lĩnh hôn đôi môi ngay từ đầu đã nghĩ muốn xâm chiếm, liên tục mút vào!

“Buông.....” Lãng Tà Dương cố ý giẫy giụa giẫy giụa. Và hiệu quả đạt được chính là, khí lực chỗ cánh tay bị nắm tăng lên, hung hăng khóa hấn vào khuôn ngực rộng lớn kia.

“Không buông..... Có lẽ sau này, cũng sẽ không buông.....” Lãng Tà rời khỏi môi hấn, đầu lưỡi qua lại vẽ lên làn môi xinh đẹp, thanh âm mơ hồ theo yết hầu thoát ra, đại khái, thật sự rốt cuộc cũng không buông được, Một khắc kia khi y kéo hấn trở về! Trong lòng bỗng nhiên rung động một cảm giác quái dị mạc khả danh trạng không thể hình dung), đầu lưỡi giảo hoạt lại luồn vào cái nơi ngọt ngào kia, quét qua mọi góc ngách, cố gắng chạm tới mọi nơi nó muốn!

“Ngô.....” Một tiếng rên rỉ không thể khống chế theo yết hầu thoát ra, Lãng Tà Dương cảm thấy chính mình giống như lạc điệp (lá rụng) phiêu diêu trong mưa gió, trước mắt mờ mịt không rõ, cũng không biết chính mình đang ở nơi nào, thân thể hấn yếu đuối vô lực gắt gao ôm lấy cổ Lãng Tà, tựa như đang bắt lấy chỗ dựa duy nhất!

Thân thể Lãng Tà đột nhiên rung lên, rồi mới trở nên cứng còng, chỉ một câu rên rỉ nho nhỏ kia đã làm cho thần kinh của y vô cùng thác loạn! Một cỗ nhiệt khí thẳng hướng thân thể mà đi, rất nhanh truyền đến tứ chi bách hải, mỗi một lỗ chân lông nhỏ xíu cũng đứng lên kêu gào, giữ lấy thân thể trước mắt, tâm người này, thậm chí cả linh hồn!

Đầu lưỡi lướt qua, một sợi chỉ bạc ái muội vô tình bị kéo ra khỏi khoang miệng hai người, thóa dịch (nước bọt) không kịp nuốt thuận thể chảy dọc theo chiếc cổ bóng loáng của Lãng Tà Dương, Lãng Tà thâm trầm đến đáng sợ, sau đó, những nụ hôn nho nhỏ cứ một đường trượt xuống.....

“A, Tà.....” Cổ cùng tào dương trước ngực như bị hỏa diễm (ngọn lửa) thiêu đốt mang đến cảm giác tê dại khiến Lãng Tà Dương không tự kiềm hãm được mà phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng.

Bàn tay trái không kiêng nể gì du dờn trên cơ thể hoạt non (trơn nhẵn non mềm), còn tay phải vừa mạnh mẽ hữu lực vừa nhẹ nhàng tinh tế ôm lấy thân hình Lãnh Tà Dương, như sợ chỉ cần mạnh tay một chút sẽ khiến cái thắc lưng kia gãy đoạn, Lãnh tà lệ làng kéo thân thể kia hướng đến sàng thấp được thiết trí (thiết kế trang trí) trong phòng.

Cảm nhận được bàn tay to đang đặt bên hông vuốt ve trước ngực mình, Lãnh Tà Dương thân hình thoáng run rẩy, tuy rằng lần trước cũng đã phát sinh chuyện này, nhưng lúc đó chính mình có ăn được của Tầm Kính, lý trí hơn phân nửa cũng đã mơ hồ, nói thực ra thì cái chuyện xảy ra đêm hôm đó có hơn phân nửa hẳn chẳng nhớ được gì, chính là hiện tại, Lãnh Tà động tác chậm rãi chạm vào người hắn, dường như là cố ý tra tấn hắn, khơi gợi lên một trận lại một trận hỏa hoa, nhưng không có ý định giúp hắn dập tắt nó.

“Tà.....” Lãnh Tà Dương khó nhịn vắn vẹo thân thể, tên gia hỏa này kỹ thuật rất cao siêu, lại khiến mình nhanh chóng lâm vào trầm luân, chỉ có thể để mặc cho y chỉ huy! Chính là, quá chậm, hai tay di động chậm rãi như thế nhưng lại không dời đến nơi sở nguyện mà hẳn hy vọng sẽ đến. Cắn chặt răng, Lãnh Tà Dương hít sâu một hơi, hai bàn tay thăm dò lộn xộn không an phận xé ra y phục của Lãnh Tà, vuốt ve khuôn ngực rắn chắc kia!

“Tà Dương!” Lãnh Tà hít vào một hơi lãnh khí! Y không muốn thương tổn hắn nên mới cố ý tiến hành chậm như thế, nhưng mà tiểu đông tây này tựa hồ rất bất mãn, cố ý cấp tiến khiêu khích y, làm cho y thật vất vả mới đè nén xuống được dục vọng lần thứ hai khó có thể khống chế, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai đối phương nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Ta không muốn làm người bị thương! Người nghe ta nói một chút!”

Lãnh Tà Dương chớp chớp con ngươi như thủy, nói: “Chính là ta nghĩ muốn người!”

Lãnh Tà ngẩng đầu, chăm chú nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy hỏa nhiệt chỉ hận không thể nhanh chóng đem hắn cắn nuốt, để hắn trở thành một phần của thân thể mình! Sau đó, lại cúi đầu, y đã muốn biến thành một con mãnh thú phát cuồng, thô bạo vừa mút vừa cắn trên da thịt trắng nõn kia, lưu lại những vết giáo ngân đỏ ửng rải rác, tuyên bố dấu vết chiếm hữu của y!

“A.....” Lãnh Tà Dương thất thanh kêu lên! Hắn thật không dám tin cái thanh âm làm cho người khác mặt đỏ tim đập kia lại phát ra từ cổ họng của mình! Chỗ bị cắn mút, vừa đau đớn, vừa mang lại khoái ý, khiến cho thân thể càng thêm trống rỗng, giống như đang chờ đợi một cái gì đó được giải phóng!

Bàn tay to của Lãnh Tà không ngừng tham tiến vào giữa đôi chân trắng nõn kia, đôi tay như ác ma di động qua lại giữa hai bắp đùi, nhưng không chạm vào địa phương cấm kỵ của Lãnh Tà Dương.

“Tà.....” Lãnh Tà Dương thanh âm run rẩy, gắt gao nắm chặt lấy bắp vai Lãnh Tà, cầu xin.

“Tiểu đông tây, người quả thật rất đáng yêu! Ta sẽ cho người ba ngày không xuống giường được!” Lãnh Tà oán hận nói, dùng sức cắn mạnh lên ngực hắn, vừa lòng khi nghe thấy Lãnh Tà Dương thét lên chói tai!

Chậm rãi đùa bỡn cái địa phương đã vì mình mà cương lên, bên tai cứ vang lên những tiếng rên rỉ cao thấp của Lãnh Tà Dương, Lãnh Tà cảm thấy được sự nhẫn nại của mình sắp nổ tung rồi! Nhu cầu cấp bách giải quyết dục vọng bị tiếng kêu thúc giục của Lãnh Tà Dương kích thích càng khiến y mồ hôi đầm đìa!

“A.....” Lãnh Tà Dương thân thể nảy lên, phóng thích ở trong tay Lãnh Tà, rồi mới, thân thể ướt đẫm mồ hôi như là bị rút hết khí lực ngã lên nhuyển thác, kịch liệt thở dốc! Hai mắt của hắn xầu hổ và giận dữ trừng trừng Lãnh Tà, tên mặt người dạ thú này, mình cũng bị y lột sạch không thừa, còn y lại quần áo chỉnh tề tượng như thánh nhân quân tử, sớm biết thế mình trước tiên sẽ lột hết y phục của y, chuyện còn lại tính sau! Hoặc là, mình không nên ăn mặc ít vải như thế đến đây! Cắn bản hắn là mình phải mặc trong ba tầng ngoài ba tầng mới đúng, để cho tên gia hỏa này vừa cỡi vừa bóc hỏa! Thật là..... Oán hận trong đầu chợt đứt đoạn, chỉ là bởi vì chỗ riêng tư phía sau bị một ngón tay cường lực sáp nhập!

“Đau! Đau..... Đau a.....” Đau chết người! Lần đầu tiên cũng không có đau như thế! (Dương Dương a, người còn nhớ rõ lần đầu tiên của người a?!) Lãnh Tà Dương một mặt nhăn nhó một bên liều mạng hít vào, ý đồ muốn giảm bớt thương tổn do bị dị vật xâm lấn.

“Nhịn một chút, Tà Dương, vì ta, nhịn một chút được không?” Lãnh Tà một bên nhỏ giọng ôn nhu, một mặt lại tàn khốc sát nhập ngón tay thứ hai vào! Tại không gian nhỏ kia khuếch trương chuyển động,

hai mắt cũng là một mảnh đỏ đậm, hiện tại hôm nay, nếu y không chiếm được thư giải (thư thả giải tỏa), ngày mai khắp thiên hạ đều sẽ biết cảnh dương vương y bởi vì bất mãn mà chết!

“Chính là, đau quá..... A.....” Một chút khoái cảm chết tiệt trong truyền thuyết đều không có! Này tính là cái tình ái gì a?! Lãnh Tà Dương hấn mặc kệ!!! Chịu không nổi rống to, “Người đi ra cho ta, ta mặc kệ, người đi tìm hậu cung của người là được rồi! Không so đo với người nữa!!! Buông tha ta a ”

Ngón tay rút ra, làm cho thân thể hấn run rẩy vì cảm giác trống trải, rồi đột nhiên một thứ gì đó càng thêm thô to chen vào, lại làm cho hấn đau đến mức nước mắt bay tán loạn: “Mẹ nó Lãng Tà người cái đồ vương bát đần!! Ta sẽ giết người!!!”

Đem hai chân hấn mạnh mẽ tách ra, chiết thành một loại góc độ cơ hồ không thể đạt được, Lãng Tà cắn răng: “Thực xin lỗi, Tà Dương, là người câu dẫn ta! Hiện tại, ráng nhẫn cho ta!”

“Ngô..... A!” Ai nhìn được a, đau chết người rồi! Cứu mạng a! Mấy tên đang đấu địa chủ kia, các người tốt xấu đến xem ta a, cường bạo a, giết người a.....

Lãng Tà cố gắng khống chế chính mình, thật vất vả mới hoàn toàn đi vào, chính là, y cũng rất đau! Thật chặt! Một mặt hạ xuống vô số nụ hôn trên khuôn ngực loang lổ những dấu hôn xanh tím, một mặt đưa tay thăm dò, nhu nhu chỗ kết hợp của hai người, mềm giọng khuyến bảo: “Tà Dương, phóng thoải mái, ta không động đây.....”

Ai quản người a! Ta cũng muốn động a! Lãnh Tà Dương vặn vẹo thân thể muốn thoát khỏi cơn đau đớn như bị lửa đốt này, nhưng bên tai lại nghe thấy tiếng hút không khí của Lãng Tà mà trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm bất hảo..... Ô..... Hấn dường như đã phạm vào một cái sai lầm ngu xuẩn.....

Lãng Tà quyết định mặc kệ hấn, chủ yếu là y nghĩ muốn quản cũng quản không được! Chế trụ thất lưng mảnh khảnh, bắt đầu không hề tiết chế mà ra vào sáp nhập tác nhu! Đêm rất dài, mọi người quyết định chơi đấu địa chủ suốt đêm, thư phòng của quản gia cũng thực xa xôi, cho nên, không ai nghe thấy thanh âm như lợn bị chọc tiết của Lãnh Tà Dương trước nửa đêm, và tiếng rên rỉ mị hoặc nửa đêm về sáng.....

Lãnh Tà Dương mệt nhọc cả đêm trước khi chìm vào giấc ngủ đã sấm hối một câu, quai quai, ta hấn là nên mang theo người tới đây.....

13. Chương 13

Nhất túc tham hoan (một đêm hoan ái) kết cục chính là, trọn đời không được siêu thoát!

Lãnh Tà Dương dựa vào khuôn ngực trần của Lãng Tà, ngay cả tay một chút cũng lười động, Lãng Tà một tay ôm hấn, một tay ôn nhu vuốt ve trên thất lưng đang đau nhức của hấn. Lãnh Tà Dương thoải mái phát ra một tiếng thở dài.

“Đỡ hơn chút nào không Tà Dương?” Lãnh Tà xem xét người đang nằm trong lòng mình, lại phát hiện hấn ánh mắt hơi hơi mị, không nhúc nhích.

“Mệt chết người!” Tinh mâu nửa mở, Lãnh Tà Dương ai oán trừng mắt liếc nhìn Lãng Tà một cái, “Cũng không nhìn xem là ai làm hại! Đáng giận!”

Lãng Tà mỉm cười, càng ôm chặt lấy người trong lòng.

Hồi lâu, Lãnh Tà Dương mới nghe được mấy thanh âm không thể nghe thấy từ đỉnh đầu truyền đến: “Chúng ta, cứ như vậy đi xuống đi!”

“Ý tứ gì?!” Lãnh Tà Dương vội vàng chuyển động thân thể, “Cái gì kêu cứ như vậy?! Muốn ta trở thành nam sủng của người quá a!” Hấn vội vàng hít vào, chỉ là bởi vì động đến miệng vết thương ở chỗ khó có thể nói ra! Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia thoáng trắng xanh, Lãng Tà đau lòng vội vàng đè hấn xuống, nói: “Người không cần gấp, ta không phải có ý kia!”

“Vậy người có ý tứ gì?!” Lãnh Tà Dương dùng sức đẩy tay hấn ra, oán hận nói, “Quả nhiên người là tên lang tâm cầu phước, ăn sạch sẽ liền trở mặt, chán ghét, ta chán ghét người! Biến đi cho ta!”

Lăng Tà nóng lòng ngăn chặn thân thể lộn xộn cùng hai tay đang quơ quào của hắn, cuối cùng để đơn giản toàn bộ thân thể đều đề lên! Lăng Tà Dương kêu lên một tiếng đau đớn, nhúc nhích không được, tức giận quay đầu sang một bên. Lăng Tà giải thích: “Ta căn bản là không phải có ý tứ kia! Tà Dương người hiểu lầm! Chính là..... Người có biết rằng ta sẽ không biểu đạt tình cảm của mình ”

“Ta không biết!”

“Tà Dương! Ta chỉ là muốn nói, ta nguyện ý vĩnh viễn ở cùng một chỗ với người!” Kéo mặt người bên dưới đối diện với chính mình, Lăng Tà dùng ánh mắt thâm tình chăm chú nhìn hắn

“Người nguyện ý ta cũng không nguyện ý!” Lăng Tà Dương gương mặt đỏ ửng không không chịu thua kém, hắn nhỏ giọng nói thầm.

“Nói cái gì thể tiểu họa dẫn (Qt ca dịch là tiểu bại hoại)!” Lăng Tà chăm chú nhìn hắn, rồi mới lộ ra nụ cười tà ác! Lăng Tà Dương thầm kêu không ổn, vừa muốn đứng lên lại bị đè xuống! Ma trảo của Lăng đã muốn bắt đầu tàn sát bữa bãi các chỗ mẫn cảm trên thân thể hắn!

“Ha ha..... Hồn dẫn..... Ha.....” Chết tiệt, dám xài đề tiện chiêu! Lăng Tà Dương một mặt tránh né công kích vô xử bất tại một mặt mệt mỏi thở hồng hộc! Cười đến mức thượng khí bất tiếp hạ khí! Chết tiệt, tối hôm qua bị gây sức ép một phen, tên gia hỏa này sớm đã phát hiện những chỗ mẫn cảm của mình, Lăng Tà đang nhìn dung nhan nguyên bản tái nhợt của Lăng Tà Dương vì một phe loạn động của mình mà khuôn mặt thoáng ửng đỏ, lúc này mới đột nhiên phần nộ thu tay lại, đặt trán mình lên trán đối phương nói: “Gả cho ta đi!”

Lăng Tà Dương ra vẻ nghiêm túc: “Ta suy nghĩ một chút.”

“Bóp chết người a!” Lăng Tà vừa yêu vừa hận xoa bóp chớp mũi hắn.

Lăng Tà Dương cười hắc hắc: “Đương nhiên, hầu môn nhất nhập thâm tự hải mà, hướng chi lại là Cảnh Dương Vương phủ của người! Đây chính là nhất kiện sự tình cần thận trọng! Dù sao Lăng đại công tử ta cả đời mới có duy nhất một lần như vậy! Giá hay không giá đây a (ý bạn Dương là có nên lấy chồng hay không), thật sự là buồn rầu a!”

“Tiểu họa dẫn! Vẫn chưa biết điều a?!” Lăng Tà mắt nhú lại, ý đồ lần thứ hai vươn ma thủ.

Lăng Tà Dương thấy thế vội vàng nhất tay đầu hàng: “Ta sợ người! Ta giá (lấy) a!”

“Nói sớm không phải tốt hơn sao?!” Thương xót hôn lên trán hắn, Lăng Tà xoay người ngồi xuống, rồi mới bắt đầu tính toán, “Chuyện này cấp thái hậu một cái cái tín nhân là được rồi, tên hoàng đế hồ đồ kia không biết cũng được, đương nhiên, phải thông tri mẫu thân, nàng chính là người chủ hôn, còn có chính là, thê tử của Lăng Tà ta, đương nhiên là phải uy phong bát diện (uy phong tứ phương tám hướng) quang minh chính đại mà thú chính môn, tốt nhất hiện tại nên thông tri quản gia đi chọn ngày.....”

“Lăng Tà.....”

“Tháng này có phải là quá sớm hay không?! Tháng sau như thế nào?! Thây kệ, đêm dài lắm mộng! Việc này vẫn là sớm lo liệu nên kết thúc sớm thật sớm.....”

“Lăng Tà!” Lăng Tà Dương dùng sức lay lay thân thể đối phương, mới khiến cho hồn của Lăng Tà cuối cùng cũng trở về vị trí cũ, “Ta hỏi người!”

“Nói!”

“Người có mẫu thân?!”

“Đương nhiên, mọi người đều do nương sinh ra! Ta có mẫu thân bộ kỳ quái lắm sao?!” Lăng Tà ánh mắt quái dị nhìn Lăng Tà Dương, rồi sau đó về mặt giả hưng phấn, làm cho y cảm thấy mặc danh kỳ diệu.

“Người có mẫu thân a.....” Lăng Tà Dương thì thào tự nói, “Nói cách khác đó chính là chương ngại vật cường đại nhất trong truyền thuyết của hai người diễn viên! Ha hã, cái loại người này bình thường chính là loại nhân vật ương ngạnh bông đá uyên ương mềm không muốn cứng cũng không chịu a, khiến cho diễn viên trải qua thiên tân vạn khổ nhận hết tương tư dày vò cuối cùng khiến cho hai diễn viên chính xung đột phản bội rồi ly khai nhau! Oa, nhớ tới liền thấy hưng phấn nha, người ta muốn giao thủ cư nhiên chính là loại

người này a!” Từ từ, tựa hồ quên đi cái gì đó, Lãng Tà Dương ngẩng đầu, chờ đợi hỏi: “Nàng..... Còn khỏe mạnh chứ?”

“Đương nhiên! Cái tên khóa bốn não đại (đầu óc chậm chạp ngốc nghếch) người rớt cuộc là nghĩ cái gì a!” Lãng Tà nhìn vào con người rạng rỡ sinh huy kia, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh toàn thân, y nguyên lai, một chút cũng không thể hiểu được người này a.....

Phụ thân của Lãng Tà năm đó chinh chiến sa trường đã chết trong chiến trận, mà mẹ của y sau khi trưởng phu mất đi, hàng năm vẫn lên núi ăn chay niệm phật. Trên cơ bản, nếu trong hoàng tộc không có phát sinh đại sự gì thì chắc cũng sẽ không bước ra khỏi ni cô am trên ngọn núi cao kia nửa bước, nhưng tình huống lần này không phải là nhỏ, bởi vì đứa con độc nhất của nàng, hương hỏa cuối cùng của gia môn bọn họ, cư nhiên lại nghênh thú (cưới vợ) một người nam nhân, hơn nữa tin tức này đã sớm huyền huyền ồn ào khiến dư luận náo loạn xôn xao!

Nhìn nữ nhân trung niên 40 tuổi không đến phong vận dư âm hiền lành phú quý trang nghiêm được nhược can nha đầu cùng người hầu vây quanh lúc tiến vào, Lãng Tà Dương đánh một cái ngáp, hần nuôi dưỡng thể lực đã lâu, đã sớm đợi vị Vương phi này đại giá! Nghe nói vị Vương phi này xuất thân từ thượng thư phủ, từ nhỏ đã chịu phong kiến giáo dục nghiêm khắc, đối với loại chuyện thành thân giữa nam nhân cùng nam nhân phải là phi thường bài xích, nhất là khi nghe nói Lãng Tà từ nhỏ đã có một vị hôn thê là công chúa hiện đang ở trong hoàng cung, trong lòng hưng phấn muốn chết! Hần sắp gặp phải ái luyện khảm khảm nhất sinh a (tình yêu trắc trở ghập ghềnh lưu luyến cả đời)..... Ha ha.....

“Mẫu thân!” Lãng Tà cung kính tiến lên, từ trên mã xa nâng đỡ nương của mình bước xuống, đối người đang ăn chân gà phía sau mình nói, “Tà Dương, còn không mau lại đây kiến quá mẫu thân đại nhân!”

Lãng Tà Dương quay qua quay lại giằng co nửa ngày mới ôm lấy chân gà tiến lên phía trước miệng nhai thịt gà lẩm bẩm phát ra thanh âm mơ hồ không rõ: “Bái kiến Vương phi nương nương!” Động tác của mình càng thô lỗ càng không lễ phép sẽ càng làm cho vị Vương phi lớn lên trong quy củ này không chịu để yên, hơn nữa lưu cho nàng ấn tượng đầu tiên càng kém, lộ trình luyện ái của mình sẽ càng thêm khúc chiết! Nghĩ đến đây, Lãng Tà Dương nhất thời hưng phấn kích động khó có thể kiềm lại, thế là lại hung hăng cắn đầy một mồm chân gà!

Ở phía sau hần, nha hoàn nô bộc người hầu đầu đầu đầy hắc tuyến vì hần lo lắng đề phòng! Lãng Tà lúc này mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ý đồ thay hần biện giải hai câu cùng lão bà: “Mẫu thân, hần chính là có chút tham ăn..... Ách, cái kia, người xem hần gầy như thế này, chính là trước kia chưa từng ăn qua thứ gì hảo, cho nên hiện tại ta nghĩ nên để hần bồi bổ.....”

“Bổ thân thể ăn chân gà hữu dụng sao?” Không hổ là Vương phi a! Một từ đánh ngay yếu điểm. Vương phi nhìn nhìn Lãng Tà Dương bộ dáng như lang thôn hổ yết (cắn nuốt như hổ sói), thở dài lắc lắc đầu.

Sau đó, Vương phi quay đầu nói với nha đầu thường niên vẫn hầu hạ bên người: “Phái người đi đón Hoán Ninh công chúa xuất cung ra ngoài ngoạ vài ngày.”

“Là!”

Lãng Tà Dương kinh hãi, ngay từ đầu đã xuất kích mạnh mẽ như thế?! Hoán Ninh công chúa kia chính là con dâu tương lai trên danh nghĩa của nàng mà! Đó chính là cái tên chính tông đứng đầu trong danh sách tình địch của mình! Cái này, là mình lấy một địch hai..... Ân, lộc tử thù thủ (nai chết trong tay ai), mở màn, Vương phi bỏ lại mọi người, phù liêu nha đầu nâng tay nàng hướng vào vương phủ. Đi theo nàng phía sau, Lãng Tà trừng mắt liếc Lãng Tà Dương một cái, nhưng vẫn là nhịn không được tiến lại liếm liếm khoe môi ai đó, cướp đi một miếng thịt gà, dặn dò: “Người không nên ăn uống như thế này nữa a?! Mẫu thân hội mất hứng!”

“Lời này nên là ta nói đi!” Lãng Tà Dương đồng dạng trừng lại, “Ta ăn chân gà của ta, người tới xem cái gì náo nhiệt?! Đại hiếu tử !”

Mỗi người đều biết, Cảnh Dương Vương gia Lãng Tà nghiêm nghị hỉ nộ bất định hơn nữa phê sát thành tánh, nhưng mà, đối với mẫu thân của mình chính là kính ái vô cùng! Lấy phương diện hiếu thuận mà nói, y là vô khả thao địch! Lãng Tà cũng không phải không biết Lãng Tà Dương đang cấu kính, thời điểm biết

được y có một vị hôn thê, hân tặc giận ném bể vài cái bình hoa! Y buồn cười búng búng cái trán của hân, nói: “Được rồi, đừng nóng giận! Để ta kêu trù tử (đầu bếp) làm vài món hảo ăn cấp người!”

“Ân!” Lãnh Tà Dương ánh mắt chợt lóe, ngoan ngoãn gật gật đầu sau lại ngẩng đầu, ngọt ngào nói, “Kia, hôn nhẹ!”

Lăng Tà cầu còn không được! Cúi đầu lập tức cho hân một cái hôn thật sâu. Gia nô bình thường nhìn quen không trách đều xem đó như phong cảnh mà hân thưởng (vui vẻ ngắm nhìn), mà cái người mới trở về lại tròn mắt xem hai người như là xem quái vật không coi ai ra gì.

“Tà nhi!” Một cái thanh âm uy nghiêm vang lên! Gián đoạn khoảng khắc ngọt ngào của hai người, Lăng Tà quay đầu lại, nhìn thấy chính là ánh mắt bình tĩnh nhưng lại mang đầy vẻ trách móc nặng nề của mẫu thân đại nhân y.

Lăng Tà lập tức hiểu được gian kế của Lãnh Tà Dương, y xuất thủ hung hăng nhéo ngay thất lưng hân, cười mắng: “Tiểu hoại đản!” Rồi mới, vội vàng đuổi theo lão bà nương của y!

Lãnh Tà Dương đau đến xuy nha liệt chảy, không ngừng xoa xoa thất lưng của mình, cái tên đáng bị ngàn đao phanh thây kia ra tay cũng ác thật! Bất quá chỉ là muốn kích thích kích thích mẫu thân đại nhân thân ái của y thôi, ra tay như vậy là muốn khiến mình tàn phế sao?! Đáng giận nam nhân!

Thạch Lựu đang đứng một bên vội vàng chạy lại đỡ hân, nhỏ giọng khuyên bảo: “Công tử, ngài cũng đừng rước phiền phức đến cho Vương gia! Vương phi nương nương chính là người trọng yếu nhất của Vương gia. Người a, nếu muốn tiến vào cánh cửa Vương phủ, trước hết phải qua một ải của nàng! Đừng đối đầu với nương nương!”

“Thiết!” Lãnh Tà Dương khinh thường nghiêng đầu sang chỗ khác, tiếp tục ăn chân gà, hung hăng cắn xuống, mới phát giác chỗ răng nanh hơi đau! Nhìn kỹ, trong tay chỉ còn lại có một cái xương gà trụi lủi! A? Thịt gà chạy đi đâu rồi?!

Lãnh Tà Dương rất nhanh liền phát hiện ý kiến của hân và Vương phi bất đồng đến mức độ nào. Vương phi là một người hết lòng hướng Phật, hàng năm ăn chay, một chút cũng không chạm vào thức ăn mặn! Mà Lãnh Tà Dương, nếu không có thịt cá hầu hạ cũng là kiên quyết không động đũa! Cho nên, thức ăn trên trác tử (bàn ăn cơm) liền có chút quái dị! Phân nửa trác tử bên Vương phi tất cả đều là rau xanh cây cải củ, còn phân nửa trác tử bên Lãnh Tà Dương tất cả đều là hải sản bảo muối! Bên này nhìn bên kia đã thấy ngán, bên kia xem bên này cũng ăn không vô! Lăng Tà ngồi ở giữa, đồ ăn cũng không dám gắp một chút, Vương gia đáng thương ngày thường uy phong lẫm lẫm nay chỉ có thể ăn cơm trắng!

Vài ngày tiếp theo! Lãnh Tà Dương cuối cùng nghĩ lại cho qua, tựa hồ vẫn chính là do mình đi gây phiền toái với bên kia, còn vị Vương phi kia chỉ là hoàn toàn bất động thanh sắc, đối hân chẳng quan tâm! Không hổ là người ăn muối còn nhiều hơn mình ăn cơm, quả là một nhân vật lợi hại, Lãnh Tà Dương kết luận

Vào ngày thứ năm toàn bộ Cảnh Dương Vương phủ phiêu đảng trong một bầu không khí quái dị, cũng chính là lúc mặt trời mọc khi Vương phi trở về, trận này vô liêu vô thanh nhưng làm cho người ta phi thường không thể tưởng tượng cảm nhận được chiến tranh đã đến hồi gay cấn.

Nguyên nhân là vào giữa trưa của một năm nào đó tháng nào đó ngày nào đó, Vương phi nương nương đang ăn một đĩa rau xanh, sau đó, chỉ thấy Lãnh Tà Dương ngồi đối diện nàng giơ tay chém xuống, một con lý ngư (cá chép) còn sống lập tức chết tươi, đầu cá cứ thế bay ra, máu tươi ba thước! Trong khoảnh khắc đó, mọi người sững sờ, ngay cả người khởi xướng là Lãnh Tà Dương cũng thoáng sững sờ, đao công của hân, không đến nỗi.....

“Tà Dương! Người rốt cuộc đang làm cái gì?!” Nhìn mẫu thân của mình trên mặt loang lổ vết máu, Lăng Tà không thể nhịn được nữa cuối cùng vỗ cái bàn làm rõ lập trường tức khắc chỉ ra chiến trận lần này là Lãnh Tà Dương một mình đấu với Vương phi.

Lãnh Tà Dương cũng không dự đoán được chính mình gần đây gây ra rất nhiều sự tình đến vậy, chỉ là có chút luống cuống chân tay cúi thấp đầu, gặt gao cần mồi của mình.

Nhìn nha hoàn đem y phục của mẫu thân thay đổi, lau sạch mặt, nàng thể nhưng lại không có một chút ý tứ tức giận. Lăng Tà cũng nhẹ nhàng thở ra, quay đầu trách cứ: “Người mấy ngày nay rốt cuộc là muốn

nháo cái gì a?! Mau hướng mẫu thân đại nhân giải thích!..... Tà Dương!!”

Lãnh Tà Dương ngẩng đầu hai mắt nhìn hấn, nhỏ giọng nức nở hai câu, xông ra ngoài chạy mất! “Mẫu thân..... Thực xin lỗi..... Ta đi xem hấn, hấn mấy ngày nay có điểm gì là lạ, hy vọng người tha thứ!” Tâm tư Lãnh Tà đều bị bộ dáng ủy khuất cùng thương tâm vừa rồi của Lãnh Tà Dương rung động, không kịp nhiều lời, liền lập tức đuổi theo!

Nếu y vừa rồi không có nghe sai, Tà Dương nói chính là, khi dễ ta không có nương.....

14. Chương 14

Mặc dù mẫu thân của mình cái gì cũng chưa nói, nhưng mà, Lãnh Tà chính là biết nàng không chút hài lòng với Lãnh Tà Dương! Bởi vì Lãnh Tà Dương gần đây luôn có cố ý chọc tức nàng. Tính tình thích đùa giỡn cùng nháo sự cũng không được tự nhiên! Đây chính là chuyện chưa từng phát sinh qua. Vô cùng lo lắng đuổi theo, Lãnh Tà hoàn toàn thật không ngờ chính mình đã gần như thăng cấp biến thành một bà mẹ!

Đuổi theo qua một hành lang dài, chỉ thấy Lãnh Tà Dương đang ngồi ngơ ngẩn cạnh hà hoa trì (ao sen).

“Tà Dương!”

Lãnh Tà Dương quay đầu lại, liếc mắt nhìn Lãnh Tà một cái, lại nghiêng đầu. Lãnh Tà kinh ngạc phát hiện vừa rồi dưới ánh mặt trời khuôn mặt kia cứ nhiên lệ thủy đầm đìa! Trong lòng bỗng thất lại đau đớn, tâm tình định trách cứ đã sớm quăng lên chín tầng mây. Nhanh bước lên, ngồi xổm bên cạnh hấn, nâng lên khuôn mặt kia, ân cần hỏi đến: “Xảy ra chuyện gì?! Ai chọc giận người?”

“Tà, ” Lãnh Tà Dương nhún nhún cái mũi, “Ta cũng thật không hiểu, người xem, ta cuối cùng vẫn cùng mẹ mẹ người đối đầu, nàng đi đông ta càng muốn đi tây, nàng ăn chay ta liền cố ý sát sinh, nàng có phải hay không phi thường chán ghét ta, vĩnh viễn cũng không thể thích ta?”

Lãnh Tà sửng sốt một chút, y cảm thấy bị Lãnh Tà Dương khiến cho hồ đồ rồi: “Cố ý? Người là cố ý làm như vậy? Người tại sao phải làm như thế a! Chỉ cần người ngoan ngoãn, nương ta vẫn sẽ thích người!”

“Ồ.....” Tà Dương vui đầu vào trong ngực Lãnh Tà, khóc lớn, “Nàng khẳng định sẽ không thích ta! Ta thích nàng như vậy, hình dáng nàng tựa như mẹ mẹ của ta! Hiện tại, nàng nhất định cho rằng ta một hài tử nhân tính thảo yếm (khiến người chán ghét), nàng không có khả năng thích ta! Ồ.....”

Lãnh Tà đột nhiên minh bạch! Lãnh Tà Dương nói hấn không có mẹ mẹ! Chẳng lẽ mẫu thân của hấn gặp chuyện sao?! Mà hấn vì muốn mẫu thân của mình chú ý, mới cố ý cùng nàng đối nghịch?! Thật là..... Khiến người vừa tức giận vừa buồn cười,Lãnh Tà vỗ vỗ lưng hấn, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân của Tà Dương, có chuyện gì?”

Trong ngực truyền đến thanh âm ai đồng ai oán: “Ta là cô nhi, ta không có nương, cũng không có cha!”

Lãnh Tà trong lòng căng thẳng,cô nhi?! Khó trách tính tình Tà Dương lại quật cường như thế! Thời điểm nhìn thấy gương mặt hiền lành của mẫu thân mình liền nhận không được nhớ tới mẫu thân chưa từng gặp mặt, thế là đã nghĩ mẫu thân của mình có phải hay không cũng ôn nhu xinh đẹp như vậy..... Cho nên, liền làm hết mọi chuyện miễn sao được nàng chú ý tới..... Thật là đứa nhỏ quái dị a!

Lãnh Tà Dương đột nhiên thối lui, dùng tay áo lung tung xoa xoa mặt, cúi thấp đầu, trầm ngâm nói: “Tà..... Ta không biết mình còn có thể ở nơi này bao lâu.....”

“Đương nhiên là cả đời!” Thanh âm của Lãnh Tà nhất thời ngưng bật, chân thật đáng tin nói! Y không thích Tà Dương nói nói như vậy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ly khai y! Làm cho thần kinh của y cũng khẩn trương hấn lên! Y gắt gao nắm lấy bả vai Lãnh Tà Dương, nhìn vào ánh mắt kia, nói: “Tà Dương, nói cho ta biết, người vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi!”

“Ta.....” Lãnh Tà Dương ánh mắt dao động, hấn cũng không muốn rời đi, chính là, loại chuyện như thế này ai có thể khẳng định được?! Lúc trước thời điểm hấn từ hiện đại xuyên qua triều đại này một chút chuẩn bị cũng không có! Hấn không biết mình đang ở thời điểm nào, cũng chẳng biết khi nào sẽ trở về. Hơn nữa,

cũng không biết khóa dạ mình châu cùng hoa khoản kính kia ở nơi nào! Chỉ cần có được khóa dạ mình châu kia liền có thể trở về! Nhưng nếu không muốn trở về..... Có phải sẽ phá hư khóa hạt châu kia hay không??

Nhìn Lãnh Tà Dương bộ dáng kích động cùng vẻ mặt hoảng hốt, Lãnh Tà cũng bất tri bất giác hoảng hốt theo, không xác định được khiến cho cả người y đều muốn phát cuồng, ngón tay hung hăng siết chặt bả vai Lãnh Tà Dương, cơ hồ tức giận đến điên cuồng hét lên: “Tà Dương, nói người sẽ không rời ta đi!”

Cơn đau đớn từ bả vai rõ ràng truyền đến! Lãnh Tà Dương ngẩng đầu, nhìn thấy Lãnh Tà hai mắt đỏ ngầu cùng biểu tình cùng cực bi ai, vội vàng đứng thẳng người dậy gập đầu: “Ân, ta vĩnh viễn cũng sẽ không ly khai người! Vĩnh viễn ở cùng một chỗ với người!” Người nam nhân này, thực sự yêu thương hẳn a! Không ly khai, không bao giờ... nữa rời đi! Dù sao..... Chỉ cần phá hư khóa dạ mình châu kia là được.....

Lãnh Tà nhẹ nhàng thở ra, dùng sức kéo Lãnh Tà Dương ôm ghì vào lòng mình!

Bên dưới dương quang lại có một cảnh tượng như thế này, có vẻ vô cùng hài hòa, hơn nữa còn tràn ngập hương vị của hoa sen ngày hè mông lung. Mà xa xa, một hoa quý (xinh đẹp quý phái) phu nhân trên dưới bốn mươi tuổi, lặng yên đứng nhìn, nhìn, rồi mới, thở dài.

Chỉ cần yêu nhau thì chính là hạnh phúc! Phu nhân nghĩ nghĩ như vậy! Rồi mới, theo bản năng mỉm cười, hài tử kia, thật đúng là không chân thật a, tuy rằng luôn làm rất nhiều chuyện khiến cho mình tức giận, nhưng mà, nàng cũng biết, hẳn luôn trộm dùng ánh mắt chờ đợi đau thương đánh giá chính mình.....

“Uy! Tà!” Lãnh Tà Dương đột nhiên động thủ chọc chọc vào bên hông Lãnh Tà, không phục nói, “Người thật sự là vừa dễ tiện vừa đáng hận, bức ta nói nhiều lời người muốn nghe như thế, lại ngay cả một câu ‘ta yêu người’ cũng không chịu nói cho ta nghe, thật là, nhân khả dĩ vô sỉ (người có thể vô sỉ), nhưng bất khả dĩ khuyết đức (không thể thiếu đạo đức) a! Cho dù có thể thiếu đạo đức cũng không có thể thiếu thành cái dạng như người bây giờ a!!”

Lãnh Tà cười ha ha: “Người liền muốn nghe như vậy?”

“Đương nhiên! Ta đều nói nhiều lần như thế! Nhĩ hảo một lần thỏa mãn thỏa mãn khẩu vị của ta đi!” Lãnh Tà Dương ai oán trừng mắt liếc y một cái, giống như mình là oán phụ chịu khổ vứt bỏ.

“Thật sự?!” Lãnh Tà mị nhãn nhanh chóng kéo lên thành bộ mặt nham hiểm giảo hoạt, dưới ánh tà dương hình thành một mảnh điệp mao tiến ảnh (bóng phản chiếu của lông mày), “Như vậy, ta chỉ nói một lần, người cần phải cẩn thận nghe kỹ!”

Lãnh Tà Dương chờ mong hơi hơi ngẩng đầu, thành thành thật thật chăm chú nhìn thần tình Lãnh Tà, hai mắt hạnh phúc nhắm nghiền, cảm giác âm áp khi được ánh mặt trời chiếu lên mặt, cùng cái hôn nhẹ nhàng từ đôi môi mềm mại của Lãnh Tà càng lúc càng đến gần. Sau đó thì, ba từ chậm rãi truyền đến bên tai: “Người là trư”

Lãnh Tà Dương chớp chớp mắt! Ngẩng đầu nhìn phía chân trời, thái dương mùa hạ đột nhiên nóng đến mức đáng sợ. Sau đó quay lại xoa xoa thái dương, khẽ gọi: “Tà.”

“Ân?” Lãnh Tà đáp lại!

Lãnh Tà Dương mỉm cười, rồi mới nhanh chóng vung chân, chỉ nghe bùm một tiếng, bọt nước văng khắp nơi! Trong không khí vang vọng tiếng cười đắc ý của hắn: “Người mới là trư!!!”

Lãnh Tà bất đắc dĩ lại cứng chiều chìm đắm nhìn người vừa mới đá hắn vào trong ao, kinh ngạc một chút, rồi sau đó cũng chậm rãi nở nụ cười, bàn tay to duỗi ra, túm được chân cái tên đang muốn chạy trốn kia, đem hắn từ trên bờ kéo xuống! Tà ác nhìn người đang nghịch nước, lạnh lạnh nói: “Đã hoạn nạn thì phải cùng nhau chịu! Đây mới chính là lạc nan phu thê (phu thê đồng cam cộng khổ) a!”

“Chết tiệt! Ta toàn thân đều ướt đầm!” Lãnh Tà Dương kêu to đánh qua!

“Oa, yêu thương nhưng nhớ nhiệt tình như thế a! Chính là có thể hay không dùng sức ít một chút a, nếu không liền biến thành mưu sát chồng.....”

Nhìn người trong nước vui vẻ huyền não âm ỉ, phía xa xa phu nhân cũng nhin không được lắc đầu, quả rất hồ nháo! Nàng tao nhã mở miệng: “Người được phái đi đón công chúa đã trở về chưa?”

“Xế chiều hôm nay sẽ tới!” Nha hoàn thân cận vội vàng đáp trả.

“Phải không.....” Phu nhân gật đầu! Nay cũng không nên trách ta nga, thứ cảm tình này, tổng yếu phải trải qua đau khổ thôi!

Ngày buổi xế chiều hôm đó, Lãnh Tà Dương đã gặp được rồi vị công chúa xuất cung! Đây chính là công chúa hàng thật giá thật a! Công chúa trong tiểu thuyết bình thường phải là điêu ngoa muốn chết, phải là ôn nhu muốn chết! Hơn nữa nếu không phải trong miệng lúc nào cũng mệnh lệnh thì cũng chính là miệng đầy quy củ! Làm Lãnh Tà Dương nhìn mỗi mắt mong chờ thời điểm vị nữ hài tử chân chính mang huyết thống hoàng gia này xuất hiện để xem nàng là loại người nào! Bất quá, dù là loại gì hần cũng không sợ! Ai cũng không thể cùng Lãnh Tà Dương hần thưởng nam nhân, cho dù tranh đoạt cũng tuyệt đối sẽ không thắng! Thấy kệ nàng là công chúa! Nhưng là

“Hoán Ninh thỉnh an Vương phi, bái kiến tứ đường ca!” Một nữ tử như thủy như họa đứng giữa đại thánh (đại sảnh), xung quanh là một đồng nha hoàn, hơn nữa còn có vẻ hạc lập kê quần (chim hạc đứng giữa bầy gà)!

Lãnh Tà Dương tâm thoáng trầm một chút, không xong! Cư nhiên chỉ nhìn một lần quả đoán không ra là loại nhân vật nào! Chẳng lẽ, cao nhân?!

“Nói vậy vị này chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Lãnh Tà Dương Lãnh công tử? Quả nhiên mỹ mạo vô song, làm cho Hoán Ninh không dám so bì cam bái hạ phong! Không hổ là người tứ ca coi trọng a! Ngay cả ta ở thâm cung đều là cửu ngưỡng đại danh a!” Hoán Ninh vừa cười vừa mở lời khen tặng. Đôi mắt cũng hàm ẩn đầy vẻ thú vị đem Lãnh Tà Dương từ đầu đến chân đánh giá.

Lãnh Tà Dương không biết vì cái gì đột nhiên run run một chút! Nữ nhân này, ánh mắt này, khẩu khí này, biểu tình này..... Tất cả đều hảo quen thuộc a! Thật sự là cảm giác đã lâu không có gặp lại a! Tựa hồ rất giống với ánh mắt của bảy nữ nhân ở Âm Minh! Lãnh Tà Dương thân thể rụt lui về phía sau Lãng Tà! Không liên quan đến thời tiết, thuần túy là bị chinh sợ, tâm lý trốn tránh! Hiện tại, hần chỉ biết là có ba cái từ vừa mới rớt xuống đầu hần: đồng nghiệp nữ!! Nữ nhân này quả nhiên không phải tình địch của hần, nhưng mà, có thể trốn thật xa thì vẫn cứ trốn thật xa là tốt lắm!

“Ha hã, xem ra tứ đường tẩu vẫn còn rất xấu hổ a!” Hoán Ninh mỉm cười. Trêu ghẹo con rùa rụt đầu kia.

Lãng Tà thân thủ bắt lấy người phía sau, làm một cái nháy mắt! Uy, hai người chúng ta còn chưa có thành thân a, người liền sợ nàng như thế?! Nếu nàng thực muốn đoạt lấy ta thì phải làm sao lo liệu?! Không thể uất ức như thế a, đừng cảm bước ra đối mặt đi!

Lãnh Tà Dương cười khổ một chút, Lãng Tà người đẩy cái gì a! Chuyện chiến tranh của nữ nhân nam nhân không có khả năng hiểu biết hết a?! A, nói như thế cũng không đúng! Chính mình cũng là nam nhân a! Đúng rồi, phải nói, chuyện giữa tiểu thụ cùng đồng nghiệp nữ tiểu công quả thực không có khả năng lý giải a..... Uy, mình rút cuộc suy nghĩ cái gì! Ngẩng đầu bất kỳ nhiên liền bắt gặp ánh mắt khiêu khích của Hoán Ninh. Lãnh Tà Dương cũng chậm rãi thẳng lưng lên! Đứng thẳng tứ chi, kinh hỉ phát hiện hần cư nhiên so với Hoán Ninh cao hơn một cái đầu!!! Khụ! Không phải, hai mắt của hần tràn ngập quang mang khiêu chiến! Dần dần lộ ra nụ cười mà ngay cả nữ nhân như Hoán Ninh cũng cảm thấy kinh diễm! Một khi đã như vậy, như vậy, hần Lãnh Tà Dương của Âm Minh, dù thế nào cũng phải ra một chiêu sát thủ đoạt mạng!! Hắc hắc, đây chính là người bức ta trước! Tiếp chiêu đi!

15. Chương 15

Đem đồng công văn phiền phức thật mạnh quăng lên án tử (cái bàn dài), Lãng Tà đau đầu xoa bóp thái dương, thấp giọng nguyên rủa: “Tên hoàng đế chết tiệt ngu ngốc này, dựa vào cái gì muốn ta giúp hần phế tẩu chương?! Không lo làm hoàng đế thì mau mau cút xuống cho ta! Nhìn đã thấy phiền!!!”

Quản gia đứng một bên lập tức sẵn sàng quát quát: “Vương gia ngài trước nghỉ ngơi một chút đi! Tẩu chương của người như vậy là vẫn còn ít mà! Người không thấy chồng tẩu chương của thừa tướng đại nhân đâu, so với ngài còn hơn gấp vài lần a! Ta hồi nãy nhìn thấy a, mặt của thừa tướng đại nhân tái xanh cả rồi!”

“Phải không?” Lãng Tà ha hả cười, “Xứng đáng! Bất quá..... Thời đại thái bình thịnh thế này sao vẫn còn lắm kẻ khoái nói nhiều như vậy a! Người xem xem, đây là cái gì? Tỉnh Hà Bắc có một tiểu hài tử leo lên cây rồi không thể xuống, cứ nhiên lên lớp nói phải ngắt rụng tất cả cây cối ở tỉnh Hồ Bắc?! Phũ đại nhân nơi này chung quy là ngu ngốc hay là kẻ điên đây a?! Còn có này, vì nền kinh tế phồn vinh của bốn quốc, thượng thư đề nghị mai miêu vi sinh (bán mèo kiếm sống), bởi vì năng lực sinh sản của mèo rất mạnh, hơn nữa tiêu hao lương thực không nhiều như heo..... Đây đều là cái loạn thất bát tao gì?! Những người này tất cả đều nhàn quá hóa rồ rồi sao?! Có phải là đang chờ ta dẫn quân đánh vào hoàng cung đem tên hoàng huynh ngu ngốc kia của ta chém chết hay không?!”

“Vương gia ngài đừng tức giận! Xin bớt giận!” Quần gia vội vàng đưa lên bát súp, “Uống một hơi hạ hỏa a. Ta hôm nay lại nhìn thấy Thừa tướng, dường như là có người lên lớp giảng bài thực hành nhất thế đa phu chế, bởi vì nước ta dân cư đông đúc, nhưng sức lao động lại rất thưa thớt! Thế là đề nghị Thừa tướng đại nhân gia tăng tầm quan trọng của nữ nhân, lấy sinh dục làm việc chính. Sắc mặt thừa tướng đại nhân a, hôm nay dường như đều biến thành màu lam!”

“Phải không?” Lãng Tà lúc này mới thay đổi tư thế, uống một hơi bát súp, “Là do tên nam nhân đó tự chuốt lấy! Ai không thích lại cố tình thích tên hoàng huynh vừa đại đột lại vừa mê gái của ta..... A?! Quần gia, đây là sâm thang (loại nước nấu với cỏ sâm, thứ cỏ quý, lá như bàn tay, dùng làm thuốc) sao?! Hương vị sao lại là lạ?”

“Nga, cái kia a!” Quần gia vội vàng cười đáp, “Đó là Tiểu Dương công tử tự mình nấu cho ngài. Hắn nói hắn dùng chính là phương thuốc cổ truyền của nhà hắn, có thể tiêu trừ một nhọc, phần chấn tinh thần, thanh can minh mục, chuyên trị thận suy..... Nga, không đúng không đúng, chuyên trị thiếu máu. Ngài cảm thấy hương vị có hảo?”

“.....” Lãng Tà đầu đầy hắc tuyến, này cái gọi mà là sâm thang sao, đơn giản chỉ là nước sôi! Khi y ngu ngốc đùa giỡn y a?!, “Thời điểm nào hắn lại biến thành tiểu Dương công tử?! Thời điểm nào lại bắt đầu xuống bếp? Phòng bếp không bị hắn đốt sao?”

“Ách. Vương gia ngài có nói cũng không thể nói như vậy a! Mặc dù tiểu Dương công tử luôn không thể phân biệt rõ ràng lắm giữa đường với muối, tương du (nước tương) với mẽ thổ (dấm chua), bất quá, mọi người nhất trí khen ngợi khi hắn làm được bát sâm thang này!” Quần gia không chút hoang mang ứng đối.

Nhất trí khen ngợi?! Rõ ràng là nước sôi?! Lãng Tà đặt chén trong tay xuống, nghi hoặc chăm chú nhìn quần gia của chính mình. Hiện tại y cực độ hoài nghi quần gia có thu hồi lộ của Lãng Tà Dương, nếu không sao lại lấy bạch thủy đến chỉnh y?! Gia hỏa họ Lãng kia cũng quá nhàn rồi rồi sao?! Lãng Tà y nhớ rõ buổi chiều ngày hôm qua lúc Hoán Nính tới, tiểu tử kia cơ hồ như gặp phải đại địch mà! Dùng tay, y ngắc đầu hỏi: “Tà Dương gần đây có tìm đến nương gây phiền toái không? Không biết khi nào gia hỏa kia mới có thể cùng nương hảo hảo ở chung. Bà tức quan hệ (quan hệ mẹ chồng nàng dâu) thật là..... Làm cho người ta đau đầu a!”

“Vương gia ngài quá lo lắng! Hiện tại Tiểu Dương công tử cùng lão phu nhân ở chung rất hảo, cùng Hoán Nính công chúa cũng là thiên lý phù hợp tri kỷ không có gì giấu nhau, hiện tại, ba người đang ở hà hoa đình nói chuyện phiếm a!”

“Nói chuyện phiếm?!” Linh tính cảnh giác của Lãng Tà nói cho y biết, sự tình tuyệt đối không đơn giản! Một phát ném tấu chương trong tay xuống, y vội vàng lao ra bên ngoài. Y lo lắng nhất chính là, nếu nổ ra tranh cãi, y thật sự không biết nên làm thế nào cho phải! Nhất là khi tính tình mãnh liệt của Hoán Nính cùng Lãng Tà Dương cá tính quật cường xung đột.

Đợi đến lúc Lãng Tà phong trần mặt mũi chạy tới hà hoa đình, nhìn thấy bên phía đối diện bị một đồng người vây quanh! Chẳng lẽ..... Thật sự đã xảy ra chuyện?! Tim của y căng thẳng, chạy nhanh tiến lên, hét lớn một tiếng: “Tránh ra!”

Nha hoàn người hầu đang vây xem xung quanh thấy y liền vội vàng cúi đầu nhanh chóng dạt qua một bên, sau đó, toàn bộ tình hình trong đình liền thuận lợi đi vào mắt Lãng Tà! Chính là, Lãng Tà nghe được thanh âm nuốt nước miếng của chính mình, tình hình này, chẳng lẽ..... Không có ai cảm thấy nó biến hóa rất kỳ lạ sao.....

Ba người trong đình thuần túy không hề đem Cảnh Dương Vương gia một đời kiêu ngạo để vào trong mắt. Không một ai quay đầu lại liếc y một cái, Lãng Tà mắt nhắm lại. Ba người kia tất cả đều chăm chú làm gì đó trên tay, cái vật nho nhỏ nhìn giống như trang giấy kia tổng làm người ta cảm thấy thật quen mắt, Lãng Tà trong đầu bắt đầu toát ra hình dáng một chữ “Tĩnh”, hơn nữa Lãng Tà Dương tựa hồ đang cãi lý, miệng niệm niệm có tiếng: “Tần quả (quả táo) trong cổ họng Bạch Tuyết vương tử cứ như vậy âm sai dương thác bị nôn ra! Kế hoạch ám sát của ác độc vương hậu lại một lần thất bại! Cho nên nói a, từ đó về sau hai vị vương tử sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi! Đôi bát!” Chuyện xưa này có điểm quen tai, hình như lần trước Lãng Tà Dương có kể qua cho mình nghe câu chuyện xưa công chúa Bạch Tuyết, bắt quá, công chúa Bạch Tuyết khi nào lại biến thành Bạch Tuyết vương tử?! Phiến tử (kẻ lừa đảo)! Đại phiến tử (đại lừa đảo)!! Lãng Tà nộ khí xung thiên, mặt đen hơn phân nửa.

“Thật hạnh phúc nga! Thật là một ái tình cố sự làm cho người khác si mê a!” Hoán Ninh hai mắt sáng lấp lánh như sao, thần sắc vô cùng hưng phấn, “Ta ra đôi K.”

“Kỳ thật ta sẽ không giống như kế mẫu của Bạch Tuyết vương tử đối đãi các người như vậy, người xuất gia từ bi tâm tràng, chỉ cần hạnh phúc là tốt rồi, những thứ khác ai còn muốn tính toán a!” Lão Vương phi hiền lành mỉm cười, bình tĩnh nói, “Ta ra bốn con 2, báo song.”

“..... Đúng vậy! Can nương ngài thật đúng là nhân từ mà! Bài này ai dám bắt a!” Lãng Tà Dương mồ hôi lạnh ứa ra, người nhà này rốt cuộc là loại gì a, Lãng Tà tuy mới chỉ học một lần nên cũng không tính đi, dù sao y căn não linh hoạt, nhưng lão thái bà này rốt cuộc là sao đây?! Nghĩ cũng biết nàng căn não chắc cũng không đến nỗi mau lẹ như vậy, chính là vận khí của nàng quả thật hảo, mỗi lần đều là tạc đạn, oanh tạc đến mức khiến người phiến giáp bất lưu, hơn nữa thi cốt vô tặc.

“Ô..... bài của người ta thật nhỏ, Dương Dương, trên mặt ta sắp bị họa đủ một con rùa rồi! Người ta đang có vận khí a, bài trong tay thẩm nương hẳn là không lớn đâu?” Hoán Ninh trên mặt hé ra một con rùa thiếu chân hí khúc, nói thầm, “Dương Dương cần phải kể tiếp chuyện xưa, người ta mới không bị thương như thế.”

“Kỳ thật bài trong tay của ta thật sự không lớn.” Vương phi ôn hòa cười cười, “Ta cũng không hiểu cách ngoạn bài này cho lắm, ta căn não cũng đâu thể mau lẹ như người trẻ tuổi các người a! Các người xem, hai tờ bài cuối cùng của ta, không phải chỉ là song vương thôi sao, không lớn a!”

Mọi người ở đây toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh! Cảm thấy vị vương phi này quả là phần trư cật lão hồ a! Hơn nữa còn là giết người bất lưu đường sống, đáng vẽ còn làm bộ như mình hoàn toàn vô tội! Lãng Tà đứng cách bọn họ không xa ghen hòng nhìn trân trối, đây là mẫu thân của y sao?! Nga, không đúng không đúng, y thật là thân sinh hài tử của vị nữ tính vĩ đại này sao?! Thật không phải là nhặt được bên đường chứ?!

“Ai nha, ta ra hết bài hồi nào cũng không hay biết a! Thạch Lựu, hộp đựng nhan liệu (thuốc màu vẽ mặt) đâu rồi?! Mau lấy lại đây, một con rùa thiếu chân thì làm sao có thể đi, tư tưởng phật gia là phải luôn đại đồng vu tâm, nếu vẽ một con rùa, đương nhiên không thể để cho người ta trời sinh không trọn vẹn như thế chứ!” Vương phi không vội không vàng vươn tay, ở trên mặt Hoán Ninh nhẹ nhàng đánh một cái móc, rồi mới gạt đầu, “Ấn, quả nhiên không tồi.”

“Cái gì không tồi a?” Hoán Ninh khóc tang nói.

“Họa kĩ (kỹ thuật vẽ tranh) của ta quả nhiên không tồi a, chân của con rùa này giống như là thật vậy!” Vương phi mỉm cười.

Sắc mặt Hoán Ninh càng thêm khó coi: “Một con rùa đi trên mặt đáng để ngài cao hứng như thế sao thẩm nương? Ngài xác định ngài không phải cố ý chứ?!”

“Ha hã, sao lại như vậy a?! Tẩy bài tẩy bài!”

Lãng Tà Dương hai tay run rẩy tẩy bài chia bài. Trong lòng thầm lời tên dạy mình ngoạn bài ra nguyên rửa một chút, nói cái gì có thể làm cho hắn trở thành một thể hệ đồ thần, thần cái đầu a! Nhìn xem, cái người trước mắt chân nhân bất lộ tương mới chính là đồ hậu! Chính mình nguyên bản định chuẩn bị lợi dụng hoạt động đầu địa có ích cho thể xác và tinh thần này để kéo gần quan hệ bà tước và xóa bỏ quan hệ tình địch, vậy mà, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, núi này cao còn có núi khác cao hơn a.....

Thật may nếu mình thua cũng chỉ là phải kể chút cổ sự (chuyện xưa), không giống Hoán Nính..... Hai mắt liếc trộm con rùa được vẽ rất chi là sống động trên mặt Hoán Nính, Lãnh Tà Dương cảm thấy sống lưng phát lạnh. Một con động vật lưỡng thê xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp như vậy, quả nhiên, xinh đẹp đúng một loại sai lầm a.....

“Hiện tại, chuyện xưa ta muốn kể chính là ‘La Mạt Âu cùng Châu Lệ Diệp (Romeo và Juliet)’, hai vị này đều là công tử con nhà quan quyền cao chức trọng, một người bộ dạng phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, người còn lại thì mỹ mạo phi thường, thiên hạ vô song! Hai người vừa gặp nhau tại phiên chợ liên đối với đối phương nhất kiến chung tình, bất đắc dĩ gia môn bất hạnh, hai nhà lại là cừu thù.....” Lãnh Tà Dương một bên nhìn bài nhỏ như đậu đing trong tay mình, trong lòng phát lạnh a! Thật may những chuyện xưa kể ra đều có chút tình tiết đam mỹ, có lợi cho chính mình, bất quá, tiếp tục tái biên nhất định sẽ lòi sơ hở a! Nhìn thấy bài trong tay đều là linh tôn tướng của, tâm lại càng cháy lụi như tro tàn.

Thạch Lựu đứng phía sau thấy bài trong tay hắn cũng nhìn không được lác đầu, vội vàng kéo kéo vạt áo của hắn chỉ chỉ phía sau!

Lãnh Tà Dương không ôm bất cứ hy vọng nào nhìn lại, nhất thời nở nụ cười đã lâu chưa hiển lộ!

Lãnh Tà cảm thấy việc ba người kia ở cùng với nhau so với việc gặp phải ác mộng quả thực còn đáng hơn, may mắn mình dừng chân kịp thời, không có tiến lên phía trước! Hiện tại nhớ tới, ở cùng một chỗ với ba người này, xem tấu chương mới chính là chuyện nhất kiện tuyệt vời a..... Xoay người, nhắc chân, đột nhiên, âm phong từng trận, một thanh âm âm trầm đáng sợ phía sau vang lên: “Tà.....”

Bắc Phong chợt thối, bông tuyết khê phiêu.....

16. Chương 16

Không có nghe thấy! Lãnh Tà thực kiên định giả bộ, đang chuẩn bị phong đạm vân thanh bỏ đi.

“Tà.....” Vừa thấy bóng dáng khẳng định trốn tránh sự thật của Lãnh Tà kia, Lãnh Tà Dương lạnh lùng cười, vươn bàn tay mềm mại không xương, xa xa vẫy vẫy Lãnh Tà, bộ dáng tâm thần câu diệt lại bị thương nặng, thanh âm hô lên thậm chí chưa xốt đến mức khiến cho vô số thị nữ chung quanh xốt xa rơi lệ, “Người vứt bỏ ta..... Đi nơi nào.....”

Bị cho rằng phụ lòng hắn, Lãnh Tà toàn thân run rẩy lại đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó vô hình đâm vào người khiến y đau đớn, ngửa mặt lên trời thở dài, Lãnh Tà y cũng có hôm nay! Nhận mệnh quay đầu lại, định nắm lấy bàn tay kia, làm bộ dạng thâm tình chân thành: “Sao lại vậy a, tại ta thấy điểm tâm bên cạnh ngươi không còn nhiều lắm, định đi lấy thêm mang đến cho ngươi thôi!” Xui xẻo không tính đi, đậu hủ vẫn là có thể ăn a.

Nào biết bàn tay Lãnh Tà Dương lập tức rút lại, phát tay với y: “Đi thôi đi thôi..... Lấy nhiều một chút cho ta, còn có ta muốn uống nước ô mai, ướp lạnh nha, xuất môn quẹo trái đi khoảng ba trăm thước là gặp cửa hiệu lâu đời của một lão ông, mặt khác lại đến Mậu Nguyên phường mang một ít nho tươi đem về cho ta, không cần mua nhằm thành cây vải nga, cũng không biết tại sao gần đây ta lại thích ăn chua..... Ngươi sao còn chưa đi?”

Lãnh Tà nhìn bàn tay cứng đờ giờ ra giữa không trung của mình, dùng ánh mắt giống như là muốn ăn thịt người nhìn Lãnh Tà Dương. Lãnh Tà Dương lại một chút cũng không ngó tới sắc mặt người kia, còn không ngừng hất hất cằm ra vẻ ghét bỏ y: “Ngươi đi mau đi, ta hảo ra bài, ngươi ở trong này đứng ngó quấy nhiễu ta!”

Lãnh Tà nói với một nha hoàn đang đứng cạnh mình: “Nghe thấy chưa, đi mua những thứ Tà Dương dặn đem về đây!”

“Là!” Nha hoàn lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Ôm Lãnh Tà Dương nhấc lên, đoạt lấy bài trong tay hắn, chỉ liếc mắt sơ qua một cái, Lãnh Tà liền nhủu mày, bài gì loạn thất bát tao đứt quãng tùm lum a! Hăng giọng một cái, Lãnh Tà nhìn qua không thèm quan tâm thuận miệng hỏi: “Cực cái gì?”

Lãnh Tà Dương ở một bên giải thích: “Lúc đầu vốn là nếu can nường thua thì phải ăn huân (ăn mặn), Hoán Ninh thua thì bị vẽ rùa lên mặt, mà ta thua thì phải kể chuyện xưa! Bất quá, hiện tại, hai nàng đối với ngoại quốc cổ sự ta kể đã không còn hứng thú, mà trên mặt Hoán Ninh cũng không thể vẽ thêm con rùa nào nữa, cho nên, chúng ta hiện tại cực chính là..... Cởi quần áo!”

“Cởi quần áo?!” Lãnh Tà tay run lên, bài suýt nữa rơi xuống đất! Hắn đứng lên, nghiêm túc nói: “Hồ nháo! Mẫu thân đại nhân, Tà Dương cùng Hoán Ninh xằng bậy không nói làm gì, bọn họ tuổi nhỏ không hiểu chuyện, ngài sao vậy cũng.....” Những lúc bình thường mẫu thân của y không phải là đang ở trong phật đường niệm phật đậu hoặc là gõ mõ sao?! Còn có, vừa rồi Tà Dương xưng hô là cái gì a?! Can nường?! Y không nghe lắm chứ, quan hệ của hai người kia vào thời điểm nào lại thân thiết như vậy?!

Không đợi Lãnh Tà nói hết lời, Vương phi ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời, ngữ khí bình tĩnh: “Người nói bọn họ trẻ tuổi, vậy là chê ta già sao?”

Lãnh Tà thiếu chút nữa bị nghẹn chết! Đây là cái biểu tình gì, lại là cái khẩu khí gì?! Người này nguyên lai có phải hay không đã giết mẫu thân đại nhân của mình rồi mới dịch dung trở thành nường của mình?! Lãnh Tà phi thường hoài nghi! Y đứng đắn hỏi: “Ngài thật sự chính là nường ta sao?”

“Là ai mang thai mười tháng mới hạ sinh người ra?! Là ai dưỡng người lớn như thế này?! Ai ~~~” Vương phi thở dài, “Đều nói dưỡng nhi phòng lão..... Nguyên lai lại dưỡng ra đứa con cũng không nhận ta làm nường.....”

“.....” Lãnh Tà cảm thấy giây phút này, trong vương phủ phong vân biến sắc. Ngay cả mẫu thân xuất thân từ danh môn khuê các kia của y lại học được cách thuyết lãnh tiểu thoại, không biết rốt cuộc nên xem chuyện này là tốt hay xấu đây, bất quá, y khẳng định một điều, này tuyệt đối là công lao của Lãnh Tà Dương!

Hoán Ninh không hề có một chút bộ dáng đoan trang của công chúa, không kiên nhẫn vỗ vỗ cái bàn, ầm ầm nói: “Ra bài nhanh lên, ta muốn lật ngược thế cờ! Để xem ta có hay không từng bước từng bước lật sạch các người! Nhất quyết tiền si!”

Lãnh Tà nhìn bài trong tay, do dự không đánh! Nếu thực phải đánh, bài này, thoát y là cái chắc rồi! Bất y cởi đồ..... So với kêu y đi tìm cái chết đã khó càng thêm khó! Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của y, Lãnh Tà Dương nói: “Ai cần người cởi, người hoảng cái gì a! Là ta cởi ngu ngốc!”

“Người cởi?!” Lãnh Tà túm bài trên tay, gân xanh nổi lên, để cho Lãnh Tà Dương cởi sạch..... So với kêu y cởi sạch càng khó!!! Mỹ cảnh của hắn đương nhiên chỉ có y mới có thể xem! (đồ mờ mờ a, Vương gia, có ai nói là phải cởi trần như nhộng đâu a ~~~) như vậy, phương pháp duy nhất cứu bài chính là, trừu thiên, sử trá, ám độ trần thương*, thấu thiên hoán nhật (đổi trắng thay đen), mông hỗn quá quan!

Tựa hồ nhìn ra toan tính của y, Vương phi lơ đãng nói: “Nếu trừu thiên bị bắt, liền cởi gấp đôi nga! Tà Dương, người ăn mặc có chút đơn bạc a! Tuy rằng đang là mùa hè, nhưng thân thể quan trọng hơn.”

“Can nường, không có gì đáng ngại! Mùa hè ngày nóng, mặc ít một chút mát mẻ hơn, ta thậm chí cũng không muốn mặc mà!”

Không muốn mặc?! Lãnh Tà hung hăng trừng mắt liếc Lãnh Tà Dương một cái, hắn mà dám làm như vậy, mình nhất định khiến hắn không mặc bất cứ cái gì nằm liệt trên giường một tháng! Để cho hắn hiểu rõ một bầu tâm sự này! Như vậy, nên làm sao lo liệu a! Lãnh Tà rơi vào trạng thái minh tư khổ tượng! Không biết có nên cùng bọn họ thương lượng một chút mình cũng chỉ là lần thứ hai sờ vào thứ này, không biết có thể tạm hoãn xử phạt chậm một chút, để cho hắn thích ứng một chút!

Tựa hồ nhìn ra ý đồ của y, Hoán Ninh một bên rút bài trong tay một bên nói: “Cũng thật là, chúng ta đều là lần đầu tiên ngoạn thứ này mà! Cứ nhiên đều bắt đầu như thế! Xem ra, chúng ta đúng là có số làm con bạc a! Bây giờ nghĩ lại, đồ xúc sắc đúng là trò xiếc thấp kém không thú vị, nhàm chán a!”

Lãnh Tà giận dữ, hôm nay y sao lại dễ dàng bị người khác nhìn thấu suốt thế này! Nhớ tới cũng có chút khát nước, nếu có nước.....

“Vương gia, ngài muốn uống trà sao?” Thạch Lựu đứng phía sau Lãnh Tà Dương đưa lên một bạch từ cái oản (tách trà màu trắng có nắp đậy) tinh xảo.

”.....” Lãnh Tà không nói gì, bất chấp tất cả, “Ai là địa chủ?!”

“Hỏi thế gian ai là người xui xẻo nhất? Dương nhiên là ta a!” Hoán Ninh nhắc tay!

Lãnh Tà mừng rỡ! Mẫu tử đồng tâm, kỳ lực đoạn kim (cắt đứt cả vàng) a! Xem ra không có gì phải sợ, nương a, nhi tử đành phải dựa vào người a!

Kết quả chính là, người được xem như đường tẩu tương lai – Hoán Ninh – trên mặt bị vẽ một con rùa, thoát y gần hết rừng rưng rạo biệt Cảnh Dương Vương phủ, sau đó còn lập hạ lời thề, tháng sau, nhất định sẽ lại đến rửa nhục! Nhấp nhấp suyp suyp vài cái uống sạch nước ô mai trong chén, Lãnh Tà Dương hô to đã nghiền: “Thích a! Nếu ta là nữ nhân, ta nhất định gả cho người bán nước ô mai!”

Lãnh Tà trở mình mắt trợn trắng: “Tĩnh tĩnh đi, ai còn dám giống như ta như thế lớn mật không sợ chết lấy người a! Gia sản đều sẽ bị ăn sạch!”

Lãnh Tà Dương cười hắc hắc, ngồi lên đùi Lãnh Tà, ngửa đầu, chân thành nói: “Hỏi đi!”

“Hỏi cái gì?”

“Hỏi ta tại sao có thể hòa bình ở chung với can nường cùng Hoán Ninh a! Ha ha, người cũng không biết, lão bà người có bao nhiêu phần lợi hại!” Lãnh Tà Dương thưởng thức thủy tinh oản khéo léo trong tay, đặc ý nói, “Ha ha, ta rất thông minh a! Chỉ dùng một bộ bài pu-khơ liền có thể thu phục tất cả! Hơn nữa, sau khi nương người biết ta là cô nhi, lập tức nhận ta làm con nuôi! Ta lợi hại không? Ngay cả chuyện yêu cầu độ khó cao ta cũng làm được! Ta cho người biết nga, nương người là người thâm tàng bất lộ, không thể khinh thường! Ta dám đánh cược, trước kia nàng không phải mở hắc *** thì cũng là hỗn hắc đạo!”

Lãnh Tà bất đắc dĩ ôm chặt lấy thân thể đang nằm trong lòng mình: “Ngoại công của ta chính là thượng thư nhất phẩm”

“Phải không? Thiên kim phủ Thượng thư không thể hỗn trên đường sao?! Có loại quy củ này ư?!” Lãnh Tà Dương nghi hoặc.

Lãnh Tà quyết định không cùng hấn đề cập đến vấn đề nhảm chán này nữa. Quay qua xoa bóp bụng Lãnh Tà Dương, nói: ” Xem ta dưỡng người tốt như thế này! Hầu hạ cơm ngày ba bữa lại thêm điểm tâm ngọt, sao vẫn không thấy mập hơn chút nào?! Đồ người ăn đều biến đi đâu hết rồi?”

“Người vừa nói như thế, ta cảm thấy quả thật ta đang phát phì rồi đó! Bộ nữ trang lần trước ta mặc để khiêu vũ hiện tại mặc lại đã có chút chật chội bó sát người rồi!” Lãnh Tà Dương ghét bỏ nhìn bụng của mình, “Ta phỏng chừng a, bên trong đều là nước lợ!”

“Thiệt hay giả a.....” Lãnh Tà cười cười, dùng sức vỗ hai cái lên bụng Lãnh Tà Dương, “Béo tròn là tốt, ôm sẽ thoải mái hơn, đáng vẻ không giống như trước kia, toàn là xương cốt, khái nhân..... Tà Dương? Uy, người xảy ra chuyện gì?!”

Lãnh Tà Dương sắc mặt tái nhợt, trên trán mồ hôi đổ xuống như mưa, khó khăn nghiêng răng nghiêng lợi: “Người nghĩ ta là inox chắc! Dùng sức vỗ như vậy! Muốn giết người a! Đau chết mất!!!”

Lãnh Tà không có tâm tình đi phân tích cái gì gọi là inox! Y ẵm Lãnh Tà Dương lên, vội vàng bước vào trong sảnh (phòng khách): “Người tới, kêu đại phu! Nhanh lên!” Y vừa rồi căn bản không dùng chút khí lực nào! Chỉ là nhìn qua trông rất nặng mà thôi! Y làm sao nở xuống tay đánh bảo bối của chính mình a! Chính là, Về mặt đau đớn kia của Lãnh Tà Dương căn bản không thể là giả được..... Xem ra, thân thể Tà Dương quá yếu! Hay là đã ăn nhầm thứ gì bậy bạ?

Một bên ngẫm nghĩ, một bên ôm cái người sắc mặt trắng bệch vì đau đớn kia thật cẩn thận đặt lên trên giường, Lãnh Tà rống giận: “Đại phu sao còn chưa tới?!” (Vương gia, ngài làm là như người ta dùng hỏa tiễn làm phương tiện giao thông ấy?!)

”Xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì?” Vương phi ở gần đó nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ, vội vàng chạy tới! Lại chỉ thấy được nhi tử của mình gấp đến độ sắp giết người cùng đứa con nuôi đau đớn như sắp chết! Vừa

thấy lập tức luống cuống hết lên, “Xảy ra chuyện gì?! Tà Dương ăn trúng cái gì sao?! Đã nói ô mai ướp lạnh không phải thứ gì tốt mà! Cái thứ băng kia không những bị đập vụn lại còn bắn, còn cây mơ kia nhất định cũng là hư thối! Kêu người ăn ít người không tin! Tà Dương nếu có chuyện gì, để xem ta có phá nát cái hắc *** kia hay không!”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh không tiếng động, tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy! (Vương phi ngài ở trên núi thật là ăn chay niệm kinh sao?!)

Sau giây phút tĩnh mịch ngẩn ngui Lãnh Tà Dương lại tiếp tục kêu rên và Lãng Tà lại tiếp tục bạo rống, cộng thêm một đồng nha hoàn người hầu đi tới đi lui! Đưa nước thì đưa nước, lấy thuốc lại lấy thuốc!

“Đại phu đến đây!” Thạch Lựu hô to một tiếng, giống như tiếng trời!

Đại phu lên sân khấu, một tiểu lão đầu khô quắt! Nếu không tưởng tượng thật khó có thể hình dung ra khuôn mặt, cùng con người đục màu. Hắn chậm rãi thỉnh an, từ Vương phi đến Vương gia, rồi lại đến từng người trong vương phủ có mặt tại nơi này, rồi mới chậm rãi bước đến bên giường, đánh giá người đang đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa đang nằm trên giường, người bệnh ngán nha toái cần, sau đó của sau đó rồi mới, chậm rãi bắt mạch, vọng, vắn, vắn, thiết, cuối cùng, cho ra kết luận: “Chúc mừng Vương gia! Chúc mừng lão phu nhân, vị cô nương này có thai!”

Lặng yên!

Trong phòng nhất thời tĩnh đến mức đáng sợ!

“Con mẹ nó người đồ điên! Ta là nam!!!” Lãnh Tà Dương vì bảo vệ tôn nghiêm của chính mình, một tiếng điên cuồng hét lên gọi hồn mọi người trở về.

Lập tức, chính là khi hồn người trở về thì lại vang lên thanh âm xương cốt của các đốt ngón tay răng rắc rung động, có vẻ phá lệ thanh thúy dễ nghe, nhiều năm sau này, còn có người có thể rõ ràng nhớ lại một đạo phong cảnh tịnh lệ lúc trước! Chúng nha hoàn nô bộc xông lên, trên đánh dưới đập, tiếng rống giận dữ rung trời: “Đánh chết người cái đồ lang băm!!!”

Nhiều năm sau này, thầy thuốc kia vẫn thường đem gương mặt không cân đối của mình ra than vãn, mình đã năm mươi tuổi rồi còn bị tai bay vạ gió! Mà đối với oan án kia, người hành hung cùng người chủ mưu cùng người bị hại vai vế không rõ cho nên, thế là, việc này liền không giải thể quyết được gì! Bất quá, chuyện dẫn phát oanh động lúc ban đầu lại không thể bị người thuận tiện quên đi: Lãnh Tà Dương, có con!

17. Chương 17

“Chúc mừng Vương gia, chúc mừng lão phu nhân, vị cô nương này có thai!” Thời điểm vị đại phu thứ mười lại nói ra những lời này, toàn bộ Cảnh Dương Vương phủ cao thấp cuối cùng cũng không thể không tin cái tin tức khó có thể tin rồi lại không cần thiết kia! Kỳ thật lúc đại phu thứ năm nói ra những lời đó, Lãnh Tà Dương là người đầu tiên tiếp nhận vấn đề này, bởi vì hắn đột nhiên nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia có một tiểu P hài tên gọi Tầm Kính tự xưng thần y đã cho hắn ăn một chút dược hiệu sền sệt loạn thất bát tao khó nuốt gì đó có thể sẽ làm nam nhân sinh hài tử! Hương vị của cái thứ kia khiến hắn bây giờ nhớ lại vẫn còn cảm giác buồn nôn! Hơn nữa xem ra, hài tử này được sinh ra chính là do hiệu lực của loại dược bị uy hãm đó!

“Công tử, người không thể ăn bất dược!” Vừa mới đưa ngân nhĩ thang ướp lạnh đến bên miệng liền bị một bàn tay nhỏ nhỏ ở phía sau cường thế đoạt đi!

Lãnh Tà Dương mắt tròn trắng: “Thạch Lựu, Nước ô mai mỹ vị kia mà không cho ta uống ta sẽ học máu vì thèm mất! Ít nhất cũng nên cho ta uống thứ gì lạnh lạnh đi chứ! Hay người không muốn ta sống?! Ta kiêu quý đến vậy sao, người xem xem thân thể ta này bị thô nhục hậu hết rồi, đến nỗi sao?!”

Thạch Lựu đối với những lời hắn nói đều làm như không nghe thấy, bất quá lỗi tai bên phải của mình lại đoạn chương thủ nghĩa (cắt câu lấy nghĩa) chú ý đến hai từ, lập tức khấn trương hắn lên, vội vàng đỡ lấy Lãnh Tà Dương, để cho hắn ngồi xuống, ân cần hỏi han: “Học máu? Công tử người học máu sao? Còn có...

chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không? Ta lập tức đi thông tri Vương gia, muốn hay không thuận tiện kêu luôn đại phu tới? Ta xem a, vẫn là nên mời đại phu đến ở lại trong vương phủ luôn! Đỡ phải làm cho người ta lúc có chuyện lại bắt đầu tay vịn chân loạn! Công tử, người nghỉ ngơi một lát, không cần lộn xộn, không cần ăn thứ gì bậy bạ, ta đây liền___ “

Lãnh Tà Dương một phen giữ chặt lấy Thạch Lựu đang chuẩn bị toàn bộ hỏa lực tiến lên, bất đắc dĩ nói: “Ta không có học máu! Người cũng không cần phải đi nói với tên hỗn đản nào hết! Nhìn hẩn lòng ta phiền!”

“Công tử, người cùng Vương gia lưỡng tình tương duyệt, sao còn có thể phiền lòng a?” Sau khi cẩn thận soi Lãnh Tà Dương từ đầu đến chân, xác định hẩn thật sự không có việc gì, Thạch Lựu kinh ngạc hỏi. Phải biết rằng, ở trong lòng trong mắt nàng, tình của hai người kia chính là hóa thân của tình yêu tốt đẹp nhất thiên hạ so với kim kiên còn tốt đẹp hơn! Có thể sánh bằng lương chúc, sao vẫn còn có thể xuất hiện cái từ phiền lòng này?!

“Thì phiền hẩn! Hừ!” Lãnh Tà Dương tức giận bĩu môi, thường thức một trái táo chín đỏ trong tay! Chình là vì hẩn nên mình mới có thai! Một nam nhân có thai thì còn giống nam nhân ư?! Hơn nữa cái này không thể ăn cái kia cũng không có thể ăn, hành động cũng không được tự do, đi trên đường lập tức sẽ có người chạy lại nâng đỡ, ăn một bữa cơm sẽ lập tức có người đưa đồ ăn đến bên miệng, mặc quần áo có người hầu hạ, ăn cơm có người hầu hạ, đáng tiếc người kia không phải và cũng hoàn toàn không phải hẩn!

Thật là hỗn đản đáng chết, mình cũng vì y mang thai hài tử! Cự nhiên ngay cả ba chữ ta yêu người cũng chưa từng thốt ra!!! Hơn nữa, mọi người gần đây không biết lêu lổng đi nơi nào! Ba ngày thì hết hai ngày là không có ở nhà!! Và cho tới bây giờ cũng chưa từng tới ngó mình dù chỉ một chút!!! Sau khi biết được mình có hài tử, cự nhiên một chút cũng không quan tâm!!! Hừ, nam nhân chết bầm, ai hiếm lạ a!!! Lãnh Tà Dương càng nghĩ càng bị phần càng nghĩ càng tức giận càng nghĩ càng vặn vẹo khuôn mặt!

“Công tử..... Biểu tình của người sao lại..... Quái dị như vậy a.....” Thạch Lựu nhìn mà thấy kinh hồn táng đảm.

“Ta đang dưỡng thai!” Lãnh Tà Dương khó chịu nói.

“Dưỡng thai?” Đó là cái gì?

“Đúng vậy!” Lãnh Tà Dương ngẩng đầu cười sáng lạn, “Ta đang nói với hài tử của ta là cha của hẩn chẳng là cái thá gì cả! Tương lai không cần hiểu thuận hẩn!”

“Công tử!” Thạch Lựu kinh ngạc kêu to, “Người cự nhiên giáo dục nhỏ như thế?! Người sao lại có thể nói Vương gia như thế?! Vương gia không có làm chuyện gì có lỗi với người a!”

“Ai nói hẩn không có làm?! Hẩn mà làm liệu có thể để cho ta biết sao?!” Lãnh Tà Dương nghiêng răng nghiêng lợi, “Một ngày nào đó ta sẽ theo dõi hẩn, xem hẩn rốt cuộc ở sau lưng ta làm cái gì! Suốt ngày ngay cả bóng người cũng không thấy một cái!”

Thạch Lựu đầu tiên là kinh ngạc, rồi mới khanh khách nở nụ cười: “Công tử nguyên lai là đang giận đối Vương gia a! Ha hả, công tử người hiểu lầm Vương gia rồi, kỳ thật Vương gia mỗi ngày bề bộn nhiều việc, gần đây còn vì ngài mà mỗi ngày đều ráng sức hồi phủ thật sớm mà!”

“Phải không?” Lãnh Tà Dương cực độ hoài nghi, “Ta mới không tin! Một tháng trước khi ta tới nơi này hẩn ngày nào mà chẳng nhàn rồi a?! Thừa dịp có đứa nhỏ sẽ không gặp người?! Ta xem a, phỏng chừng là đã đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu rồi! Ai kêu tên gia hỏa kia trời sinh cao lớn nhưng lại mang bộ dáng sắc lang!”

“Công tử a, người đừng cáu kỉnh nga! Vương gia của chúng ta a nào có mang bộ dáng sắc lang! Rõ ràng chính là anh tuấn tiêu sái, cách nói năng bất phàm khí thế, ánh mắt bức người lợi hại hơn nữa còn tàn khốc lạnh lẽo, tuy nhiên, khi chỉ vừa nhìn thấy công tử người thì ánh mắt ấy lại biến thành ôn nhu ẩn tình đưa tình!” Thạch Lựu vẽ mặt mơ mộng, Lãnh Tà Dương thậm chí cảm thấy được có vô số trái tim màu hồng phần từ trong mắt nàng bay ra!

Dùng sức lắc lắc đầu, Lãnh Tà Dương lúc này mới nhìn đến diêm dương cao chiếu, hoa sen nở rộ! Hẩn ghét bỏ bĩu môi: “Hẩn trưởng thành nào có được cái bộ dáng người nói a! So với anh tuấn tiêu sái thì còn thua Khải Tật Tây, cách nói năng bất phàm không sánh bằng An Bội Tình Minh, khí thế bức người chỉ bằng nói

là Đế Thích Thiên**, ánh mắt lợi hại thì phải gọi là Tây Tác, tàn khốc thì lại so ra kém với vũ trí ba dứu Trời ạ, ta mù mắt rồi hay sao mà lại coi trọng một người đàn ông như vậy a..... Như vậy còn chưa tính, hấn cư nhiên chẳng quan tâm tới ta, thờ ơ, cái nam nhân chết tiệt kia, ta rốt cuộc cũng không phải là lão bà của hấn!!!!”

“Cái kia, công tử, ngươi là nam mà, không thể làm lão bà của Vương gia a, lão bà chính là dùng để hình dung nữ nhân!” Thạch Lựu khó khăn nói! Nghe qua cũng thấy trong lời nói của Lãnh Tà Dương tràn đầy lòng căm phẫn, nam nhân vừa đến đứng phía sau hấn phát ra nộ nhãn vì tĩnh, mình ở nơi này giống như là thứ gì đó trong gió, phiêu diêu nan định, cả người phát run, bất quá, người thông minh như nàng biết rõ tư tưởng trọng yếu chính là bo bo giữ mình, sửa lời nói, “Vương gia vì người thao nát tâm tư, ngài ấy nào có..... Như người nói..... Không tốt.....”

Nhìn thấy ánh mắt Thạch Lựu cùng ngữ khí phun ra nuốt vào, Lãnh Tà Dương quay đầu lại nhìn một chút, rồi lại quay đầu về gật gật nói: “Đúng vậy, hấn không có không tốt như ta đã nói..... Bởi vì hấn thật sự là thối nát tới cực điểm! Không tốt căn bản là không thể dùng để hình dung sự ác liệt hấn! Nếu ngày nào đó bị ta chọc giận, không biết ta có phải ôm theo hài tử chỉ vừa xuất thế đáng thương không ai chăm sóc mà viễn tải tha hương hay không!!!”

“Cái kia..... Công tử.....” Ai nha, sắc mặt Vương gia càng thêm khó coi..... Về mặt kia, có thể dùng từ ‘hắc’ để hình dung.....

“Cho tới bây giờ cũng chưa từng thương hương tiếc ngọc, cho tới bây giờ cũng không biết cái gì gọi là ôn nhu săn sóc, tội cho ta..... Tội cho ta còn vì hấn mang thai hài tử, ta sao lại xui xẻo như vậy a!!” Thở dài, tái thở dài, thật dài thở dài.

“Công..... Công tử.....”

“Không biết lão bà rất đau đớn sao? Không biết lão bà mang thai đứa nhỏ chình là bảo bối sao? Đúng là không phải nam nhân a.....” Ngươi sinh đứa nhỏ, ngươi chính là nam nhân?

“Công tử.....”

“Thạch Lựu, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì thì cứ nói đi, làm người phải rõ ràng, làm gì ấp a ấp úng như bé gái đang nín theo mẹ vậy!” Lãnh Tà Dương trừng mắt.

Thạch Lựu anh anh nói: “Vương gia đã rời đi rồi.....”

Lãnh Tà Dương lập tức xoay người, quả nhiên không hề thấy thân ảnh quen thuộc phía sau! Liễm hạ con ngươi, che dấu vẻ mất mát tràn đầy trong mắt, gia hỏa kia, quả nhiên vẫn chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng để mình ở bên cạnh hấn, nhưng cũng sẽ không cho mình quá nhiều, cái mình muốn, cảm tình.....(cái này gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường?!)

Lãnh Tà Dương nhàn hạ bước đi, tay ôm con cá nướng vừa giật được từ con mèo hoang đang ăn vụn tại trừu phòng, từng chút từng chút thưởng thức hương vị thịt cá ngon mềm, thỏa mãn nhảy nhót trên đường đi! Hôm nay thật vất vả mới đựng được đến cá! Cũng không biết tên nào hỗn đản nói, ăn cá không tốt cho phụ nữ có thai, hại hấn ngay cả món thịt cá yêu thích nhất cũng chỉ được nhìn chứ không được ăn, cư nhiên lại cùng miêu tranh cướp đồ ăn này nọ.....

Không khách khí một cước đá văng cửa chính của căn phòng, Lãnh Tà Dương mới vừa bước tới cửa, xoay người..... Đứng sững, cá trong tay, rơi xuống.....

Nam nhân trong phòng lạnh lùng nhìn hấn, rồi mới gọi lên một nụ cười lạnh lẽo tàn khốc: “Ăn cá, nhảy loạn, dùng sức đá cánh cửa, tinh lực của ngươi vẫn tràn đầy đấy thôi!”

“Ha hã.....” Lãnh Tà Dương cười gượng, sắc mặt nam nhân này rất khó xem a! Phỏng chừng là đến tìm mình tính sổ chuyện hồi xế chiều hôm nay cho nên mới mò đến đây!

Trời ạ, hấn sao lại có thể quên, người nam nhân này bụng dạ vô cùng hẹp hòi! Bất quá, điều này cũng không thể trách hấn a, ai kêu y cũng không quan tâm hấn một chút, đáng giận!

Tư thái ác nhân cáo trạng đó bày ra cho ai xem a! Càng nghĩ trong lòng càng không cam lòng, Lãnh Tà Dương cất cao giọng, “Sao vậy?! Liên quan gì đến ngươi a! Làm gì sợ ta ăn cá, bộ ta ăn của ngươi sao?!”

Hôm nay ta nhảy vẫn chưa đủ mà! Dù sao cho tới bây giờ người cũng đâu có quan tâm đến ta!!! Loại người như người đáng hận nhất!!! Chỉ cần người nói người chán ghét ta ta lập tức rời khỏi nơi này, người nghĩ rằng ta và người đều thích thú với những ngày như thế này sao?!!”

Lăng Tà cười lạnh, con người trước mắt này cho tới bây giờ cũng không hề biết, xé chiều hôm nay thời điểm nghe được hắn nói như vậy y đã có bao nhiêu thất vọng đau khổ! Lần đầu nghe thấy loại chuyện cổ quái nam nhân mang thai hài tử như thế này, y đã không ngừng thẩm tra các danh y, muốn biết chuyện này đối với thân thể có thương tổn gì quá lớn hay không! Chỉ mém chút nữa là hủy cả hoàng cung, cũng là vì muốn tìm chút gì đó bổ dưỡng cho sức khỏe, sau đó lại đi thỉnh giáo mẫu thân cùng thái hậu trong lúc mang thai sẽ có những bệnh trạng cùng cổ kị gì, vậy mà hắn lại nói cái gì?! Vì quá nóng giận không kịp suy nghĩ nên lại thốt ra những lời nói gây tổn thương người khác: “Ta không có cầu người ở nơi này!!! Ta cho người ở đây một tháng, nếu ta không đoán sai, một tháng đã sớm qua rồi?!”

“.....” Lăng Tà Dương không nói gì nhìn Lăng Tà, hắn không biết hốc mắt của mình có đỏ hay không! Chỉ biết là, tim đột nhiên trở nên đau đớn.

“.....” Lăng Tà lời vừa thốt ra khỏi miệng liền hối hận, sắc mặt đại biến, vươn tay, “Tà Dương.....”

Lăng Tà Dương liếc hắn một cái, xoay người chạy như bay ra ngoài cửa!

“Tà Dương!” Lăng Tà vội vàng chạy theo! Chết tiệt, hắn không thể có bất cứ vận động kịch liệt nào được, đối thân thể không tốt!

Đẳng sâm (danh pháp khoa học: *Codonopsis pilosula*, đồng nghĩa: *Campanumoea pilosula*) là một loài cây sống lâu năm có nguồn gốc ở khu vực đông bắc châu Á và bán đảo Triều Tiên, thông thường được tìm thấy mọc xung quanh các bờ suối hay các cánh rừng thưa dưới bóng các cây to. Loài cây này là dạng cây bụi rậm rạp, có xu hướng leo bằng thân quấn, với các lá hình tim, hoa hình chuông màu lục nhạt với 5 đầu cánh hoa cùng các gân màu tím nhạt hay vàng. Loài cây này có thể cao tới 2,4-3 m (8-10 ft) và rễ dài 10-45 cm, dày 1-3 cm.

*Ám độ Trần thương (Đi con đường mà không ai nghĩ đến) Kế “Ám độ Trần thương” là bí mật đưa quân qua con đường mà không ai nghĩ rằng ta sẽ đi qua. Kế này áp dụng giữa lúc hai bên đang đấu tranh, chiến đấu với nhau. Mỗi bên đều ra sức giấu mục tiêu thật của mình rồi đưa ra mục tiêu giả mà lừa dối phương. Đây là công việc rất phức tạp, có một quá trình khúc triết. Như “Tôn Tử Binh Pháp” viết: “Việc binh là trá ngụy, có thể mà làm ra vẻ không có thể, dùng dấy mà tỏ ra không dùng, gần giả làm như xa, xa giả làm như gần. Lấy lợi mà dụ, gây rối mà đuổi, thấy khỏe thì tránh. Đầu tiên là làm mọi cách giảm nhược lực đối phương, sau rồi mới tiến hành dự định. Muốn dụng kế này phải là người có tầm nhìn xa hiểu rộng và một khối óc tuyệt vời.

**ĐẾ THÍCH THIÊN: Trong kinh điển của Phật giáo thì Đế Thích Thiên xuất hiện trong kinh Hoa Nghiêm. Thiên Đế Thích vốn là vua cõi trời, cõi trời mà ngài cai quản thần dân sống lâu ngàn vạn năm, người người tiêu diêu hưởng lạc, cảnh sắc tuyệt mỹ có nét giống với khái niệm Thiên Đàng bên Thiên Chúa Giáo.

Đế Thích Thiên được xem là một nhân vật thần bí xuất hiện trong truyện Phong Vân ở phần 2, sau khi huynh đệ Bộ Kinh Vân – Nhiếp Phong chiến thắng Hùng Bá và diệt trừ Tuyệt Vô Thần.

Đế Thích Thiên trong Phong Vân được hư cấu bởi nhân vật Từ Phúc đời nhà Tần, Từ Phúc phục mệnh vua Tần Thủy Hoàng đi tìm nguồn thuốc trường sinh giúp vua sống mãi với thời gian. Phương thuốc bắt tử ông ta tìm được chính là máu của Phượng Hoàng (trong Tứ Linh). Nhưng ông ta không đem về cho Tần Thủy Hoàng mà giữ lại cho riêng mình, xưng đế một phương. Từ Phúc từ đó an hưởng niềm vui cuộc sống vĩnh hằng, sở hữu trí tuệ ngàn năm, nhưng lại phải trả giá bằng việc chứng kiến vợ con, người thân của mình lần lượt từ già cõi đời.

Máu Phượng Hoàng không những kéo dài tuổi thọ của Từ Phúc mà còn mang lại cho ông công lực vô biên. Nhờ đó ông ta thành lập Thiên Môn và biến mình thành môn chủ Đế Thích Thiên. Tham vọng của ông ta ban đầu là muốn thể thiên hành đạo. Ông ta là “Trời”, còn các cao thủ Thiên Môn là “Thần”, còn lập ra tam giới Thiên, Địa, Nhân để cai quản.

Để bắt gọn thầy trò Vô Danh và Nhiếp Phong, ông ta dựng nên màn kịch trong đó Từ Phúc đứng ra vạch trần mọi âm mưu bá chủ của tên đệ tử Đế Thích Thiên (cũng chính là ông ta). Đế Thích Thiên đã phản thầy trộm thuốc trường sinh và mở Thiên Môn gây hại bá tánh. Sau này ông ta hiện nguyên hình là một tên ác ma bắt tử đánh Vô Danh và Bộ Kinh Vân một trận thừa sống thiếu chết.

Không muốn ai được trường sinh như mình, ông ta vạch ra “Kế hoạch Đồ Long” để có thể chiếm được chân nguyên của rồng (Long Nguyên – cũng là một phương thuốc trường sinh) và cũng chính kế hoạch này đã dẫn đến sự thất bại và cái chết của ông ta. Cũng giống như Hùng Bá, ông ta nhờ thuật tướng số biết trước được sinh mạng của mình đã hết nên không còn từ thủ đoạn nào tiêu diệt những kẻ đối nghịch như Phong Vân và Vô Danh. Nhưng ông ta không ngờ được sau cùng, kẻ có được Long Nguyên và lấy đầu ông ta lại là tên thất phu như Đoạn Lãng.

Tự mình bày trò để rồi chết trong một cuộc chơi, cuối cùng Từ Phúc đã giải thoát sự nhàm chán của cuộc sống thế gian qua việc trả giá bằng chính sinh mạng của mình.

Nguồn: Wikipedia

18. Chương 18

Không biết là bởi vì thân thể nặng nề hơn hay là do cố ý chạy chậm cho nên cha của đứa nhỏ mới có thể nhanh chóng bắt được Lãnh Tà Dương, quả nhiên không ai có thể dự tính được, chưa kịp chạy đi đã bị túm lấy ngay tại cửa lớn! Cảm giác được cổ tay bị chế trụ một cách mạnh mẽ, Lãnh Tà Dương thấp giọng nguyên rủa một tiếng, quay người lại không chút khách khí vùi đầu xuống, găt gao cắn vào tay Lãng Tà!

Lãng Tà nướng mày, cắn chặt khớp hàm, không hề động, cũng không hề nói chuyện!

Lãnh Tà Dương một sống một chết cố cắn! Tên nam nhân chết tiết này, cái gì cũng không trông nom cái gì cũng không biết! Một người nam nhân lại đi mang thai, thật là chuyện vô cùng hoang đường! Hắn vì thế mà đã phải trả giá bằng tất cả dũng khí, còn người nam nhân này lại ở nơi nào đó thanh thần chờ được ôm đứa nhỏ, chờ làm cha, một chút cũng không lo lắng cảm thụ của hắn – kẻ sẽ sinh ra đứa nhỏ này! Khớp hàm trên dưới không nhin được dùng sức, thẳng cho đến khi răng nanh đâm xuyên da thịt, lưu lại một dấu răng thật đều và sâu trên cơ thể rắn chắc kia, mùi máu tươi tràn ngập trong khoang miệng, mãi đến khi dạ dày dâng lên cảm giác không khỏe hắn mới chịu nhả ra, lập tức lui vài bước, oán hận trừng mắt nhìn Lãng Tà. Giận dữ lớn tiếng thét lên: “Lãng Tà, người nghe rõ cho ta, ta không sinh!!! Muốn đứa nhỏ người tự mình thỉnh cao mình khác đi!!”

“Người nói cái gì?!” Vừa nghe những lời này, đau đớn trên tay gần như tan biến hết, trong mắt Lãng Tà tức thì bắn ra quang mang bén nhọn lạnh như băng. Lãnh Tà Dương co rúm lại một chút, nhưng nghĩ tới, người nam nhân này, trừ bỏ hung tàn ác độc, trừ bỏ chỉ sử hạ nhân, trừ bỏ hay trừng mắt dọa người thì có cái gì tốt đẹp?! Đáp án đúng, không có!!! Lãnh Tà Dương ưỡn cao ngực, cười lạnh: “Vương gia có phải lỗi tại có vấn đề hay không? Ta nói, ta không sinh hài tử cho người!!! Tìm nữ nhân khác sinh đi!!! Nếu không..... Tiểu quái!!”

Một con tiểu xà màu xanh biếc chợt xuất hiện trên tay Lãnh Tà Dương, nghe tiếng hai người tranh cãi ầm ĩ, nó bọc cùng lão vương phi và chúng nha hoàn chạy tới xem, vừa thấy liền nhin không được kinh hô ra tiếng! Xà a!

Mặt Lãng Tà trong phút chốc một mảnh xanh mét, nhưng y vẫn dùng ánh mắt níu giữ người trước mặt, vươn tay, tận lực ôn nhu nói: “Được rồi, Tà Dương, khí cũng sinh đủ rồi, lại đây!”

“Hừ!” Ai để ý người a! Bất quá, Lãnh Tà Dương nhìn thấy Lãng Tà cố tình trấn định, bộ dáng lại tái nhợt xanh mét lung lay như sắp đổ, nên vẫn là hảo tâm thu hồi tiểu quái.

Lãng Tà lắc đầu cười khổ một chút, gia hỏa này, quả thực rất vô pháp vô thiên. Thấy vật duy nhất uy hiếp được hắn – tiểu thanh xà bị bắt trở lại, Lãng Tà nhìn Lãnh Tà Dương thâm tình cười: “Được rồi, Tà Dương, ta biết mình sai lầm rồi! Người không nên tức giận, tránh thương tổn cơ thể, đối đứa nhỏ cũng không hảo, người không biết sao, ta gần đây vẫn xem thư viết về tiểu hài tử, trong thư nói a, nếu cơ thể mẹ

không khỏe mạnh, hội làm cho tiểu hải tử tàn tật, chỉ số thông minh thấp, dị dạng..... Người cần phải hảo hảo ngấm lại a! Đến, theo ta trở về phòng đi, não loạn lâu như thế, cũng nên nghỉ ngơi một chút!”

“Đúng vậy đúng vậy, công tử, vô luận như thế nào, mặc kệ là ai chọc người sinh khí, người cứ nói cho Thạch Lựu, Thạch Lựu giúp người giáo huấn hẳn! Làm gì thì thân thể của mình vẫn quan trọng nhất! Người nghe Vương gia nói đã thấy sợ chưa a!” Thạch Lựu lo lắng tiến lên, thật cẩn thận dìu Lãnh Tà Dương, dường như sợ hấn thể lực chống đỡ không nổi mà bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Lãnh Tà Dương không được tự nhiên liếc mắt nhìn Lãnh Tà một cái. Lãnh Tà đến gần, kéo hẳn vào trong lòng ngực mình, thấp giọng nói: “Được rồi được rồi, phu thê cãi nhau có tất yếu phải để cho mọi người đều biết không?! Theo ta trở về phòng đi!”

“Ai là phu thê với người a!” Lời tuy như thế, nhưng đáy lòng lại dâng lên cảm giác ngọt ngào làm cho khóe miệng của hắn không tự chủ được hơi hơi nhướn lên.

“Muốn làm cái gì a, vợ chồng son thật sự là gây sức ép người!” Lão Vương phi cũng cười lên, “Nghĩ muốn có chút thanh tịnh cũng khó! Cũng không biết đứa nhỏ sinh ra sau này có phải hay không sẽ làm cho toàn bộ vương phủ không được an bình..... Thật là.....”

“Vương phi ngài chẳng lẽ không thích náo nhiệt sao?! Trước kia vẫn luôn nói vương phủ lạnh lẽo mà!” Một nha hoàn đứng bên cạnh vội vàng nói.

Vương phi cũng chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa!

“Nhớ đấy, Lãnh Tà! Người nên hảo hảo thương ta, nếu không ta mà mất hứng thì sẽ không sinh hài tử cho người nga!” Lãnh Tà Dương nhẹ nhàng cọ mặt vào khuôn ngực ấm áp kia nhẹ giọng uy hiếp!

“Đúng đúng! Người nói đúng!” Lãnh Tà đáp trả, tại nơi Lãnh Tà Dương không nhìn thấy lộ ra một nụ cười tính kế âm hiểm. Xế chiều hôm nay những gì hắn nói về y, y đều nhớ rõ! Mà Lãnh Tà y, một chủ nhân thì không thể tùy tiện bị người khác oan uổng, hơn nữa, lại là người của y dám tùy tiện định tội y như vậy!

“Nga!” Lãnh Tà Dương gật gật đầu, nghĩ thầm hẳn đường đường Ám Minh Lãnh Tà Dương quả nhiên huấn phu hữu thuật! Thật sự là đáng mừng! Trong dạ dày dâng lên vị chua, “Nôn.....”

“Xảy ra chuyện gì?!” Lãnh Tà lo lắng cúi đầu xem xét. Nôn càng lúc càng nhiều. Lãnh Tà Dương che miệng lắc lắc đầu.

“Ăn gì phá hư bụng sao? Đã nói với người là đừng có ăn đồ gì bậy bạ mà không nghe! Thạch Lựu, sau này công tử có muốn ăn cái gì thì cũng phải thông báo ta trước một tiếng!”

“Là!” Thạch Lựu vội vàng gật đầu. Lãnh Tà Dương sắc mặt tái nhợt nhanh chóng bịt miệng ủy khuất nhìn chằm chằm Lãnh Tà. Ánh mắt cố ý gây thơ chớp chớp.....

“Đừng có nháy, ” Lãnh Tà gõ đầu Lãnh Tà Dương, “Giả bộ gây thơ cái gì a! Vào cửa đi, ta có việc phải nói với người!”

“Chuyện gì a?” Một hơi cắn quả mơ tươi Lãnh Tà mới chuyển về từ phương xa, rồi mới đặt mông ngồi xuống, không bình tĩnh hỏi. Hiện tại trời cũng sắp tối rồi, không ăn cơm, chạy vào trong phòng làm cái gì a!

Lãnh Tà vòng qua kéo hẳn ngồi lên đùi mình, nói: “Tà Dương a..... Người xem chúng ta cũng đã có hài tử, khi nào thì..... thành thân a?”

“Thành thân?” Lãnh Tà Dương lẩn lộn lông lốc đứng lên, nhìn mặt Lãnh Tà, hẳn nghi hoặc, mới vừa nãy ở trong tối bên dưới ánh nến, dù chỉ trong nháy mắt, có phải hay không Lãnh Tà đã đỏ mặt. Bất quá lướt qua quá nhanh, hắn cũng không có thấy rõ, hoa mắt sao?

“Đúng vậy, thành thân a!” Lãnh Tà gật đầu, “Người xem, khi nào chúng ta sẽ thành thân? Không phải đợi đến lúc hài tử xuất thế chứ?”

“Vào thời điểm nào ta nói là sẽ thành thân với người?” Lãnh Tà Dương chăm chú nhìn Lãnh Tà! Hừ, phải nhờ đến một hài tử bắt hắn bước vào Cảnh Dương Vương phủ của bọn họ, một nhân tài như hắn lại dễ dàng bước vào đại môn Cảnh Dương Vương phủ như thế ư, nằm mơ đi, “Ta không lấy chồng!!”

Rõ ràng như thế?! Ánh mắt Lãng Tà lại lộ ra vài tia quang mang thâm sâu, Lãng Tà Dương, người nhớ cho ta!!! Buổi tối hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không buông tha người! Ngẫm lại, Lãng Tà y đã nói đến mức này có nghĩa là y đang hạ mình cầu hôn, nghĩ lại, địa vị của y ở Đại Minh này so với hoàng đế còn trọng yếu hơn, thời điểm nào lại ăn nói khấp nép như thế, đã thế còn không biết đường tán thưởng, cứ nhiên dám một hơi phủ quyết y! Không có cửa đâu!

“Tại sao?!” Tiến vào đại môn vương phủ vũ nhục chân của hần sao?! Huống chi, hần cũng không muốn để cho đứa nhỏ làm hài tử của Lãng Tà!

“Bối vi.....” Lãng Tà Dương ghé sát vào Lãng Tà, thần bí nói, “Kỹ thuật viết thiên văn của tên tác giả này quả thực thối nát, thường xuyên đem hôn lễ biến thành tang lễ lạnh lùng thanh thanh, chỉ kém cái là không có giấy bay đầy trời thôi, ngược lại viết lễ tang lại vô cùng – náo nhiệt, dường như khi có người chết hần cao hứng biết bao nhiêu! Chúng ta không cần thành thân!”

“..... Phải..... Sao.....” Lãng Tà bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai còn có tác giả như vậy a!

(mỗ tặc: ta! ##% #%.....!!!!)

“Đúng vậy!” Còn sợ Lãng Tà không tin, Lãng Tà Dương cố gắng gật đầu gia tăng độ chân thực. Nếu Lãng Tà tin, Lãng Tà sẽ không gọi là Lãng Tà, sửa kêu ngu ngốc luôn cho rồi!

Lãng Tà gật gật đầu: “Được rồi, ta tin!” (Tặc: Lãng Tà, người.....)

Lãng Tà Dương vừa lòng, một lần nữa tìm vị trí thoải mái trong ngực Lãng Tà nằm xuống. Chính là, thanh âm nguy hiểm của Lãng Tà lại vang lên bên lỗ tai hần: “Như vậy, chúng ta thảo luận một chút, ai là Khái Tật Tây, ai là An Bối Tình Minh, ai là Đế Thích Thiên ai là Tây Tác ai lại là Vũ Trí Ba Dứu?! Lãng Tà Dương, người tốt nhất nên hảo hảo giải thích rõ ràng với ta, người cùng với mấy người vừa nghe tên đã biết là nam nhân đó rốt cuộc có quan hệ gì với nhau?!!!”

Rống to một câu cuối cùng kia, làm cho toàn bộ người trong vương phủ, đều có cảm giác đình tai nhức óc! Ngay cả vương phủ tựa hồ cũng không chịu được sóng âm như vậy, lay động vài cái, khiến cho vương phủ những năm cuối triều nhà Minh tạo ra những cơn địa chấn bí ẩn.

“Cái gì cái gì a!” Lãng Tà Dương nhu nhu lỗ tai phát đau oán giận, “Có nội lực bộ giỏi lắm a! Rống lớn tiếng như thế làm gì a?! Không sợ bị thương yết hầu sao, thật là!”

Tay Lãng Tà bắt đầu bí mật tiến hành đánh lén, sau khi rống to thì khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói: “Người vẫn chưa trả lời ta mà, Tà Dương.”

“Ách? Cái gì?” Sau lưng tựa hồ có vật gì đó đang di động, là trùng sao? Lạnh lạnh, nhột nhột! Lãng Tà Dương có chút không yên lòng, “Người vừa rồi đang nói cái gì?”

“Đám nam nhân đó!” Lãng Tà hảo tâm nhắc nhở, nhẹ nhàng cú sát đầu, thổi nhẹ vào lỗ tai hần.

Lãng Tà Dương co rụt cổ lại: “Hảo nhột a! Cái gì..... Nam nhân.....” Xú nam nhân này, quấy rầy hần như vậy, kêu hần làm sao suy nghĩ a!

19. Chương 19

“Chính là xế chiều hôm nay người đã nói với Thạch Lựu này a.....” Không hổ là Lãng Tà a, mỹ nhân trong ngực, cứ nhiên tâm vô tạp niệm, vững như quân tử! Đương nhiên, ngón tay kia cũng chính là tâm của y, không thấy lang trảo của y đều đã lần mò vào trong y phục của người khác sao?! Đầu lưỡi trơn trượt cũng dễ tiện tham nhập vào trong nhĩ động của Lãng Tà Dương.

Lãng Tà Dương thân thể cứng đờ, đại khái là việc có hài tử chính là duyên cớ làm cho thân thể hần trở nên càng thêm mất cảm, một trận tê dại khiến cả người hần nhẹ nhàng run rẩy, hần trốn tránh Lãng Tà ác ý khiêu khích, giãy giụa quấy đạp thay chính mình kêu oan: “Ta..... Ta không nhớ rõ....., hảo nhột a! Tà!”

“Ta cũng thực nhớ a.....” Lãnh Tà đánh một cái ngáp nói, ngón tay búng bình linh hoạt quen thuộc cởi bỏ dây thao (dây thắt lưng làm bằng tơ) bên hông người khác, rồi mới nhẹ nhàng rút ra, đôi vai xinh đẹp lập tức triển lộ trước mắt.

“Người..... Đang..... Làm cái gì a.....” Rõ ràng thần chí đã bắt minh. (Dương Dương, phải thủ vững phòng tuyến a..... Người xem cái bộ dạng vô dụng của người kia.....)

“Ta đương nhiên là đang dùng phương thức của nam nhân, chứng minh ta so vài tên nam nhân kia càng mạnh hơn!” Ôn nhu giải thích cho Lãnh Tà Dương. Đầu lưỡi đầy hỏa nhiệt cũng là bắt đầu trượt xuống, mút lên làn da trắng sáng như tuyết mang hương thuần tư vị! Lãnh Tà tâm tình sung sướng, vĩnh viễn chỉ có hân một người là có tư vị tuyệt vời như vậy, hoàn toàn đáng giá để y độc hưởng cả đời!

“Ta không anh tuấn bằng Khải Tạt Tây?” Hé miệng thật mạnh cắn xuống! Hảo a, một cái dấu răng mới mẻ!

“A.....” Lãnh Tà Dương bị đau! Tên hỗn trưởng này rốt cuộc là đang nói cái gì với cái gì a?! Nhưng hân vẫn là phản xạ có điều kiện mở miệng phản bác, “Người kỳ mị làm sao có thể bì với Khải Tạt Tây?! Người tính cái gì đông..... A!” Lần này khẳng định cắn đến xuất huyết! Ô..... Đau quá.....

“Phải không? Ta thật sự không anh tuấn bằng cái gì Khải Tạt Tây kia?” Thanh âm nghe ra vân đạm phong khinh, nhưng hương vị khói thuốc súng cũng rất nặng khiến cho người ta có nguy cơ đồn sinh (ngừng sống =))).

Lãnh Tà Dương thức thời vội vàng thừa dịp thanh tĩnh tạm thời này để mà nịnh hót: “Người anh tuấn, người tuyệt đối anh tuấn! Khải Tạt Tây kia có thể so với người a!..... A! Người sao vẫn còn cắn ta?!”

“Là vì lời nói thành thật nên thưởng cho người a.....” Lãnh Tà cười tủm tỉm trả lời, biểu tình hoàn toàn hết như một con tiểu miêu trộm được thịt, hơn nữa sắc mặt kia, lộ vẻ âm hiểm rất cao!

“.....” Quả nhiên chính mình đã quá coi nhẹ trình độ vô sỉ của Lãnh Tà! Lãnh Tà Dương hối hận khi chính mình quá khinh địch, rồi lại chìm đắm trong cảm giác hỗn tạp vừa thống khổ vừa khoái hoạt, mình thật không còn chút sức lực nào a..... Quả nhiên sắc làm loạn trí

“Vậy còn cách nói năng của ta, không sánh bằng An Bội Tình Minh sao?” Lãnh Tà như là một mọt ngấu sư (người điều khiển rối) đang thao túng khôi lỗi (con rối), bừa bãi dùng ngón tay châm ngòi thân thể đang nằm trong lòng mình

“Ta không biết..... Người kia.....” Rút kinh nghiệm đợt một..... Chắc cũng không đến nỗi lại bị cắn đau, Lãnh Tà Dương lạc quan suy nghĩ, sau đó, thân thể hân bỗng nhiên cứng đờ, hút một ngụm lãnh khí, tay người này..... Cái tay ở trước ngực hân sờ mó..... Đáng giận! Một tiếng ‘ưm’ ức chế không được mà thoát ra ngoài.....

“Đế Thích Thiên lại là cái thứ gì?”

“Hân..... Không phải cái thứ gì.....” Thực xin lỗi a thần tượng, đều là lỗi của ta, ô..... Là ta đánh giá thấp hậu quả cơn ghen của người nam nhân này..... Ta thực xin lỗi người a Thiên Thiên.....

Lãnh Tà Dương trong lòng căng thẳng cắn răng một cái hít sâu một hơi rồi mới không dám thở nói một tràng: “Không riêng gì hân không phải cái thứ đồ vật gì đó mà ngay cả Tây Tác Vũ Trí Ba Dứu cũng không thấy có chỗ nào hảo khắp thiên hạ chỉ có Cảnh Dương Vương gia người Lãnh Tà là tuyệt vời nhất người là tối suất (đẹp trai nhất) người là anh tuấn nhất người là tối vô địch người phong độ thiên thiên khí vũ hiên ngang ngay cả Tây Tử cũng phải vì người mà nâng tâm Vương Tường cũng là vì người mà tống hoài (nhớ mong, trông ngóng) ngay cả thân là đồng tính như ta cũng nhịn không được mà vì người động tâm người là tình nhân trong mộng của toàn bộ nữ nhân trên thế giới là tình địch trong mộng của toàn bộ nam nhân trên thế giới.....”

Hô, một hơi nói xong nhiều chi luận trái lương tâm như thế thật đúng là làm cho người ta có cảm giác không thở nổi!

Khả Lãnh Tà lại chưa vừa lòng lắm với lời khen tặng lần này, hân tăng lớn độ mạnh của ngón tay, hưởng thụ khi nghe được Lãnh Tà Dương giãy giụa kêu lên đau đớn và thanh âm kháng nghị rất nhỏ, bỏ hết những

thứ quần áo vương bận dư thừa, Lãnh Tà cười lạnh: “Sao ta lại cảm thấy những lời đó nghe thật chói tai nhỉ? Cảm tình mà Lãnh đại công tử người nói không phải thật tâm đúng không?”

Lãnh Tà Dương vội vàng nói: “Lời ta nói là thiệt tình tuyệt đối là thiệt tình! Vương gia, ngài nhìn rõ mọi việc, không nên oan uổng người tốt a!”

“Phải không?” Lãnh Tà khước miệng nhướn lên, răng nanh trắng nõn phản chiếu ánh sáng, đâm vào Lãnh Tà Dương khiến hắn một trận phát run, kỳ quái, sao lại có cảm giác lạnh, hắn cúi đầu nhìn thấy, đại kinh thất sắc: “Y phục của ta mà?!”

“Trên mặt đất a!” Lãnh Tà vô tội nhìn về đồng hồ tạp trên mặt đất

“Người.....” Cái đồng hồ rách trên mặt đất so với y phục của tên khất cái còn rách nát hơn, thật là y phục của Lãnh đại thiếu gia hắn sao?! Thời điểm Lãnh Tà Dương yên lặng bị ai thương tiếc cho bộ y phục âu yếm của hắn, phía sau một lực đẩy mạnh mẽ đè hắn xuống, sao đó nữa, một cảm giác trầm nặng giống như bị đá tảng đè lên xuất hiện, tính cảnh giác nổi lên bốn phía, Lãnh Tà Dương thử thăm dò hỏi: “Xin hỏi..... Khách quan, ngài muốn làm cái gì a?” (quần áo đều bị cỡi hết còn hỏi, làm bộ làm tịch cái gì a, Dương Dương, người không phải thân kinh bách chiến sao?! Cảm tình đều là giả a..... Gạt người đáng xấu hổ!)

“Ta sẽ dùng cả đêm để hỏi cho ra lời nói thật tâm của người!” Lãnh Tà ác độc nở nụ cười, Lãnh Tà Dương lại muốn khóc!

Vẫn còn chưa có ăn cơm chiều mà, người không biết làm loại chuyện này rất tiêu hao thể lực sao..... Lãnh Tà, người cái đồ hỗn trưởng sắc dục huân tâm, người có biết cái gì gọi là trời đánh còn tránh bữa ăn hay không a..... Đói quá có thể gây chết người đó a.....

Kết quả chính là, toàn thể thành viên của Cảnh Dương Vương phủ đang trinh sát địch tình bên ngoài cửa phòng trừ bỏ nghe được tiếng rên rỉ làm cho người ta suy nghĩ lung tung, thì chính là tiếng Lãnh Tà Dương chịu không được hô to: “Ta đã biết, người là tối suất, người là khắp thiên hạ tối suất.....”

Bất quá, sâu bên trong thanh âm này, chính là tiếng khóc nồng đậm hỗn loạn hòa cùng tiếng cầu xin không thể che giấu..... Đương nhiên, điều này đều bị đại quân đoàn đồng nghiệp nữ cùng đồng nghiệp nam bên ngoài tự động xem nhẹ, bọn họ chỉ biết một việc, đó phải là, tình nhân trong mắt quả nhiên hóa thành Phan An a..... Không thể không nói, người trong vương phủ có trí tưởng tượng thật cao thâm

Ngày hôm sau, thời điểm thái dương xuống núi, thân ảnh mọi người luôn chờ mong của Lãnh Tà Dương cuối cùng mới khoan thai bước đến phạm trác (bàn ăn cơm) dưới con mắt lo lắng cùng chờ đợi của mọi người. Bất quá, Vương phi có điều không rõ chính là, Lãnh Tà Dương sắc mặt cư nhiên tối đen! Kỳ quái, theo lý thuyết, dựa theo đáng hồng thiếu thuyết đang được bán rầm rộ bên ngoài minh châu ký thảo luận, trải qua màn XXOO nghiêm chỉnh tối qua của con mình, Lãnh Tà Dương sắc mặt phải hồng nhuận da thịt phải bóng loáng mới đúng chứ a? Sao lại ra thành như vậy?!

Kỳ thật Vương phi tuyệt không biết Lãnh Tà Dương đã phải trải qua tâm lý tra tấn như thế nào.

Hôm nay thức dậy ở trên giường, mới phát hiện cái tên nam nhân hăng hái ăn uống no đủ kia đã sớm không còn bóng dáng. Mà sau khi chính mình xuống giường thì mới biết trên cơ bản đã đến giờ cơm chiều! Nhớ tới mình bị đói bụng cả ngày, mặt Lãnh Tà Dương lập tức trắng bệch! Nghĩ tới chính mình đêm qua kêu lớn tiếng như vậy, từ trắng lại chuyển hồng..... Không ra khỏi cửa, sẽ lại đói nữa, mà nếu xuất môn, phỏng chừng lại sẽ bị cười nhạo.....

Cuối cùng, chiếu theo nguyên tắc bản thân nghèo hèn bất năng địch, phú quý bất năng ***, uy vũ không khuất phục, đói khát không thể nhẫn nhịn, Lãnh Tà Dương mặt dày bước ra khỏi cửa. Kết quả vẫn là không có ai cười nhạo hắn! Chẳng qua

Ở cửa gặp Thạch Lựu, Thạch Lựu ngọt ngào cười: “Công tử, Vương gia quả tối suất a?”

“A?!” Thiên ngoại bay tới một câu, Lãnh Tà Dương không rõ ý, chỉ ngây ngốc gật gật đầu, cứ nhắm thẳng đến nơi ăn cơm mà đi.

Không ngờ, trên đường tới hoa viên, gặp Lan nhi, Lan nhi hé miệng cười: “Công tử, Vương gia quả tối suất a?”

Lãnh Tà Dương trong lòng bắt đầu nghi hoặc. Vừa ra hoa viên, lại đụng phải quần gia, quần gia nào giờ bộ mặt như quan tài cứ nhiên mỉm cười: “Công tử, Vương gia quả tối suất a?”

Lãnh Tà Dương bắt đầu xơ cứng. Máu tuần hoàn, ý nghĩ chuyển động, bắt đầu nhớ lại..... Đêm qua, Lãnh Tà ‘làm việc’ quá độ khiến cho hắn không thể không cầu xin sự khoan dung, hơn nữa còn hô lên nói đủ thứ thể nhưng y cũng như trước không dừng tay..... Nhớ lại xong.

Thế là, vào một buổi chiều chạng vạng trời nhiễm đỏ, ở một nơi yên tĩnh trong hoa viên, sắc mặt Lãnh Tà Dương từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng sang lam, lại từ lam chuyển thành màu xám, từ xám sang lục, từ lục sang xanh, từ xanh trở thành tím, từ tím biến thành đen..... Bối cảnh hoa viên một mảnh tiêu điều, lạc hồng thành trận.

Người chứng kiến cuối cùng cũng hiểu được duyên cớ Tà Dương vì sao lại là Lãnh.....

20. Chương 20

Vương phi vô cùng nghi hoặc, chẳng lẽ ngày hôm qua mình bỏ ra ba đồng mua minh châu ký trở về lại là giả?! Quả nhiên cửa rẻ là của ôi a! Từ nay về sau sau này nữa, nhất định nghiêm khắc đả kích sách lậu, bản gốc mới là một ngày mai tươi đẹp a!

Lãnh Tà Dương ứa mồ hôi lạnh, ánh mắt Vương phi nhìn hắn quả thực chính là vô cùng căm hận, thậm chí nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng lẽ..... Vị mẫu thân này, có luyện tử tình kết?!!! Không thể nào đâu?!!! Lãnh Tà Dương nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, làm tình địch trước mặt vị này quả là khó khăn! Hơn nữa, thấy Lãnh Tà như vậy, luyện mẫu tình kết cũng thực nghiêm trọng a! Mà chính mình cứ nhiên cho tới hôm nay mới phát giác, trời ạ, nguyên lai hắn vẫn sinh hoạt bên trong cái nơi thủy sinh hỏa nhiệt này mà không tự biết! Làm sao lo liệu đây?!

Vương phi nhìn Lãnh Tà Dương sắc mặt năm màu lẫn lộn biến hóa vô cùng, giống như ánh nắng chiều nơi chân trời với hàng vạn hàng nghìn dáng vẻ và tư thái khác nhau, càng thêm kiên định vào đạo lý “Tân tín thứ bất tri vô thư”! Cũng càng thêm khẳng định tín niệm kiên cường “Phải tiến hành đả kích sách lậu”. Ngày mai liền dẫn người đi dẹp tiệm cái tên bán hàng rong dám bán sách lậu cho nàng!

Lãnh Tà Dương thấy sắc mặt Vương phi vẫn thực bình thản, ánh mắt lại lóe sáng giống như minh tinh trên bầu trời đêm, trong chớp lát mình một hồi ám, nguyên lai, ánh mắt âm hiểm đề tiện rồi lại sắc bén của Lãnh Tà là từ nơi này di truyền ra a! Làm cho hắn càng thêm kiên định với thực lý “Bất thức lư sơn chân diện mục”, cũng càng nhận thức thêm câu nói “Thân tại tha hương phong vũ phiêu linh”. Từ nay về sau phải đề phòng từ lão thái bà âm hiểm dấu điểm này!

Vương phi mỉm cười gật gật đầu, đột nhiên ngừng đầu hỏi: “Tà Dương, Lãnh Tà nhà chúng ta quả tối suất a?”

Nhìn xem! Mấy câu hỏi này nghĩa là gì a?! Luyện X tình kết điển hình a..... Từ từ?! Lời này sao lại cảm thấy quen tai?! Một ngụm canh gà nghen ngay yết hầu của Lãnh Tà Dương, lên không được, cũng không thể xuống! Hé ra gương mặt tái nhợt nghen đến mức đỏ bừng! Tròng mắt tròn tròn không nhúc nhích nhìn phu nhân đang tủm tỉm cười trước mặt. Về mặt tươi cười này sao lại quen thuộc đến vậy, nguyên lai là cùng một dạng với bọn Thạch Lựu và quần gia!

“Khụ khụ..... Khụ.....” Lãnh Tà Dương liều mạng ho khan, suýt nữa không thở nổi. Quả nhiên, mọi người trong vương phủ dưới ảnh hưởng của chính mình đều hóa thành BT! Xem như người lợi hại!

Lãnh Tà Dương hoãn quá mức đến, quay đầu nhăn nhó hỏi: “Cái kia..... Lão phu nhân a..... Lãnh Tà đang ở nơi nào?”

“Sao vậy? Mới một ngày không thấy, đã tưởng nhớ sao?” Vương phi mỉm cười hỏi.

Ai muốn nghĩ tới cái tên đáng bị ngàn dao phanh thây kia a! Lãnh Tà Dương mỉm cười: “Đúng vậy, một ngày không thấy, như cách tam thu thôi!”

“Tà nhi hần tiến cung rồi.” Vương phi trả lời, “Người cũng biết, hần mỗi ngày đều vội vã bận rộn, nhiệm vụ triều đình nặng nhọc, hần lại là trợ thủ đắc lực của hoàng thượng, trách nhiệm lại càng vô cùng gian khổ!”

Lãnh Tà Dương gật đầu, bắt đầu thừa dịp Vương phi đang thở dài diên cuồng ăn vài món.

Vương phi lời nói thâm thía dày đặc tâm tình: “Tà Dương a, người bước vào cánh cửa của Cảnh Dương Vương phủ chúng ta, chính là người của Cảnh Dương Vương phủ chúng ta! Từ nay về sau người nên vì Vương nhi lo lắng.....”

Y là cái thứ gì mà muốn ta lo lắng cho y?! Lãnh Tà Dương hào phóng nhai xé một cái đùi gà, lang thôn hổ yết.

“Người sau này chính là thiếu phu nhân của vương phủ chúng ta! Trong vương phủ trừ bỏ ta những chuyện còn lại tùy người làm chủ! Nam nhân chính là trời của nữ nhân! Người sau này nhất định phải đối Vương nhi duy mệnh thị tòng.....”

Ta là nam đó a! Nam mà cũng có thể trở thành..... Phu nhân?! Ba bằng năm trừ hai, thịt gà này già quá rồi! Khó ăn! Để thử hương vị của vĩ thiêu lý ngư (đuôi cá chép nướng) kia xem như thế nào!

Lời nói thâm thía chuyển qua ân cần dạy bảo: “Mà chúng ta hoàng gia quy củ nghiêm nghị! Người khả nghe qua, nhất nhập hầu môn thâm tự hải? Người sau này làm việc nói chuyện cần phải có chừng mực, thời điểm tiến cung mới không bị người khác chê cười!.....”

Ta vẫn chưa phải người nhà của các người a! Vây con cá này hương vị cũng tạm, hơi quá lửa một chút, để ta lại ném thử chút thịt nai..... Ai nha, hương vị này ngon a..... Bất quá, thương tổn động vật hoang dã..... Ăn vào thật tội lỗi!!! A di đà phật.....

Ân cần dạy bảo lại chuyển sang Đường Tăng huyền thoại dong dài không bờ bến: “Làm một người thê tử đủ tư cách, một Vương gia phi tử chính thống, nên giống như ta, cưỡi ngựa khắc ghi tư chủ đường lối của chủ nghĩa Lê-Nin, thuộc lòng ba cái tư tưởng trọng yếu của đại biểu, đem hình tượng của một thể hệ Vương phi thành công gây dựng, sau đó, trở thành điển phạm nổi tiếng, hơn nữa liên tục bốn năm đều được tuyển làm tam bát hồng kỳ thủ, trở thành đại biểu của đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, tham gia Trung Quốc * đảng trung ương được quốc vụ viện khóa năm mời dự họp lần thứ ba mươi bốn trong toàn viện.....” (ha ha, đoạn này, tặc tử chỉ là thuần túy ác cảm thôi, thỉnh tận tình B4 ta đi

~~)

Lãnh Tà Dương lang thôn hổ yết cũng bắt đầu tiến vào giai đoạn gay cấn.....

Còn lại một vài nha đầu nô bộc ở lại trong vương phủ hầu hạ hai người không nên đắc tội chỉ dám đứng chờ chủ tử ăn cơm, đồng thời ghen hờn nhìn trần trời ngáy ra như phỗng nhìn lão Vương phi nói đến mức nước miếng bay tứ tung muốn ngừng mà không được, còn tiểu công tử thì lại khoái như loạn kiếm(múa đũa như múa kiếm) gấp lấy gấp để khiến toàn bộ mặt bàn không thứ gì còn..... Tàn niệm a! Nguyên lai mỗi người trong vương phủ ước số ác liệt như thế đều là do lập luận sắc sảo.

“Vương gia hồi phủ!” Chỉ nghe một tiếng hét to.

Tựa như đất bằng dậy sấm! Tất cả tiếng vang tức khắc biến mất hoàn toàn. Lão phu nhân thu khẩu bộ dáng đoan trang tựa như mộng na lệ sa, khóe miệng tươi cười như có như không nguyên vẹn thể hiện năng thân là một Vương phi cao quý hoàn mỹ nhất! Lãnh Tà Dương dùng một tốc độ không ai kịp thấy thu tay lại, bộ dạng nhu thuận như là một con tiểu miêu dụ ngoạn, nụ cười ngọt ngào thành công chứng minh mình chính là vị Vương phi hiền thực nối nghiệp tiếp theo của Cảnh Dương Vương phủ!

Quần gia trên đường chạy tới thiếu chút nữa lao lệ tung hoành, quả vẫn là nhờ uy danh của vương gia a! Bằng không vương phủ này, còn ra thể thống gì ách, cái bóng dáng vừa rồi lướt qua giống như một trận gió thổi kia chính là Vương gia đại nhân nhà hần?.....

Quần gia cứng ngắc quay đầu lại, rồi mới thấy được

“Ai nha, Tà Dương, người xem, ta ở trong hoàng cung tìm được một kiện trân kỳ công phẩm, người xem, ngọc giản được chế tạo từ hoàng diên ngọc, tuyệt thể cần hữu (thể gian hiếm có) a! Văn tự kỳ dị ở mặt trên mảnh ngọc nghe nói đến nay vẫn thượng vô khảo chứng! Còn có a, người xem, đây là ta phát hiện được bên

dưới cằm đầu (gối đầu) của hoàng huynh, minh châu ký ! Nghe nói đây là một trong những bản viết tay hiếm hoi! Tuyệt đối là bản chính, một cái lỗi chính tả cũng không có! Còn có, còn có, hiện tại thân thể người bất đồng dĩ vãng, đồ vật này nọ không thể tùy tiện ăn bậy, người xem xem, thứ này đẹp không? Đây a, chính là vạn năm nhân sâm vương hàng thật giá thật! Ta ở trong hoàng cung quật hết ba thước đất mới thật vất vả tìm ra mà! Nương nương cung nữ thái giám trong hoàng cung hôm nay cũng phải theo giúp ta tìm hết một ngày! Để ta kêu người đi nấu lên cho người uống được không.....”

Nhìn Lăng Tà biểu tình rõ ràng là đang nịnh nọt, quần gia đột nhiên không thở được, tâm huyết dâng lên, hai mắt tròn trắng, ngã xuống đất bất tỉnh.

“Quần gia đại nhân!”

“Tìm đại phu!”

“Mau, đem về phòng đi!”

Bên kia sương phòng người ngã ngựa đổ. Bên này, Lăng Tà còn đang chờ đợi giai nhân hồi phục! Kỳ thật, nguyên nhân Lăng Tà vội vàng làm việc này cũng chỉ có một cái, ngày hôm qua ‘làm’ đến mức khiến người ta không dậy rời giường nổi, dù sao cũng phải dâng chút lễ vật gì đó để người ta bỏ qua chứ a!

Lãnh Tà Dương học theo nương của y tự tiểu phi tiểu, bì tiểu nhục bất tiểu (ngoài cười nhưng trong không cười), tiểu bất lộ sỉ (cười không lộ răng), chớp chớp ánh mắt, thanh thuần hỏi: “Tà, có mệt hay không, có đói bụng không? Mau nghỉ một chút! Đến uống một ngụm trà..... Ngọc này cũng không quá cần thiết a, nhưng là tâm ý của người, ta miễn cưỡng nhận lấy là được, rồi còn cái minh châu gì nữa đây, xem thử nếu phụ nhân thích, thỉnh chuyển giao cho nàng đi, còn có vạn năm nhân sâm này, người bỏ cả ngày để đi tìm chắc cũng không dễ dàng gì, ta tạm thời lưu lại, nhân tái ăn nó. Đến, hôn nhẹ, ta trở về phòng nghỉ ngơi trước, người cũng ăn một chút gì đi? Đến, cầm lấy dưa, tái kiến, cưng a!”

Một cái hôn môi lại đột nhiên biến thành hôn lên trán khiến Lăng Tà ngây ngốc hồ đồ gật đầu, ngồi xuống, nắm chặt chiếc dưa trong tay, nghĩ thầm, đây là Tà Dương đưa y a!

Lãnh Tà Dương cao hứng đến mức bất diệc nhạc hồ tay ôm cả đồ đồ chạy như bay ra khỏi nơi thị phi này. Ha ha, hảo ngọc giản tại nơi vương triều cổ đại như thế này, nếu lấy về bán đấu giá, ha ha, nhất định có thể bán được giá tốt! Đến cả cây nhân sâm vạn năm này, bán lấy tiền mua sữa bột cho tiểu hài tử hẳn là vẫn còn dư dả a!! Hắc hắc!

Mà Vương phi cầm thư chậm rãi bước đi cũng nhận không được mà cao hứng đến bất diệc nhạc hồ. Hiện nay minh châu ký màu đỏ tía chính bản này cuối cùng cũng tới tay! Nhất định phải trở về cẩn thận nghiên cứu nghiền ngẫm nhiều hơn, nhìn thấu sự huyền bí trong đó! Ha hã!!

Lăng Tà thần trí mông lung cảm thấy toàn bộ thế giới đều là một mảnh thanh tịnh, thời điểm y thả lỏng sau một ngày mệt nhọc, đưa bàn tay mỗi một động đưa định gấp lấy thức ăn, tay cứng đờ ở giữa không trung

Đường đường Cảnh Dương Vương phủ của y mà trên bàn cơm lại xuất hiện cảnh tượng bi thảm sau một trận gió cuốn vùn vùn như thế này ư?! Đây đó tàn thang thặng thủy tàn canh lãnh chích thật là đại xan (bữa cơm lớn) dành cho đường đường Cảnh Dương Vương gia y sao?! Còn có, chiếc dưa trong tay này là như thế nào?! Cư nhiên lại bị gãy!!! Quần gia trong vương phủ của y để làm gì a?!!

“Quần gia ” Lăng Tà gầm lên một tiếng! Trả lời y chính là gió nhẹ nhàng thổi, cùng bóng đêm càng lúc càng trầm tịch.....

Ôm cái hòm nhỏ nhỏ trong tay, Lãnh Tà Dương cười đến toét miệng, sáng lạn y hết hoa nhi. Tất cả ngọc a kim a ngân a phỉ thúy a ngọc lưu ly a ở bên trong đều là do hắn mấy ngày nay âm thầm lừa gạt cất trữ! Chờ một ngày nào đó hắn trở về hiện thực, chờ để hô to một tiếng: “Ta là thần giữ cửa!” Thời điểm kia, dựa vào tiền tài bố lớn bố nhỏ của hắn, Lãnh Tà lúc còn ở Âm Minh luôn luôn là nhân vật bị khi dễ nhưng cuối cùng cũng có thể hãnh diện ngẩng đầu uốn ngược tiểu ngạo quần hùng.....

Nhớ tới kia cái ước mơ tha thiết kia, Lãnh Tà Dương cả người đều tản mát ra một cỗ quang huy nhu tình! (là mẫu tính quang huy a.....)

Vừa đúng lúc Lãng Tà vào phòng thì nhìn thấy một cảnh tượng kỳ quái! Bảo bối của hắn ôm lấy một cái hộp cười như mê như say, hoàn toàn chìm đắm bên trong tưởng tượng của chính mình! Kì lạ, Lãng Tà Dương khoe miệng thêm nhỏ dãi, không phải là nước miếng chứ? Lãng Tà cực độ nghi hoặc.

Lãng Tà Dương tưởng tượng cảnh Âm Minh bảy nữ nhân phủ phục dưới chân mình cúi đầu xưng thần quả là một chuyện đại khoái nhân tâm khiến hắn lập tức không cách nào tự kiềm chế..... (đổ mồ hôi, xem ra tiểu Dương bị ức hiếp thật sự lắm a!)

“Tà Dương, ngươi không sao chứ?” Nhìn thấy bộ dáng Lãng Tà Dương như sắp trúng gió hơn nữa lại càng lúc càng nghiêm trọng, Lãng Tà cuối cùng nhịn không được lên tiếng. Còn giờ bàn tay to lớn của mình quơ trước mặt Lãng Tà Dương.

Cảm thấy ánh mặt trời sáng lạn đột nhiên bị một đám mây đen từ trên trời giáng xuống! Vô duyên vô cớ cắt ngang giấc mơ xinh đẹp của chính mình, Lãng Tà Dương phần nộ trùng mắt với Lãng Tà! Chính là tên xú nam nhân chết tiệt này! Cự nhiên khiến mình có một chút luyến tiếc như vậy, tạo thành điều kiện đầy đủ tất yếu để hắn ở lại thời cổ đại này! Đáng giận! (tặc tử nhỏ giọng chen vào nói: rõ ràng là chính người không thể quay về..... Bị PIA phi ~)

Lãng Tà cúi đầu, chỉ thấy ánh mắt Lãng Tà Dương bán sần bán giận thẳng tắp chăm chú nhìn chính mình! Bên dưới ánh nền mờ lung, y cảm thấy bên trong con người xinh đẹp ấy thấp thoáng có vài điểm không đúng, làm cho y lâm vào một khoảnh khắc hoa mắt. Thế là, hắn cũng lảng lảng chăm chú nhìn y.

Tầm mắt hai người gặp nhau trên không trung, ai cũng không rõ tầm mắt của bọn họ rốt cuộc là đang giao triền hay là đang cừu thị! (tặc tử tức giận giờ chân: đó là thâm tình chăm chú nhìn, chăm chú nhìn! Đồng không..... Lại bị TF~)

Giống như gặp mê hoặc, Lãng Tà chậm rãi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ta yêu ngươi.”

Gió chợt thổi..... ba chữ đơn giản như vậy! Khiến Lãng Tà Dương đợi lâu như thế, cứ nghĩ người này sẽ không bao giờ nói ra, thế mà vào thời điểm này, y lại bất thành linh mở miệng..... đại địa nháy mắt hồi xuân.....

Lãng Tà Dương không biết là cảm động, hay là muốn khóc.

21. Chương 21

Màn đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, sương hàn rơi khê. Vô nguyệt, hữu phong.

Một bóng người trông tư thái có lẽ một tên sát thủ hạng hai xuất hiện tại nơi lơ là phòng bị nhất trong Cảnh Dương Vương phủ – trên nóc nhà! Ha ha, đây là lần đầu tiên Đại Dao Vương ngũ hắc được nhận nhiệm vụ, mục đích chính là thâm hương thiết ngọc, giết người diệt khẩu, đem cái tên đầu sỏ Lãng Tà Dương tự nhiên xuất hiện trong vương phủ gần đây khiến xã hội rung chuyển bất an, đồng nghiệp nam nữ bạo tăng dân cư Đại Minh vương triều bắt đầu xuất hiện tình trạng mãi quốc....chặt ra làm trăm mảnh

Nghĩ lại, hắc đường đường Vương Ngũ, vì giang sơn xã tắc của Đại Minh triều vì dân cư của Đại Minh triều cư nhiên chỉ lấy của thượng thư đại nhân có 5000 hai lượng bạc mà chấp nhận trắng án tử này! Vương Ngũ hắc thật sự là phẩm cách cao thượng, Đại Minh rộng lớn cũng tìm không ra người thứ hai!! Ha ha

Chuyển cảnh, bên trong gian phòng!

Lãng Tà Dương thân thể cứng ngắc, ánh mắt cũng không dám chớp lấy một cái, vừa rồi hắn nghe thấy cái gì?! Ta yêu ngươi?! Quả thật là ba chữ đó ư??? Hắn, thật sự muốn khóc!

Nhìn khuôn mặt Lãng Tà Dương lộ vẻ sầu não cùng mi mắt hơi hơi ướt át, Lãng Tà mừng rỡ, đang vươn tay chuẩn bị vừa ôm chặt lấy mỹ nhân vào lòng vừa hôn! Đột nhiên Lãng Tà Dương đi trước hắn một bước hét lên thật chói tai: “A a a a a “

Thanh âm xuyên thủng bầu trời, có thể sánh bằng sấm sét!

Trên nóc nhà một bóng người tối đen chịu không được âm lượng cao như vậy lão đảo một cái suýt nữa ngã sấp xuống! Vương Ngũ kinh hãi ôm lấy bộ ngực: “Nguy hiểm thật nguy hiểm a! Khó trách thị lang đại nhân chịu trả cái giá 5000 hai, nguyên lai Lãnh Tà Dương này cư nhiên nội lực thâm hậu như thế, còn am hiểu tinh tường mật công của võ lâm: sư tử hồng! Quả nhiên không phải là nhân vật tầm thường a!”

Một bên chịu đựng lỗ tai bị ngược đãi, Lãnh Tà vỗ nhẹ lên khuôn mặt Lãnh Tà Dương: “Uy, người không sao chứ?” Kỳ thật câu y muốn nói chính là: người không trúng tà chứ.....

Lãnh Tà Dương vô cùng bi phần nhìn y một cái, giống như y vừa mới làm một chuyện đại hoại gì đó tội ác tày trời! Lãnh Tà Dương cuồng nộ, ngửa mặt lên trời hét lên: “Mấy đỉnh bạc trắng bóng của ta a a a a a _____”

Lần này âm lượng rất cao, có thể sánh bằng sóng siêu âm!

Cái vị đang đứng trên nóc nhà kia lần thứ hai lão đảo một cái, ngã đập mặt xuống đất! Vương Ngũ thật vất vả khôi phục lại dáng đứng sau khi dang hai tay hai chân theo hình chữ đại nằm dài trên mặt đất! Nguyên lai công lực của tên Lãnh Tà Dương này còn lợi hại hơn những gì mình tưởng tượng, cư nhiên có thể liên tiếp chơi hai chiêu sư tử hồng, hơn nữa cái sau còn mãnh liệt hơn cái trước..... (Tặc tử lau mồ hôi ~) xem ra, cẩn thận là trên hết, vì để ngăn ngừa mọi chuyện có thể phát sinh, trước tiên ta cứ trốn bên cửa sổ nghe lén địch tình một chút, chuyện còn lại nói sau.....

Đại khái cảm thấy được bên trong gian phòng không gian nhỏ hẹp, không đủ sức rộng hết mọi bi phần, Lãnh Tà Dương vọt tới bên cửa sổ dùng sức đẩy cửa sổ ra, hô to: “Thiên a, người cư nhiên không có mắt như vậy.....” Nghĩ lại khi xưa hấn lấy lời thề son sắc của y đánh cược với lũ nha hoàn cùng đám tiểu tư trong vương phủ để chờ ngày thu gom?! Hôm nay cư nhiên tiền tới rồi nhưng lại lọt vào tay Lãnh Tà!

Sau cửa sổ lộ ra một cái bánh mì loại lớn, Vương Ngũ khóc không ra nước mắt!

Lãnh Tà Dương cũng khóc không ra nước mắt, cọc tiền đặt cược này chính là một chung năm a!!! Hơn nữa, chỉ có một mình hấn là kiên định cố chấp tin tưởng! Xem ra, hấn quả thật là may mắn ngập đầu!

Lãnh Tà mẫn tuệ-sâu sắc cảm thấy có điểm không thích hợp, hơn nữa, lại là vô cùng không đúng! Thanh âm trầm xuống, y lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?!” Nghe được câu bày tỏ của y mà thống khổ không muốn sống như vậy sao?!

Lãnh Tà Dương nhìn trời, một tia gió mát thổi qua đầu ngón tay hấn, không lưu lại bất cứ thứ gì. Hấn chợt xoay người, bình tĩnh nhìn Lãnh Tà.

Lãnh Tà bị ánh mắt của hấn nhìn chăm chú sợ nổi da gà, rõ ràng y đường đường là Vương gia, một chủ nhân khiến người người nể sợ, hôm nay cư nhiên lại sinh ra cảm giác mao cốt tưng nhiên! Thật đúng là con mẹ nó, khó chịu! Bất quá, y chắc chắn sẽ không để cho hấn cảm nhận được bản thân y đang khiếp đảm!

Thế là, dưới ánh nền mờ ảo, hai người ánh mắt cố chấp không ai nhường ai lần thứ hai va chạm giữa không trung tạo ra một màn hỏa hoa vô hình chói mắt!

Vương Ngũ thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra hôm nay không nên xuất hành! Vẫn là trở về tuyển cái ngày hoàng đạo khác rồi hẵng tính đi!

Độ ẩm bên trong gian phòng càng ngày càng cao. Lãnh Tà Dương từng chữ từng chữ nói ra: “Chúng ta kết hôn!” Đây là phương pháp thứ hai duy nhất cứu lại đồng châu báo thân ái của hấn! Chỉ cần có được địa vị của nửa chủ nhân trong vương phủ, vậy thì vàng bạc tài bảo trong vương phủ còn không phải toàn bộ đều do hấn trông nom sao!

“Không được!” Lời nói khẳng định vô cùng, hơn nữa ánh mắt khôn khéo lợi dụng tính kế của Lãnh Tà Dương quá mức rõ ràng, huống chi, chuyện thành thân này, đương nhiên hấn là phải do Lãnh Tà y mở miệng trước!

“Tại sao?!” Thấy mình thật sự thua sạch khiến người nam nhân này cao hứng như vậy ư, Lãnh Tà Dương không phục hỏi! Nếu y thật sự không đáp ứng, xem ra, hấn Lãnh Tà Dương chỉ có thể dùng phương pháp duy nhất kia! Đó chính là, quay về Lung Linh Các, trọng thao cự nghiệp! Điều kiện tiên quyết đương nhiên phải làm, nếu Lung Linh Các còn can đảm nhận hấn.....

“Ta nói không được chính là không được!” Uy nghiêm bị mất đi nhiều ngày qua đột nhiên trở về trên người, Lãng Tà đột nhiên cường thế đứng lên!

“.....” Chụp lấy bình hoa gần đấy liều mạng ném vào màn đêm tối đen bên ngoài cửa sổ, Lãng Tà Dương phát tiết kêu to, “Ông trời, ngươi thật muốn hại chết ta a!!”

Bị bình hoa đập trúng ngã xuống đất đầu rơi máu chảy không đứng dậy nổi, Vương Ngũ khóc ròng lưu nước mắt, ông trời muốn hại chết hắn thì đúng hơn.....

Lãng Tà Dương ngồi lên thành cửa sổ, gió lạnh thổi qua, tìm đường giải quyết chuyện này! Ngày đầu tiên bước vào vương phủ, hắn cảm nhận được tiền cảnh khả quan của vương phủ liền quyết định đánh cược để gây dựng đại nghiệp!

Từ quần gia, thậm chí cho đến lão phu nhân, xuống nữa là tên tiểu tư (sai vật), thậm chí là tiểu nha hoàn của công chúa, lớn thì phỏng đoán thời tiết của năm đó ngày đó tháng đó, nhỏ thì chơi đoán màu sắc của nữ tiết y (áo lót nữ)..... Mọi việc diễn ra với Lãng đại công hầu tử cho tới bây giờ đều là rất thuận lợi, xuất sư nhất định chiến thắng mà trở về, hơn nữa chiếu theo suy đoán của hắn, cái loại cá tính ương ngạnh chết cũng không chịu mở miệng như Lãng Tà cộng thêm cái tính tình cũng chẳng ưa ngọt ngào mềm dẻo, đáng lý là cả đời cũng sẽ không bao giờ nói ra những lời này!

Vậy mà, vậy mà, hắn cuối cùng cũng nghe được rồi! Tính cho đến hôm nay hắn chỉ mới khai đồ (mở cược) không tới ba ngày! Lúc ấy sao mình lại có thể khẳng định Lãng Tà sẽ không nói ra những lời này như vậy?! Hay là, trong lòng mình đã ẩn ẩn chờ đợi nghe y nói, bất quá, tình yêu cùng tiền tài không thể chung đường a.

Đúng vậy, ba ngày trước chính mình đã vạn phần khẳng định trong vòng hai tháng này, Lãng Tà tuyệt đối sẽ không nói ra những lời này, còn những người khác, tất cả đều tin tưởng Vương gia của bọn họ nhất định sẽ nói! Đây là tại sao?! Lúc trước mình còn cố ý đề ra tiền cược rất nặng chính là một thua phải chung năm như vậy!! Chẳng lẽ, đây là phá phủ trầm châu* trong tiềm thức của mình?!

Thấy Lãng Tà Dương sững sờ. Lãng Tà đột nhiên ho khan hai tiếng: “Đương nhiên, nếu ngươi thật sự muốn thành thân với ta như vậy..... Chúng ta thành thân đi.....” (đợi mất nửa ngày, Lãng đại nhân người rất cuộc đang làm cái gì a!!!!)

Lãng Tà Dương chưa kịp phục hồi tinh thần lại, nguyên lai mình chính là như vậy a..... Rõ ràng là mình hy vọng sẽ thắng, nếu như mình thắng, phỏng chừng sẽ khóc càng lợi hại hơn a..... Cho nên, hắn thua, thế là liền, giai đại hoan hỉ?! Đây là cái thế đạo gì a!!!

“Tà Dương, tuy rằng ta không biết đang phát sinh chuyện gì, nhưng là ta..... Ai?!” Lời nói cùng thần sắc nguyên bản ôn nhu nhưng chỉ trong nháy mắt lập tức chuyển biến thành sắc bén, Lãng Tà Dương chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe, thân ảnh của Lãng Tà đã chẳng biết đi đâu! Hắn xoay người, lập tức nhìn thấy, trong bóng đêm mờ lung, một thanh hàn quang cổ kiếm rạng rỡ sinh huy, hàn quang lóe lên khiến trong lòng hắn cũng cảm thấy run sợ hoang mang!

Trong vương phủ một cảnh náo nhiệt, người người bận rộn vội vã bẩm báo, nghiêm túc thảo luận tiến hành việc hôn nhân nghi lễ của Vương gia cùng công tử, hơn nữa cũng đã chờ được kẻ cố ý muốn phá hư hôn lễ tốt đẹp của đôi thân tiên duyên lữ! (sự tình sao lại biến thành như vậy?! Nhìn trời..... Không nói gì.....) uy..... Võ.....

Toàn bộ thành viên trong vương phủ xuất động!

Lão phu nhân chiếm ngay vị trí chủ thượng, tọa bên cạnh nàng chính là Vương phi tương lai Lãng Tà Dương, người đứng bên cạnh Lãng Tà Dương chính là người có địa vị được xếp thứ ba trong toàn bộ vương phủ – Cảnh Dương Vương gia Lãng Tà!

Hai lưu nha hoàn bên cạnh mắt lộ ra hung quang, hận không thể đem cái tên đang co rúm người lại giữa mặt đất kia bát bì oạt cốt (lột da bóc xương)! Tiếp theo là hai hàng nô bộc tiểu tư giương giương mắt hổ, hận không thể đem cái người đang run rẩy trên mặt đất tóa cốt dương hôi (bể xương đem đốt thành tro)!

Chúng ta sẽ không nhân nhượng cái loại người dám đi phá hủ nhân duyên của người khác!!! Người cái tên chết tiệt này có biết hay không để có thể tổ chức hôn lễ này chúng ta đã phải âm thầm chuẩn bị mất bao

lâu, lại phải mong đợi bao lâu, thật vất vả mới sắp được bát vân kiển nhật (vén mây thấy lại mặt trời), thế mà người lại làm kỳ đà cản mũi chặn đầu xe (nguyên văn ‘hoành sát nhất cước’), người chán sống sao?!

Vương Ngũ run rẩy a, hắn vẫn nhớ rõ năm đó chính mẫu thân của mình đã dạy bảo: “Vô luận như thế nào cũng không được đắc tội nữ nhân, nhất là nữ nhân của Cảnh Dương Vương phủ! Không nên hỏi tại sao, ngày sau người tự nhiên sẽ biết!” Hiện tại Vương Ngũ cuối cùng cũng hiểu được, mẫu thân a, ngài thật là có dự kiến trước! Nhi tử lúc này đối với người quả thực bội phục sát đất

Lãnh Tà Dương nhắm nhĩ món gì đó có vị chua rồi mới hắt hắt cảm với kẻ đang quỳ rạp dưới đất, dẫn đầu mở kim khẩu: “Uy, người đến là ai, tên gọi là gì, nhà ở phương nào, năm nay bao nhiêu tuổi, trong nhà còn có những ai, chịu người nào sai sử lại đêm hôm đến đột nhập Cảnh Dương Vương phủ ta?”

Nói vô cùng thông thuận a, ngay cả chính hắn cũng nhận không được tự bội phục mình! Xem ra, mình thật là có thiên phú làm Huyện lệnh a! Lần tới có rảnh kêu Lãnh Tà tìm cho mình một cái chức Huyện lệnh nào đó vui đùa một chút ~ hắc hắc

~Nhìn thấy mỹ nhân phía trên cao đường nở nụ cười âm hiểm, Vương Ngũ trong lòng bất an, nhận không được liền khai ra hết: “Nhà của ta ngụ ở XX phố XX lầu XX hào, kêu Vương Ngũ, danh xưng Đại Dao Vương ngũ, năm nay 30 tuổi, trong nhà chỉ còn có một mình ta, thị lang đại nhân cho ta 5000 lượng bạc bảo ta đến giáo huấn một kỹ nữ tên là Lãnh Tà Dương, ta cái gì cũng khai hết rồi, đại nhân tha mạng a!”

“Kỹ nữ?!” Người trong ốc đồng loạt hô lên!

Vương Ngũ thấy tình hình không ổn, vội nói: “Ta không biết a! Đại nhân ngài soi xét mọi việc a! Là thị lang đại nhân kia nói, chính là cái người tên là Lãnh Tà Dương này đã khiến cho mặt của Mẫu Đơn cô nương mà hắn âu yếm sưng lên, hơn nữa phải tốn hết ba tháng mới hồi phục nguyên trạng, hắn nói hắn nhất định phải cho cái người tên là Lãnh Tà Dương này ném mùi! Đại nhân, ngài mau nói cho người họ Lãnh này, kêu hắn chạy đi, thị lang đại nhân, người bình thường không thể trêu vào!”

Lãnh Tà Dương nhàm chán đánh một cái ngáp, ra cái chuyện cũ xì từ mấy trăm năm này a?! Ai còn định lôi ra nhắc lại a!! Hơn nữa, Mẫu Đơn kia cũng đâu thể gọi là đánh, đơn giản chính là gõ vài cái, liền thành ra nặng tay như vậy sao, cứ nhiên phải ba tháng mới lành lại..... Thiết!

“Thị lang đại nhân người bình thường không thể trêu vào? Như vậy, người xem, ta mà gây sự với hắn thì sao?!” Lãnh Tà lạnh lùng nói. Trên mặt hiện lên một tia trào phúng!

Vương Ngũ ngẩng đầu liếc mắt nhìn nam nhân cao lớn đứng bên cạnh mỹ nhân, trong lòng đột nhiên khủng hoảng gấp đôi, người nam nhân này thân thủ bất phàm hơn nữa lại đứng ở nơi đó, nói vậy cũng là một nhân vật gì đó trọng yếu trong vương phủ, chắc là nhất phẩm thị vệ a..... Hắn lắc lắc đầu: “Thị lang là chức quan rất lớn mà.....”

Lãnh Tà cười lạnh một tiếng: “Chức quan của hắn thật cao hơn bốn vương?”

“Bốn vương là chức quan gì..... A! Ngài..... Ngài là..... Vương gia tha mạng a, tiểu nhân có mắt không trông!!” Vương Ngũ sợ tới mức mặt xám như tro tàn, không ngừng dập đầu! Những người còn lại đều dùng con mắt không thể tin nổi nhìn hắn, người này không phải không biết, nơi hắn tiến vào chính là Cảnh Dương Vương phủ chứ!

Lãnh Tà thản nhiên hạ lệnh: “Tha ra ngoài, chém!”

“Vương gia tha mạng a!” Vương Ngũ lập tức bi ai kêu.

“Chờ một chút, ” Lãnh Tà Dương mỉm cười nói, “Người nói, tên thị lang kia, cho người 5000 hai??” Xem ra tiền thua cược lần này không cần lo a, ha ha.

Lần này Vương Ngũ gấp gáp nói, lập tức trả lời: “Tiểu nhân trở về lập tức đem lại đây cho ngài!”

Lãnh Tà Dương vừa lòng gật gật đầu, nhìn phía Lãnh Tà cười đáp: “Tà, là do tên thị lang đại nhân kia tác quái, chúng ta buông tha Vương Ngũ được không?”

Lãnh Tà nhú mày nhìn Lãnh Tà Dương, sau đó lại nhìn thấy nụ cười ngọt ngào kia nên mới gật gật đầu.

Tóm lại, cuối cùng, tên thị lang đại nhân kia... có còn sống trên nhân thế hay không thì chúng ta không thể hiểu hết, nhưng Lãnh Tà Dương đích xác, xác thực, thật là cảm của người khác 5000 hai mới có thể trả hết nợ nần cờ bạc của hắn!

Chẳng qua, từ sau cái ngày mà chuyện đó xảy ra trở đi, hắn đi tới chỗ nào, phía sau luôn có một nhân vật dư thừa! Người kia, tên là Lãnh Tà! Tuy rằng này chính là một trò khôi hài, nhưng mà, Lãnh Tà cho rằng, Lãnh Tà Dương thân thể bất đồng, hơn nữa còn nói nếu không theo sát nhất định sẽ lại trình diễn ra cái trò khôi hài cùng loại, thế là, bảo hộ, tất yếu!!! Sự tình tạm thời cứ như vậy diễn ra!

22. Chương 22: Vĩ Thanh

Thu phong sinh vị thủy, tiêu sắc động hàn lâm.

Thật sự là đã gần đến cuối thu, cảnh vật trong vương phủ toàn bộ vẫn như cũ! Hoa tươi nở rộ một màu tím đỏ quyến rũ như gấm, nguyên nhân không phải vì hắn, chỉ là bởi vì lão Nhị trong vương phủ hiện nay – Lãnh đại công tử cảm thấy tâm tình thoải mái!

Ở trong một biển hoa vô biên vô hạn, một mỹ nhân thanh tú xinh đẹp tuyệt điểm rúc vào trong lòng một nam tử cao lớn anh tuấn bất phàm! Anh hùng giai nhân ghép thành đôi làm cho vô số người phi thường hâm mộ. Người không biết chuyện sẽ còn lầm tưởng rằng vị mỹ nhân kia chính là một danh môn khuê tú tri gia đáp lễ, nam tử kia lại là một hào khí hiệp nghĩa chi sĩ hành tẩu giang hồ! Hai người đứng ở nơi đó, giống như thiên tác chi hợp (ông trời tác hợp)!!! Dương nhiên, để nhận định một việc là đúng thì không thể chỉ nhìn hiện tượng bên ngoài!

Sờ cái bụng nhô cao của mình, Lãnh Tà Dương hiếm khi có được một tia ngại ngùng: “Tà, người nói coi, bộ dạng ta như vậy có phải là rất khó nhìn hay không a? Dù sao một người nam nhân mang thai hài tử quả thật là chuyện vô cùng quái dị lại không thể chấp nhận được.”

Lãnh Tà ôn nhu chụp lên tay hắn, cảm thụ tiểu sinh mệnh trong bụng kia đang lớn dần theo từng tháng, an ủi hắn nói: “Sao lại vậy, Tà Dương là xinh đẹp nhất! Hơn nữa, còn vì ta, mà hy sinh thân thể mình như vậy.....”

“Vì người, dù là chuyện gì ta cũng tình nguyện làm!” Lãnh Tà Dương đột nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

“Ta biết, ” Lãnh Tà càng ôm hắn ghì sát vào lòng mình, “Tà Dương, người vì ta mà chuyện gì cũng làm khiến ta thực cảm động, không bằng, vào ngày tết nguyên tiêu chúng ta thành thân đi?”

Sự tình lần thứ hai loạn về nguyên điểm, Lãnh Tà Dương cười thần bí, ngọt ngào nói: “Ôm xuân thu đại mộng của người thôi!” Chính mình ra mặt cầu hôn y, y cư nhiên lại không đáp ứng, bây giờ mình đáp ứng lời cầu hôn của y chẳng phải là rất mất mặt sao?!

“Tại sao?! Hài tử không bao lâu nữa cũng sẽ được sinh ra a?!” Lãnh Tà có một tia lo lắng! Y cũng đã chờ 6 tháng rồi, tại sao Tà Dương vẫn cứng rắn không chịu mở miệng ưng thuận như thế! Vô luận y dùng biện pháp gì đi nữa, cũng chưa từng thuyết phục được!

“Hài tử sinh hay không sinh liên quan gì đến chuyện thành thân của chúng ta a?!” Lãnh Tà Dương trở mình trợn mắt.

“Người cũng sắp sinh nam hài tử cho ta!” Lãnh Tà lo lắng nói, “Người thừa kế tương lai của Vương phủ không thể ngay cả thân phận cũng không được minh xác?!”

Ý kiến bắt đầu không thống nhất: “Ai nói ta nhất định sẽ sinh nam hài?! Ta liền sinh nữ hài cho người xem!”

Lãnh tà bắt đầu đầu đầu: “ hảo hảo hảo, nữ hài!”

“Người nói sinh nữ hài liền sinh nữ hài a?! Con là do người sinh mà?!” Rõ ràng bắt bẻ a! Lãnh Tà bắt đầu đổ mồ hôi lạnh: “Ngao cổ, người nói sinh cái gì thì chính là sinh cái đó đi!”

“Nếu ta nói sinh ra đầu heo thì sao?”

“..... Chúng ta không nói trước vấn đề này, ” Lãng Tà cảm thấy từ sau khi Lãnh Tà Dương mang thai liền trở nên có chút tổ chất thần kinh!, “Chúng ta trước tiên là nói về chuyện thành thân được không?”

“Thành thân, không được!”

“Chúng ta đây khi nào mới có thể thành thân?!”

“Người chậm rãi chờ đi!”

Một cái chờ thì lại thêm vài tháng!

Nói mới nhớ, tất cả những ngự y cao tay trong hoàng cung đều chẳng biết tại sao cáo lão lại nối tiếp cáo lão, xin nghỉ phép tiếp nối xin nghỉ phép! Thề sống chết không bước vào vương phủ nữa bước! Lãng Tà cảm thấy mình khủng bố đến như vậy sao?!

“Lãng Tà, ta muốn giết người..... A.....” Toàn bộ vương phủ vào một năm nào đó tháng nào đó một ngày nào đó gà bay chó sủa. Nguyên nhân tất nhiên là do một người nào đó bụng đau đến mức muốn giết người! Nói theo nhân gian, thì chính là, phải, sinh,!!!

Lãng Tà tâm tình khẩn trương cũng muốn giết người! Bên trong phòng Lãnh Tà Dương đau đến hết lên mắng chửi không ngớt hơn nửa ngày khiến tâm trạng y cũng vui bớt nỗi lo lắng! Không tồi, còn có khí lực mắng chửi người, xem ra, vẫn là không có vấn đề gì!

Nam nhân mới vừa yên tâm thì đã thấy một gã đại phu kích động từ trong phòng lao tới, quỳ trên mặt đất run rẩy: “Vương gia a! Hiện tại y thuật của chúng ta chỉ sợ.....”

“Chỉ sợ cái gì?!” Lãng Tà trừng mắt.

“Thuốc tê này hiệu lực bất quá cũng chỉ duy trì được một canh giờ, mà công tử hấn, muốn rạch bụng để lấy đứa nhỏ ra cũng phải cần..... Ít nhất là ba canh giờ, phỏng chừng đến lúc đó..... Công tử chịu không được.....”

“Mổ bụng?!” Lãng Tà rùng mình một cái, thất thanh gọi vào, “Còn muốn mổ bụng?! Chuyện nguy hiểm như thế, lúc trước tại sao không nói?!”

“Công tử nói không được nói cho ngài biết! Hơn nữa, hấn còn nói, hấn không định sinh, hấn sợ đau.....” Vị thái y mới tới này cũng đã muốn cáo lão hồi hương!

“Hiện tại là lúc nào!!!!” Lãng Tà điên cuồng hét lên! Thái y muốn khóc.

“Lãng Tà, ô..... Đau quá, đau quá..... Ta không sống nổi a!!!” Tiếng kêu của Lãnh Tà Dương thê lương vô cùng.

“Ô.....” Thạch Lựu sợ tới mức rút người lại thành một khối, “Vương gia..... Công tử..... Có thể hay không..... Chết a.....”

“Yêu, nơi này sao lại nóng như thế a.....” Một thanh âm lạnh lùng truyền đến!

Lãng Tà quay đầu lại, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, bắt lấy người tới nói: “Quý y, người tới vừa đúng lúc, mau mau cứu lão bà của ta!”

Nam tử bị gọi thành quý y, chính là thần y Đại sư huynh, một khố ca trên mặt có vết đao!

Chỉ thấy quý y gật gật đầu, từ trong bao nhỏ lấy ra một bộ y phục quái dị màu trắng mặc vào, đeo bao tay màu trắng, khẩu trang, mũ..... Từng mục từng mục khiến người xem tròn mắt há hốc mồm!

“Được rồi! Gọi nhóm thái y của người tới làm trợ thủ cho ta, ta muốn mổ!”

Đợi tất cả bọn họ vào trong, Thạch Lựu mới chạy tới bên cạnh Lãng Tà cẩn thận hỏi: “Vương gia, hấn đi..... Sao?”

“Hấn là..... Đi..... Đi.....” Lãng Tà thanh tắc ở họng, nói không nên lời! Mổ?! Nghe cũng chưa nghe qua a! Dù sao, quý y cũng là bằng hữu hấn tới tin tưởng!

“Cái kia..... Vương gia.....” Một đại phu chạy tới hỏi, “Công tử nói, muốn thành thân thì cũng được, bất quá, phải là ngài gả cho hắn, bằng không, hắn chết cũng không sinh đứa nhỏ!”

“.....” Thời điểm nào rồi mà còn nói như vậy a, Lăng Tà trầm thanh, “Ta đáp ứng!” Để xem sau khi qua việc này ta làm sao thu phục người!

“A.....” Đại phu nghi hoặc mình không phải là đang nghe thấy được cái tin tức nho nhỏ gì đó có thể ở truyền lưu giang hồ chứ a?

“A cái gì a?! Mau không mau cút vào cho ta! Tà Dương mà xảy ra chuyện gì không hay, ta bắt người hỏi tội!” Giận dữ trừng mắt!

“Là là là.....”

“Oa.....” Một tiếng khóc của tiểu oa nhi cuối cùng cũng cất lên vang vọng phía chân trời. Mọi người đồng loạt đứng dậy.

“Tà dương thế nào?!” Lăng Tà một phen tiến lên đuổi theo cái người vừa bước ra.

“Nam hay nữ?” Lão Vương phi quan tâm hỏi.

“Công tử thế nào?!” Lần này là Thạch Lựu. Đông dài mãi sau ba canh giờ, mới nhìn thấy chính phái nhân sĩ mới vừa thực hiện xong ca mổ nhân tử bước đến.

“Sao rồi?” Lăng Tà dùng sức lay động thân thể hắn!

“Không có việc gì không có việc gì, đứa nhỏ tốt lắm, Lân công tử của người cũng tốt lắm!” Quỷ y gật đầu.

“Vậy là tốt!” Lăng Tà thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức tiểu trực ngôn khai, “Cảm tạ a, người thật sự là bằng hữu chí cốt a!”

“Làm sao làm sao.” Quỷ y lắc đầu, “Lão bà của ta cũng sắp sinh, cho nên, ta mới thử xem dùng loại phương pháp này có thể thành công hay không, vô luận như thế nào, có thể tìm được một vật thí nghiệm thật sự không phải chuyện dễ dàng gì a! Tái kiến ~”

Lập tức, người nam nhân này ra đi hết giống như thời điểm hắn tới, điêu vô tung ảnh!

Lăng Tà đầu đầy hắc tuyến, hỗn trưởng chết tiệt này! Cư nhiên dám lấy lão bà của y làm thí nghiệm!!! Đối phó chuyện sau này, đầu tiên, mau chân đến xem đứa nhỏ của lão bà mình. “Tà Dương!”

Lăng Tà vào nhà mới phát hiện Lân Tà Dương cùng đứa nhỏ đang nằm bên trong một khối băng phi thường lớn, vào thời tiết đầu xuân rét lạnh vẫn phát ra làn khí lạnh lẽo làm người ta khó có thể đến gần. Bọn họ đang ngủ rất say.

“Chuyện gì?!” Lăng Tà giữ chặt một tên đại phu vội vàng hỏi. Chết tiệt, một khối băng quan lớn như thế quỷ y dùng phương pháp gì và vào lúc nào chuyển vô đây?!

“Vị đại phu vô cùng kỳ quái kia nói, trước khi vết thương trên người công tử hoàn toàn khép lại, ngài ấy bắt buộc phải nằm trong khối băng quan này, nếu không, thân thể sẽ xuất hiện bệnh biến rất khó khống chế hoặc là đoán trước! Cái kia, chúc mừng Vương gia, công tử sinh một..... Tiểu vương tử.....”

Đại phu đứng một bên nói, hơn nữa âm thầm quyết định, sau này khi ra ngoài sẽ bỏ mặc luôn cái nghề đại phu này, sửa thành viết sách, đem những hiểu biết ở vương phủ viết thành truyện ký, tiêu thụ khẳng định vô cùng hảo a, so với làm một đại phu coi bộ còn có tiền đồ hơn!

Lăng Tà lo lắng phủ phục trước băng quan, chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lân Tà Dương, còn có tiểu hài tử nho nhỏ toàn thân ửng hồng nằm bên cạnh hắn, từ nay về sau, này, chính là tất cả của y.....

Như là cảm ứng được ánh mắt thâm tình của Lăng Tà, Lân Tà Dương suy yếu mở mắt, lộ ra một nụ cười tuy tái nhợt nhưng là tuyệt đối sáng lạn, vô thanh vô tức nói với Lăng Tà một câu.

Chết tiệt! Lăng Tà thấp giọng nguyên rủa! Lại không chế không được mà mỉm cười. Câu Lân Tà Dương mới vừa nói: người đã nói, phải gả cho ta.....

Như vậy tựa hồ cũng không có cái gì không tốt..... Bất quá, y sẽ không cho hắn cơ hội để đổi ý.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-dao-vuong-gia-dieu-ngo-cong-tu>